SILVY SANDERS

Copila apelor

ALCRIS

Capitolul 1

Ultima zi a lunii martie, lună deosebit de capricioasă, era bântuită de un vânt ostil și rece care silea ploaia să biciuiască neiertător tot ce întâlnea în cale. Orașul București arăta ca o mică Veneție. Dacă prin centru mai treceau mașini și câțiva pietoni grăbiți, în cartierele mărginașe străzile erau pustii. Întunericul se lăsase de mult, cu toate că ceasul nu arăta nici măcar ora nouă. Copacii golași, grotești, uriași, dansau conduși de stihiile naturii, în răpăitul cadențat al ploii.

Pe o străduță slab luminată, sub o pelerină mult prea mare pentru ea, o tânără mergea agale, sfidând parcă, prin pasul ei domol, ploaia și vântul și asta pentru că necazurile și grijile ei erau atât de apăsătoare încât nici nu simțea furia naturii. Mergea așa, prin ploaia rece, de mai multe ore. Dacă ar fi trebuit să spună pe ce stradă se afla, cu siguranță n-ar fi știut să spună. Lacrimile îi secaseră de mult, dar ploaia se înverșuna să-i spele chipul frumos. Trăind într-o lume a suferinței și disperării, nu observă bățul rotund și strâmb care căzuse de-a curmezișul trotuarului și călcă pe el. Bățul făcu o rotație de câteva grade sub talpa ei, suficient s-o

dezechilibreze. Întinse brațele într-o încercare disperată de a-și recăpăta echilibrul, însă în zadar. Se trezi într-o baltă, într-o poziție deloc elegantă, cu picioarele depărtate, sprijinită într-o mână. Pentru că nu ajunsese încă la fundul sacului cu necazurile, în clipa următoare cineva se împiedică de picioarele ei întinse pe caldarâmul ud și un bărbat aterizâ peste ea, cu forța unui meteorit. Impactul cu dalele trotuarului fusese nimic pe lângă șocul simțit de trupul ei firav la impactul cu trupul bărbatului, care se prăvăli cât era de lung peste ea. Năucită, tânăra rămase încremenită, privind disperată la cel care căzuse peste ea. O clipă, se auzi numai răpăitul ploii, apoi un șir interminabil de injurii în spaniolă îi atacară auzul, în timp ce bărbatul încerca să se ridice. Reușise să se sprijine în palme și în vârful pantofilor, degrevând-o de greutatea lui când, alunecând pe trotuarul noroios pe care își sprijinea picioarele și palmele, căzu la loc cu un zgomot înfundat. Tânăra gemu ușor la această nouă izbitură, iar înjurăturile curseră mai abitir. Bărbatul reuși în cele din urmă să se ridice în capul oaselor, între picioarele ei depărtate.

– La culpa es de usted! răcni el, în timp ce o împungea cu degetul arătător în umăr, iar ploaia săpa dâre prin noroiul de pe chipul său.

– Si. Reuși ea să articuleze cu greu.

O clipă lungă cât un secol se priviră cercetător, murdari și uzi ca doi naufragiați. Tânăra a fost cea care și-a plecat privirea, rostind încet.

– Perdônenme, por favor!

Un timp, bărbatul o privi neîncrezător, după care întrebă uluit:

– Vorbești limba mea?

– Si.

– Mă cunoști?

– Nu.

– Mai știi și altceva, decât da sau nu?

Tânăra ridică bărbia într-un gest sfidător.

– Vocabularul meu în limba spaniolă este destul de bogat, după opinia profesorilor care mi-au dat numai note bune la această disciplină, señor.

Bărbatul ridică mâna să se șteargă pe față, dar se murdări și mai rău.

Buzele ei tresăriră într-o tentativă de zâmbet privind fața lui murdară. El își privi palma și icni scurt, apoi, fixându-și privirea scrutătoare pe chipul ei, izbucni în râs. O secundă mai târziu râdeau amândoi, însă ploaia și vântul tăios le spulberă repede momentul de ilaritate. Bărbatul sări agil în picioare și întinse mâna să o ajute. Tânăra ezită, apoi îi acceptă ajutorul. Gluga prea mare a pelerinei îi acoperea chipul până mai jos de ochi, oferindu-i o bună protecție.

– Pentru că am dat atât de neobișnuit unul peste altul, cred că am putea face cunoștință, aruncă rapid bărbatul, în timp ce o ținea ferm de mână. Numele meu este Raul De Hita.

Ignorându-i propunerea, tânăra îl întrebă:

– Chiar ești spaniol?

– Categoric, ripostă el ironic.

Cu mâna liberă, ea ridică puțin gluga pentru a-l putea privi mai bine, fără a se expune totuși privirii lui scrutătoare.

– Deci?! Se arătă el nerăbdător, care este numele tău?

Cum ea nu părea să se grăbească să-i răspundă, Raul continuă să-i vorbească pe un ton malițios:

– Sau poate că nu ai nici un nume și ești doar un spiriduș al nopții!

– Aș vrea eu, rosti ea în șoaptă.

– Nu înțeleg, rosti el, iritat.

Dacă i-ar fi tradus cele câteva cuvinte, ar fi fost obligată să se explice, așa că omise traducerea, spunând:

– Me liamo Lotria Cotescu.

– Lotria, repetă el cuvântul, plimbându-l prin gură ca pentru a se obișnui cu gustul și rezonanța lui. Este un nume obișnuit în țara ta?

– Nu, veni răspunsul ei lapidar, în timp ce, cu o mișcare bruscă, își smulse mâna din palma lui mare.

– Ești udă, ca și mine de altfel, nu vrei să intri să te usuci? îi indică el casa în fața căreia destinul îi împiedicase să treacă unul pe lângă altul.

Lotria privi casa mare care se ridica impunătoare, sfidând ploaia și vântul. Nu prea avea unde să se ducă să se usuce, se gândi cu tristețe. O rafală de vânt îi suflă răutăcios prin hainele ude, făcând-o să tremure. Cu toate că nu-i vedea chipul, Raul îi intui zbuciumul și așteptă răbdător să se hotărască.

– Mulțumesc pentru ofertă, dacă nu deranjez, aș vrea să profit de ea.

Modul elaborat al acceptului ei îl făcu pe Raul să ridice întrebător dintr-o sprânceană. Micuța buturugă care reușise să-l răstoarne în noroi îi trezise interesul.

Cu pași hotărâți, bărbatul o luă înainte. Picioarele ei mai puțin hotărâte îl urmară abia târându-se. După ce descuie ușa, Raul o lăsă pe Lotria să intre prima, apoi trecu pe lângă ea, aprinse lumina și-i făcu semn să-l urmeze, dar tânăra rămase pe loc, privind neputincioasă balta care se forma în jurul picioarelor ei pe dalele holului spațios.

– Ce faci? Nu vii?

Ridicând din umerii firavi, ea îi arătă cu degetul apa adunată sub tălpile ghetelor.

La rândul său, el îi arătă urmele noroioase pe care le lăsase în urma lui, adresându-i-se cu o voce autoritară:

– Este o baie aici, la parter, vino! Deschise o ușă și când ea ajunse în dreptul ei o împinse ușor înăuntru. Fă un duș fierbinte. Am să-ți caut ceva de îmbrăcat și... amuți subit, năucit și fascinat de ochii ei mari de smarald expuși privirii lui când gluga pelerinei îi alunecă de pe cap. Nu numai culoarea era deosebită, dar și expresia lor, un amestec tulburător de teamă, timiditate, onestitate și mândrie îi făcea unici. O clipă, genele ei se lăsară, întrerupând astfel momentul magic care îl copleșise. Raul închise grăbit ușa, își scutură cu o mișcare fermă capul ca pentru a alunga momentul de nebunie care îl cuprinsese la impactul cu privirea de jad a tinerei femei. Se gândi ce să-i aducă să se îmbrace și se hotărî pentru halatul său de baie. În fond, cine era această femeie pe care o adusese în casă mult prea ușor?

– Nu puteam să o las în stradă! mormăi el înciudat, în timp ce-și dezbrăca hainele murdare. Privirea îi oscila de la cadă la duș, optând în cele din urmă pentru duș, în timp ce la parter Lotria se răsfăța într-o cadă plină cu apă înspumată. Dintr-un motiv bine întemeiat, nu se grăbea deloc. Cu ochii închiși, savura plăcerea apei fierbinți după frigul îndurat în ultimele ore. Reușise să-și alunge necazurile din minte și se bucura de plăcerea calmă a unei băi bune. Sub pleoapele închise, revăzu chipul, nu tocmai frumos, al bărbatului care se împiedicase, în adevăratul sens al cuvântului, de ea. Chipul format mai mult din unghiuri ascuțite era aspru, de aceea fusese surprinsă când îl văzuse râzând. Maxilarul ca o

jumătate de hexagon, bărbia voluntară, nasul drept și puțin prea lung, ochii întunecați înfundați în orbite, în care inteligența sclipea ca un diamant, sprâncene arcuite frumos, mobile și expresive, frunte înaltă, iar buzele... ei bine, buzele constituiau ceva aparte. Nu putea defini prea bine cum, dar când îi priveai numai gura părea într-un fel, în timp ce privit în ansamblu părea altfel. Era ca și cum două persoane diferite se ascundeau în același trup.

– Sunt puțin cam nebună, șopti ea. Cum pot gândi astfel? După ce l-am trântit, îl mai și critic. Supărată pe ea însăși, luă o perie și începu să-și frece corpul în dușmănie.

Își limpezea părul când Raul bătu la ușă.

– Pot intra?

Lotria avu timp să se ascundă sub spuma deasă care plutea pe apă când ușa se deschise, lăsând să treacă un braț care ținea între degete un halat de baie, căruia îi dădu drumul pe capacul de la toaletă. După care mâna dispăru, iar ușa se închise încet. Un oftat de ușurare se desprinse ca un fulg de pe buzele ei.

– Probabil asta înseamnă că trebuie să termin cu bălăcitul, oftă ea resemnată.

Se limpezi repede, se șterse și după ce se înfășură în halat, suflecă mânecile până reuși să-și folosească palmele. Cu o perie de pe etajera de sub oglindă, încercă să-și disciplineze cât de cât coama bogată de culoarea mierii de toamnă. Nu reuși prea bine, deoarece, după trecerea periei, șuvițele se încrețeau la loc. După câteva minute, își ridică privirea spre oglinda mare care acoperea aproape o jumătate de perete. Involuntar, făcu un pas înapoi; nu putea fi ea femeia din oglindă, se gândi speriată. De pe chipul supt și trist, ochii duși cumva mai adânc în orbite, priveau șocați imaginea din oglindă. Cu degete subțiri, așa de subțiri încât pielea

părea singurul lucru care ținea venele, tendoanele și oasele la un loc, își pipăi obrazul, care datorită băii fierbinți se colorase ușor cu o tentă roz.

– Doamne, am ajuns ca o stafie, murmurară buzele ei într-o șoaptă pierită.

Închise ochii, apoi îi deschise brusc, într-o încercare copilărească de a face imaginea din oglindă să dispară. Ovalul feței părea și mai mic sub haloul sălbatic al părului cârlionțat. Buzele de o senzualitate tandră schițară un zâmbet chinuit.

– În fond, ce importanță are cum arăt? murmură ea. Umerii i se ridicară într-un gest care se vroia nepăsător, dar care de fapt nu-i trăda decât oboseala și neputința.

De dincolo de ușă se auzi o bătaie scurtă, urmată imediat de vocea profundă a lui Raul De Hita:

– Ceaiul este gata!

– Vin imediat, răspunse Lotria, rușinată că stătuse atât de mult în baie.

Trase un prosop pe care îl înfășură în jurul capului ca pe un turban, respiră adânc și deschise ușa repede, pentru a nu mai avea timp să se privească în oglindă și să se răzgândească.

Auzind zgomotul făcut de ușa băii, Raul se opri și-i făcu semn să-l urmeze. Cu capul plecat, Lotria intră în bucătărie și se așeză pe scaunul pe care bărbatul îl trăsese pentru ea. Îi era teamă să privească deschis locul în care se afla, așa că, aruncând priviri furișe pe sub perdeaua genelor lungi și dese, admiră bucătăria enormă, dotată cu cele mai moderne aparate. În raza ei vizuală intrară și picioarele lungi și musculoase ale bărbatului, șoldurile înguste, abdomenul plat. Cercetarea ei fu întreruptă de glasul lui, din care răzbătea clar nemulțumirea.

– Nu merit nici măcar o privire?

Lotria deschise gura să răspundă, dar nici un sunet nu reuși să răzbată din gâtul uscat și strâns. Raul o fixa cu privirea lui vulturească, observându-i încercarea de a vorbi, ca și sentimentele de frustrare, de tristețe, de umilință și de regret, care defilară pe chipul ei expresiv cu o rapiditate uimitoare. Toate aceste trăiri atinseră o coardă sensibilă a inimii lui, coardă de a cărei existență nu-și amintea. Uitându-se la ea cum stătea pierdută în halatul mult prea mare, fără a putea scoate un cuvânt, vocea lui se îmblânzi, iar ochii o priviră cu mai multă înțelegere.

– Ei, haide, nu te speria, nu mușc. Dacă nu am fi stat înainte de vorbă, aș fi crezut că ești mută. Ce te sperie atât de mult de nu mai poți vorbi?

– Nu sunt speriată, își ridică ea mândră capul, ochii verzi scânteind ca niște safire ce tocmai au fost șlefuite.

– Așa este mult mai bine, o aprobă Raul cu o ușoară înclinare a capului. O clipă se făcu o liniște desăvârșită, întreruptă până la urmă de gazdă.

– Ce se petrece cu tine, tânără domnișoară? o întrebă el pe un ton fratern.

– Nimic... încercă ea să se eschiveze, dar privirea lui mustrătoare o făcu să adauge chinuit: prea multe necazuri și foarte multă oboseală.

Câteva minute bune, Raul o privi atent, meditând la răspunsul ei dat mai mult fără voie. Lotria nu-și mai plecă ochii, studiindu-l la rândul ei în voie.

– Știi, spuse ea încet, nu prea vorbesc despre mine, pentru că nu sunt prea multe de spus, dar țin să te asigur că nu sunt hoață sau escroacă, și peste câteva minute, când voi pleca, nu trebuie să numeri argintăria.

– Nu poți pleca până nu ți se usucă hainele și nu termini ceaiul, spuse el plat, ca și cum era de la sine înțeles să facă ce spune el.

– Ai dreptate, zâmbi ea, nu pot pleca în halatul tău.

Ținând cana în căușul palmelor, sorbi ușor din ceaiul aromat. Îl simți cum se rostogolește pe gât în stomac, ca o minge de foc. Era bun se gândi ea, era ca un balsam pentru stomacul ei chinuit de foame. Fără să-și dea seama, privirea ei fixă câteva secunde o pâine aflată pe un șervet de pe un gheridon din bucătărie.

– Poate vrei și ceva mai consistent, îi propuse Raul, dar când sesiză că vrea să refuze, continuă, fără s-o lase să scoată vreun sunet: ai putea să găsești ceva de mâncare și să mă hrănești, deoarece sunt mort de foame. Când am dat peste tine, mă duceam la o recepție la Ambasadă, unde urma să și mănânc. Frigiderul îți stă la dispoziție, eu în afară de ceai și cafea nu mă pricep să fac nimic.

– Dacă pui astfel problema, este clar că-ți sunt datoare, acceptă ea în timp ce se ridică de la masă și se îndreptă spre frigider.

După ce deschise frigiderul, înghiți în sec cu zgomot. Nu văzuse atâtea produse decât în vitrinele magazinelor. Își stăpâni cu greu foamea și tremurul din voce.

– Sunt aici o grămadă de provizii, ca și mâncare gătită. Ce preferi?

– Mă las pe mâna ta, ca să vezi că am încredere în tine. Aș dori să mănânci și tu cu mine, pentru că nu-mi plac mesele solitare.

Lotria își mai suflecă mânecile o dată și se apucă de treabă. Aranjă un platou cu aperitive, încălzi friptura de pui și piureul de cartofi, toate astea în timp ce Raul aranja masa pentru două persoane. Ca desert, spălă câteva fructe. Stomacul i se strângea în spasme dureroase. De când nu mâncase!? În timp ce mâinile i se

agitau harnice, socotea câte ore trecuseră de la ultima masă. Când trecu de douăzeci și cinci de ore, renunță. Nu avea nici un rost să se lamenteze și să se compătimească. Fusese alegerea ei. Din cauza necazurilor, uitase pur și simplu că trebuie să mai și mănânce. Pentru a mai potoli foamea care îi devora stomacul, își îndesă în gură toate resturile provenite de la tăiatul aperitivelor și chiar o felie întreagă de pâine.

– Cred că este suficient, spuse ea, punând platoul cu aperitive pe masă.

– Să ne așezăm, făcu el cu un gest larg de invitație cu mâna.

Luară loc de o parte și cealaltă a mesei. Raul își umplu farfuria, având totuși grijă să-i lase destul și tinerei femei. Lotria privi farfuria lui plină, apoi se servi și ea, lăsând totuși din fiecare aperitiv pe platou. Spaniolul destupă o sticlă de vin și se întinse să-i toarne în pahar.

– Nu, mulțumesc, întinse ea mâna acoperind cu palma paharul. Nu beau alcool.

– Puțin vin îți va prinde bine, insistă el.

Cu ochii sclipind jucăuși, Lotria îl mai refuză o dată, precizând totuși:

– Sunt prea obosită și un pic de alcool m-ar ameți imediat.

Raul rămase o clipă cu mâna întinsă, apoi turnă în paharul lui. Mâncară aperitivele în tăcere. Apoi Lotria servi friptura și începură o discuție ușoară. Cu dibăcie, bărbatul trecu de la întrebări generale la unele din ce în ce mai personale.

– Și cu ce te ocupi? se interesă el.

– Sunt medic veterinar, zâmbi ea mândră. Am terminat facultatea anul trecut, iar acum lucrez într-un cabinet particular aici, în București. Zâmbetul îi dispăru, iar ochii i se încețoșară în

timp ce o tristețe sfâșietoare îi acoperi trăsăturile ca un voal întunecat. Mai corect spus am lucrat... până ieri.

– De ce, ce s-a întâmplat ieri?

Lotria lăsă tacâmurile pe masă și începu să-și frece mâinile tremurânde.

Privi câteva clipe spre bărbatul din fața ei fără a-l vedea. Apoi, cu o voce care venea de departe, răspunse:

– M-a ajuns trecutul din urmă!

Raul crezu că nu-și exprimase bine gândul, dar nu îndrăzni să-i ceară lămuriri. Așteptă ca ea să continue. Tăcerea se prelungi câteva minute bune înainte ca ea să continue.

– Probabil că răspunsul meu te-a nedumerit, dar pentru a te face să înțelegi, ar trebui să-ți spun mai multe despre mine. Este o poveste pe care nu am mărturisit-o nimănui.

– Orice lucru are un început, îi acoperi el mâinile încleștate cu palma lui mare. Haide, eliberează-te, sunt doar un străin întâlnit într-o seară ploioasă.

– Ai dreptate, acceptă Lotria după o clipă de gândire. După seara aceasta, n-o să ne mai vedem niciodată. Nu te deranjează? Poate dura mai mult.

– Avem toată noaptea la dispoziție. Nu poți pleca până nu ți se usucă hainele, lucru care va mai dura.

– Nu prea știu de unde să încep, se foi ea nesigură pe scaun.

– Cel mai bine ar fi s-o iei de la început, de când te-ai născut.

Cuvintele lui blânde îi provocară un spasm dureros. De teamă să nu spună ceva care ar putea să o rănească, Raul preferă să tacă. În încăpere nu se auzi multă vreme decât ropotul sacadat al ploii pe pervazul ferestrei. Pe chipul expresiv al tinerei defilară o mulțime de stări și expresii până să vorbească încet, ca pentru sine:

– De când m-am născut, repetă ea, cu o nepăsare amară; adevărul este că nu știu unde m-am născut, și nici cine sunt părinții mei. Am fost aruncată în apele râului Lotru, dar Dumnezeu a vrut să trăiesc. Copăița în care eram a eșuat la un cot al râului. M-au găsit niște copii care se jucau. Primarul satului m-a botezat Lotria Cotescu. Nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a-mi găsi acest nume. Puținii prieteni pe care îi am, îmi spun Lo, preciză ea. Întâmplarea aceasta a avut loc acum douăzeci și șase de ani. Am fost crescută de o femeie văduvă din acel sat, mama Lena, pentru mine și alți patru orfani. Era o femeie bună, dar lipsurile o acriseră. Am muncit de când mă știu, dar cel mai mult îmi plăcea să lucrez în casa unei familii de învățători. Atunci mâncam cel mai bine și în afara banilor pe care îi dădeam mamei Lena, aveau grijă să-mi dea și mie ceva. După ce am învățat să citesc, mă lăsau să iau orice carte din biblioteca lor. De multe ori, după ce terminam de citit, le puneam întrebări despre cele citite și îmi lămureau tot ce nu înțelegeam. Au fost foarte buni cu mine. O dată, după o zi de muncă, mâncam în bucătărie când am auzit-o pe fiica lor cea mare strigând că nu vrea să mă mai vadă mâncând la masa lor; tot atunci am fost etichetată drept sărăntoacă intrusă. Sărăntoacă știam ce înseamnă, dar intrusă nu. Când am citit în dicționar semnificația lui, am plâns de m-am umflat. Mama Lena m-a văzut cu ochii roșii, dar nu m-a întrebat ce am pățit, în schimb mi-a spus:

– Ține minte fato, oamenii se bucură de lacrimile tale. Cu cât vei plânge mai mult, cu atât vor râde mai tare. Te vor biciui cu vorbele lor crude până vor face din tine o cârpă cu care își vor șterge pantofii. Dacă vei fi destul de tare ca insultele lor să le primești cu zâmbetul pe buze, atunci te vor lăsa în plata Domnului. Învață să nu ceri nimic de la nimeni. Nu te baza decât pe tine.

Un oftat chinuit părăsi buzele ei arcuite a deznădejde.

– De atunci, nimeni nu se poate lăuda că m-a văzut plângând. Cu cât eram mai umilită, cu atât afișam o nepăsare mai mare. Am învățat să jonglez cu necazurile, pentru a fi cât mai puțin afectată de ele.

Urmă o pauză mai lungă, timp în care Lotria bău câteva înghițituri de apă minerală. Sentimentele ce defilau pe chipul ei expresiv îl impresionară profund pe Raul. El care evita cu grijă necazurile altora, se simți atras de făptura fragilă din fața lui. Îi absorbise amărăciunea ca un burete, necazurile ei îi curgeau prin vene, revoltându-l.

– A venit apoi acea vară a anului 1993. Mai aveam un an și împlineam optsprezece ani. Niște țigani din satul vecin au deschis o cârciumă la noi în sat. Unul dintre ei a pus ochii pe mine. Nu puteam să ies din casă că era după mine. Refuzul meu l-a întărâtat și mai mult. A vrut la un moment dat să mă fure, dar am avut noroc și nu am căzut în capcana lui. După câteva luni de hărțuială, eram de-a dreptul disperată. Nu erau prea mulți cei care țineau cu mine.

Făcu o pauză și respiră adânc. Chipul îi deveni cadaveric, bărbia începu să-i tremure ușor, ochii fiindu-i bântuiți de teroare.

– Spălam vasele după masa de seară, când mama Lena a trimis ceilalți copii afară și a închis ușa șubredă după ei. M-am întors spre ea să văd ce face. Din buzunarele ei ascunse a scos cinci sute de mărci germane și mi le-a oferit. Priveam hârtiile albastre ca hipnotizată, în timp ce o teamă teribilă mă strângea cu răutate de gât.

– Ia-le fato, și fugi încotro oi vedea cu ochii. A fost pentru prima oară când am simțit teamă în tonul ei.

– De unde le ai? am întrebat înnebunită de spaimă.

– De la țiganul ăla – Mădălin, care se tot ține după tine. Te-am vândut lui cu două mii de mărci. Îmi pare rău și de tine,

așa că m-am gândit să iau bani să-ți dau și ție ca să poți fugi d'aci. Vrea să câștige bani de pe urma obligându-te să te culci cu bărbații aleși de el. Se pare că are o listă destul de lungă. Te-ai păstrat curată până acum, așa că sunt mulți cei care te vor.

Eram atât de șocată încât rămăsesem cu gura căscată, încremenită. Mama Lena m-a prins de umeri și m-a scuturat cu putere.

– Fato, trezește-te, ai două ore la dispoziție ca să fugi d'aci. Vor veni să te ia după ce sting lampa din odaia de la drum.

– Unde să plec acum, noaptea? m-am lamentat eu.

– Proasto, pleacă oriunde, nu contează, ascunde-te și fugi la oraș; dacă te va găsi, vei avea o soartă mai rea ca moartea. Ia broboada asta a mea, ia banii și furișează-te așa cum numai tu știi și dispari pentru totdeauna.

Mie nu-mi vuiau în cap decât cuvintele „o soartă mai rea ca moartea". Nu știu nici acum cum am reușit să fug din casă. Știu numai că după ore bune, când mi-am revenit cât de cât, stăteam ghemuită lângă o cruce în cimitirul satului. Am mers pe jos, peste dealuri, până la o haltă de cale ferată. Am reușit să mă agăț din mers de un vagon de marfă; nu știam în ce direcție mergeam, nu vroiam decât să fug cât mai departe, să pun între mine și urmăritor cât mai mulți kilometri. Probabil Dumnezeu a fost cel care m-a îndrumat și a avut grijă de mine. Stând așa în vagon, am avut timp să mă gândesc la ce urma să fac. După îndelungi dezbateri cu mine însămi, am ajuns la concluzia că mă pot ascunde cel mai bine într-un oraș mare. București, capitala țării, era cel mai mare. M-am rugat Domnului să-mi dea un semn că decizia luată era cea bună. La prima stație unde a oprit trenul mă pregăteam să cobor din vagon, când am auzit doi angajați ai căilor ferate vorbind. Unul

tocmai spunea că trebuie să atașeze două vagoane pentru București tocmai la garnitura în care mă ascunsesem. M-am așezat în genunchi, cu fața spre geana de lumină ce vestea răsăritul și am mulțumit Bunului Dumnezeu. Sunt nouă ani de atunci, am învățat multe, am suferit de foame, de frig, de singurătate și de teamă. Teamă că voi fi găsită, și tocmai când îmi găsisem drumul în viață, un serviciu bun, un acoperiș deasupra capului și începusem să uit de ea, acesta m-a găsit. L-am văzut ieri pe fereastra cabinetului veterinar unde lucram. Am fugit de la serviciu cu gândul să-mi iau câteva lucruri din garsonieră, dar nu m-am putut apropia. Intrarea în bloc era păzită de țigani. Nu-i cunoșteam, dar am fost sigură că pe mine mă așteptau. De atunci, umblu pe străzi. Ploaia a contribuit și ea la demoralizarea mea totală.

Povestind trista ei odisee, Lotria se simți secătuită de efortul depus, dar ciudat de liniștită.

Capitolul 2

Raul De Hita era consternat. Povestirea tinerei femei era de domeniul fanteziei; putea să fie un bun scenariu de film, un subiect de roman, dar în nici un caz realitate.

O liniște calmă se lăsă în încăpere. Fiecare cufundat în propriile gânduri, îl studia pe celălalt.

– Ce ai să faci acum? rosti Raul întrebarea pe care Lotria și-o pusese de mii de ori în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Am să fug, probabil, răspunse Lotria, deloc convinsă.

– Unde?

– Într-un alt oraș mare, poate Timișoara!

– Este departe de aici?

– Da, în cealaltă parte a țării.

– Ce vei face, dacă te va găsi și acolo?

– Nu știu! ridică ea din umeri, cu o expresie deznădăjduită.

– De când ai fugit de acasă, ai mai luat legătura cu femeia care te-a crescut și vândut?

Chiar dacă vorbele lui erau adevărate, Lotria simți cum gheara tristeții îi răsucește măruntaiele.

– Nu, șopti ea. Mi-a fost frică. Nu știu nici măcar dacă mai trăiește.

– Atunci, de ce nu încerci să-i dai banii înapoi individului?

– Oh, Doamne, strigă ea sfâșietor, crezi că dacă ar pune mâna pe mine ar sta la discuții? Nu cred că aș reușit să scot o vorbă înainte să fiu violată, apoi bătută, sau poate invers, întâi bătută, apoi violată. Ce mai contează ordinea, termină ea cu un suspin.

– De fapt, mă gândeam că poate un prieten ar vrea să-și asume această răspundere în locul tău.

– Nu am nici un prieten atât de apropiat, care să știe povestea mea și să vrea să se implice, răspunse ea resemnată. Nu am avut timp de prietenii. Când nu eram la facultate, lucram pentru a mă întreține.

– Dar doctorul la cabinetul căruia lucrai, nu te poate ajuta?

– Lucrez la el de numai câteva luni, nu mă cunoaște prea bine și nici eu pe el, nu-i pot cere favoruri.

Pentru moment, Raul se văzu redus la tăcere. Nu-și imaginase că pot exista oameni atât de singuri. El care avea o familie atât de numeroasă și de iubitoare, încât de multe ori îl exasperau, percepu, pentru prima oară, dimensiunile reale ale singurătății. Dar modul lui logic și organizat de a gândi, nu-i permise să se lase copleșit. Așa că punctă ferm:

– Să nu privim prea departe, hai să luăm lucrurile pe rând. Ai unde dormi în noaptea asta?

Lotria îl privi lung. În irișii de jad străluceau mici steluțe aurii. Nu dorea mila nimănui, cu atât mai puțin a acestui străin chipeș. Îi susținu privirea fără să răspundă.

– Așadar, răspunsul la întrebarea mea este nu, conchise într-un târziu Raul. Nu-i nimic, vei dormi aici, încheie el categoric.

Lotria se ridică brusc în picioare, își propti palmele de suprafața netedă a mesei și-i vorbi cu o fermitate de care nu se credea capabilă.

– Nu ți-am povestit despre necazurile mele pentru a te impresiona, nu vreau mila nimănui. Mulțumesc pentru invitație, dar nu pot accepta. După ce hainele mele se vor usca, voi pleca. Glasul i se mai îmblânzi când adăugă: am putut să-ți povestesc lucruri la care de multe ori nici nu îndrăznesc să mă gândesc, numai pentru simplul fapt că ești un necunoscut, un străin pe care probabil nu-l voi mai întâlni niciodată. Nu te cunosc, nu mă cunoști, povestea mea nu te poate afecta. Uită această seară ciudată.

Bărbatul o privea cu un aer condescendent, chiar dacă era teribil de uimit de comportamentul ei bizar. Nu putea crede că se oferise s-o ajute, iar ea nu numai că-l refuza, dar se simțea și ofensată de propunerea lui. Raul De Hita, vestitul toreador, răsfățatul publicului și al femeilor, invidiat de bărbați, constata cu stupoare că nu știa cum să se poarte cu această mică sălbăticiune.

– Bine, spuse el conciliant, atunci să abordăm problema altfel. Dar mai întâi, stai jos.

Așteptă ca tânăra să se așeze, după care continuă:

– Cum crezi că a reușit omul acela să te găsească? Și de ce tocmai acum?

Lotria se gândi câteva clipe înainte de a formula un răspuns.

– De când umblu pe străzi, m-am tot gândit la aceste întrebări. Bănuiesc că „proprietarul“ meu are o cunoștință la poliție, la evidența populației, și uite care sunt argumentele care m-au condus la această concluzie. În cei nouă ani de când mă ascund în această mare metropolă, nu mi-am pus niciodată viza de flotant pe actul de identitate.

– Ce înseamnă asta?

– Este un fel de viză pe care o pune poliția pe actul de identitate atunci când ești din altă localitate. Eu mi-am pus această viză abia acum, când m-am angajat la cabinet și mi s-a întocmit cartea de muncă.

– Asta înseamnă că oriunde vei pleca pentru a putea munci ai nevoie de această viză, și atunci vei fi descoperită – corect?

– Da, acceptă Lotria cu tristețe.

– Cum crezi că poți rezolva problema?

– Muncind la negru, șopti ea șovăitor.

– Nu este o soluție.

– Așa este, nu mă pot ascunde toată viața.

Raul o privi câteva clipe, și deodată, chipul i se lumină ca un pom de Crăciun.

– Cred că cel mai simplu ar fi să te măriți cu un tip cu un nume comun, care ar putea să te și apere.

– Și unde crezi că aș putea găsi un astfel de tip? întrebă ea cu îndoială.

– Ei, asta nu mai știu! ridică el brațele într-un gest defensiv.

– Poate ar fi mai bine dacă aș pleca în străinătate. Acolo nu cred că m-ar mai urmări.

– Ai dreptate, și asta ar fi o soluție.

– Din păcate, nu este realizabilă, din România se pleacă foarte greu în țările vestice. Ai nevoie de o grămadă de hârtii și de mulți bani.

– Te pot ajuta eu la Ambasada Spaniei, să obții viza.

Pentru o clipă, ochii de smarald ai Lotriei luciră de speranță, dar licărirea a fost repede stinsă de o resemnare tristă.

– Nu am nici măcar pașaport, recunoscu ea amărâtă.

– Eu mai stau în România, zece, cel mult cincisprezece zile. Tu încerci să obții pașaportul, iar eu obțin viza.

Tonul lui categoric smulse Lotriei un surâs palid.

– Nu cred că se poate obține un pașaport într-un timp atât de scurt.

– Încearcă. Du-te mâine la poliție și vezi ce se poate face. Eu am să merg la ambasadă să mă interesez ce demersuri trebuie să fac pentru a obține viza pentru tine.

– Faci tu asta pentru mine!? Glasul ei răgușit de emoție era de nerecunoscut. Clipi de câteva ori pentru a-și alunga de sub pleoape lacrimile care amenințau să se reverse. De ce?

– Nu știu prea bine, poate din cauza modului absolut unic în care ai dat cu mine în noroi. Seriozitatea cuvintelor era dezmințită de arcuirea malițioasă a buzelor, ca și de ironia privirii.

Lotria acceptă răspunsul cu o înclinare aprobatoare a capului, ocazie cu care își plecă privirea, rămânând așa câteva clipe necesare pentru a-și ascunde puternica emoție provocată de acest ajutor nesperat.

Bărbatul aștepta, privind-o cu atenție. În sinea lui, deja se admonesta pentru ușurința de care dăduse dovadă atunci când își oferise ajutorul. Era un aristocrat prin naștere, educație și poziție socială, dar prin venele lui curgea și ceva sânge maur, sânge care de multe ori îl vârâse în bucluc. I se întâmpla să treacă brusc de la o bunătate angelică la ferocitate, dar să fie chiar atât de săritor nu i se mai întâmplase. Privind concentrat chipul palid al tinerei românce, gândurile îi luară o cale periculoasă. Dacă tânăra nu ar fi fost așa de slabă, dacă ar fi avut câteva kilograme în plus, ar fi cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Și slavă cerului, avusese toată viața la picioarele lui numai frumuseți. Îl smulse din meandrele gândurilor vocea blândă, dar tristă a tinerei.

– Tu știi totul despre mine, dar eu în afară de nume nu știu nimic despre tine.

– Este un lucru ușor de rezolvat. Povestea mea nu este atât de dramatică precum este a ta. Părinții mei se numesc Gonzalo și

Carmen De Hita, eu sunt fiul cel mare, mai am două surori și un frate. Am un bunic în viață și o mulțime de unchi, mătuși, veri, verișoare și alte rude mai îndepărtate.

– O familie foarte numeroasă, nu se putu Lotria abține, și chiar dacă acest comentariu se vroia impersonal, ușoara nuanță de invidie nu scăpă neobservată.

– Ai dreptate, am o familie numeroasă. Suntem răspândiți în toată Spania, dar și în America, Franța și Anglia. Atunci când ne reunim, casa devine mult prea neîncăpătoare, însă avem hotelurile noastre la dispoziție pentru a caza pe toată lumea. Familia mea, prin mine acum, gestionează un mare lanț hotelier. Hotelurile noastre sunt deschise în întreaga lume sub numele de Hita – Hotel. Sunt în țara ta pentru că studiez problema construirii unui hotel. Deocamdată nu este nimic sigur, așa că nu intru în amănunte. Îmi place munca pe care o fac, dar aș dori să călătoresc mai puțin și să am mai mult timp pentru a mă ocupa de ferma pe care mi-am cumpărat-o nu de mult.

– Ce fel de fermă?

– O fermă pentru creșterea cailor, în special a cailor pentru coride. Cândva, în tinerețe, am fost și toreador.

– Oh Doamne, își împreună mâinile Lotria, cu o expresie îngrozită.

– Nu te speria, o liniști Raul, am să te duc la o coridă, să vezi că nu este atât de îngrozitor.

– Nu aș putea privi un act atât de barbar ca uciderea unui taur pentru plăcerea miilor de spectatori.

O clipă, Raul De Hita medită la cuvintele tinerei, apoi, cu privirea pierdută undeva departe, spuse:

– Nu am privit niciodată problema din acest punct de vedere. Nu credeam că cineva poate gândi astfel. Ți se pare barbar?

– Cumplit de barbar, îl asigură ea serioasă.

– Poate, prin prisma profesiei tale.

– O, nu, se avântă ea vehement, apoi își plecă ochii și continuă mai ponderat: cred, mai curând, că din dragoste pentru animale mi-am ales profesia.

– Poți spune că iubești un câine, o pisică, un papagal sau poate un șoricel, dar nu cred că poți iubi un fioros taur andaluz, care sunt porecliți tauri ucigași.

Lotria îl privi intens câteva clipe. Ochii ei vorbeau în locul buzelor, îl mustra cu o notă de uimire că putea spune astfel de lucruri.

– Pentru mine, toate animalele sunt la fel, spuse într-un târziu. Tonul ei categoric îl făcu pe Raul să nu mai insiste, însă, impulsiv din fire, se trezi întrebând:

– Iubești animalele mai mult decât oamenii?

Ea primi întrebarea ca pe o palmă în plină figură. Tot sângele îi fugi din obraji, în timp ce ochii i se închiseră la culoare, căpătând o nuanță de verde închis, cum spaniolul nu mai văzuse niciodată. Apoi, buzele ei se arcuiră într-un zâmbet ironic.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că ai dreptate, iubesc mai mult animalele decât oamenii. Asta poate fiindcă ele nu mi-au făcut niciodată rău, lucru pe care nu-l pot spune despre semenii mei, începând cu necunoscuții mei părinți.

Făcu o pauză, apoi, ridicând sfidător bărbia, continuă:

– Am ajuns iarăși să discutăm despre mine. Cred că este mai bine să plec. În timp ce vorbea, se ridică de la masă.

– Mai stai, încercă Raul să-i prindă mâinile peste masă.

Lotria se feri cu o mișcare fluidă, dar fermă și promptă.

– Nu, spuse ea răspicat. Bărbatul vru să mai spună ceva, dar se opri când îi întâlni privirea speriată. O clipă, se gândi că prefera să

o vadă furioasă, decât tristă și speriată, dar alungă repede această idee, considerând că acest aspect nu trebuie să-l preocupe.

– Bine, merg să-ți aduc hainele, iar tu gândește-te unde ne putem întâlni mâine la ora douăsprezece.

După plecarea lui, Lotria se așeză la loc pe scaun. Se simțea mai bine acum că mâncase, se uscase și se odihnise puțin. Trebuia să-și facă un plan. Privi spre ușă, întrebându-se în ce măsură putea să aibă încredere în acel bărbat. Inima îi șoptea timid că mai existau și bărbați buni, onorabili și cinstiți, în timp ce rațiunea îi reamintea că până acum nu întâlnise nici unul, deci nu trebuia să lase garda jos. Pentru o discuție prietenoasă și o lingură de mâncare, nu trebuia să abdice de la principiile ei atât de severe.

Când Raul De Hita reveni cu hainele ei pe braț, Lotria nu se gândise nici o clipă la vreun loc de întâlnire. Îi mulțumi și se retrase în baie pentru a se schimba. Își împleti coama rebelă într-o coadă groasă pe care o legă la capăt cu un șiret subțire pe care îl găsi într-un buzunar. Cu toate că era foarte obosită, se mai remontase, așa că spiritul ei bătăios, care se cam muiase de când umblase prin ploaie, se trezi la viață.

– Voi accepta întâlnirea propusă, șopti ea propriei imagini din oglindă, nu sunt în postura de a refuza nici cel mai mic ajutor. Cine știe, poate asta este șansa mea.

Raul o aștepta, așezat comod pe unul din fotoliile din hol.

– Bănuiesc că orice aș spune nu te pot convinge să mai rămâi.

– Ai dreptate, este timpul să plec.

– Unde?

– La o prietenă.

– Acum tu minți, iar eu știu, dar trebuie să tac pentru că altceva nu ai să-mi mai spui.

Cuvintele lui brutal de adevărate o făcură să se înroșească. Nu reuși să găsească un răspuns suficient de inteligent, pentru că bărbatul continuă:

– Nu aștept nici un răspuns, este mai bine așa. Deci, unde ne putem întâlni mâine? Vreau să ții seama că nu cunosc acest oraș..

Lotria constată cu uimire cât de ușor o putea intimida acest bărbat, dar își înăbuși orice sentiment când îi răspunse:

– Locul cel mai nimerit consider că este ambasada țării tale. Voi fi acolo la ora propusă, voi aștepta zece minute. Dacă nu apari, înseamnă că nu se poate face nimic. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine. Tu încerci, dacă se poate bine, dacă nu... asta este, mă voi descurca, așa am făcut toată viața, concluzionă pe un ton sigur și ferm, cu toate că se simțea speriată și vulnerabilă.

Raul se ridică în picioare și o privi atent cu ochii lui de antracit sfredelindu-i parcă sufletul.

– Indiferent ce răspuns am pentru tine, voi veni pentru a ți-l spune. Tonul lui categoric aduse puțină speranță în ochii ei triști.

– Mulțumesc, îi întinse ea mâna. El o prinse în căușul palmei sale și o strânse ușor. Murea de dorință să o sărute, dar se abținu, la gândul că dacă ar fi făcut așa cum dorea, ar fi dispărut în noapte și nu ar mai fi găsit-o niciodată.

– Păstrează mulțumirile pentru mâine, ripostă el frustrat.

Surprinsă de tonul lui abrupt, Lotria își retrase mâna și porni spre ușă, murmurând:

– Primește recunoștința mea acum, mâine cine știe ce se poate întâmpla.

Ca o nălucă, dispăru în noapte. Raul rămase câteva clipe în prag privind cum dispare, potopit de o dorință nebună de a nu o lăsa să

plece, de a o proteja împotriva tuturor, chiar și a stihiilor naturii. Rațiunea învinse și nu o făcu. Încuie ușa, apoi intră în dormitor și se aruncă pe pat așa îmbrăcat cum era. Cu brațele încrucișate sub cap, privi tavanul o bună bucată de vreme. Teama era un sentiment pe care îl ignorase toată viața, iar acum îi strângea măruntaiele în ghearele ei reci, fără putință de scăpare. Îi era teamă pentru o persoană necunoscută, o tânără cu care nu avea nimic în comun, dar ai căror ochi verzi lăsaseră o pecete de neșters în inima lui.

Lotria se opri în colțul străzii, pentru a se orienta. Ploaia nu mai era așa de rea, se molesise și cădea monoton, dar persistent. Nu mai vedea casa din care ieșise, dar sentimentul că el încă se gândea la ea îi insuflă o stare plăcută, care se accentuă atunci când porni grăbită spre căminul studențesc în care locuise. Avea unde să se adăpostească. La subsol, unde erau dușurile, femeia de serviciu avea o cămăruță care nu era încuiată niciodată, iar în interior erau sigur câteva saltele depreciate.

– Cum de nu mi-a venit ideea asta până acum? murmură ea în timp ce ploaia îi scălda blând fața.

Cu pioșenie, ridică încet capul, ațintindu-și ochii spre negura cerului.

– Mulțumesc, Doamne, mulțumesc.

Era obișnuită să se mulțumească cel mai adesea cu foarte puțin. Rezolvarea unei probleme așa de spinoase cum era adăpostul pentru noapte, îi insuflă un val de speranță cum nu credea că va mai simți vreodată. Mersul ei șovăitor deveni mai sigur și mai alert. Știa ce are de făcut. Era un sentiment teribil de plăcut. Știa unde trebuie să ajungă și pentru moment nu cerea mai mult. Mâine va vedea ce va face. Mereu făcuse așa, rezolvase problemele una câte

una, pe măsură ce găsea soluții. Putea să doarmă câteva nopți în acel depozit. Pentru a nu fi descoperită, trebuia să se strecoare seara târziu, în acest culcuș improvizat, și să-l părăsească dimineața devreme. Pentru ea, acest lucru nu era greu de realizat.

Era trecut de miezul nopții când cobora scările spre sala cu dușuri. Încăperea era cufundată în întuneric, dar culoarul era luminat. Reperă ușor ușa debaralei și se strecură înăuntru. Așa cum se aștepta, câteva saltele erau puse una peste alta. Își dădu jos pelerina și, pe pipăite, căută un cui de care o atârnă Se dezbrăcă de pulover pe care îl rulă, transformându-l în pernă. Era bine la căldură. După ce se descălță, se cocoță pe saltele. Cu un oftat de ușurare, se întinse cu capul pe perna improvizată. Faptul că era la adăpost, sătulă și în siguranță, făcu trupul ei chinuit să se destindă și să adoarmă imediat.

Capitolul 3

Spre dimineață, ploaia se opri. Când Lotria își părăsi adăpostul, soarele abia se ghicea undeva la orizont, luptând cu negurile nopții. Moralul ei atinsese cota de plutire, așa că cele aproape două ore pe care le petrecu mărșăluind pe străzi nu o deranjară deloc. Dimpotrivă, aerul proaspăt al dimineții o ajută să-și facă un plan, care cuprindea mai multe scenarii, și să se gândească obiectiv, își propuse ea, la bărbatul întâlnit într-un mod atât de ciudat. Muncită de gânduri, nici nu simți când trecu timpul și străzile fură luate cu asalt de oameni grăbiți. Lotria cumpără un iaurt mare și două cornuri proaspete, intră într-un părculeț și se așeză pe o bancă unde-și luă micul dejun. Când termină de mâncat, ceasul arăta ora nouă și zece minute, așa că își permise să mai stea. Soarele strălucea acum pe un cer de un albastru transparent. Razele lui mângâiau tot ce răutăcioasa ploaie udase din belșug. Lotria zâmbi, închise ochii și se lăsă mângâiată de razele blânde. Era așa de plăcut să se relaxeze. Dar starea asta plăcută nu dură prea mult. Așa cum pe cer apărură câțiva nori, tot așa gândul că ar putea fi găsită de urmăritorii ei îi alungă surâsul de pe buze, iar relaxarea dispăru

instantaneu. Starea de hăituială se instală imediat, încordându-i dureros mușchii. Se ridică de pe banca încă udă, își dezbrăcă pelerina, o împături frumos și o îndesă în geantă.

– Nu dispera, își porunci cu glas scăzut.

Apoi, privind atentă în jur, dar mai ales în urma sa, se amestecă, firesc, printre pietoni.

La ora douăsprezece se opri în fața clădirii în care își avea sediul Ambasada Spaniei la București. Așteptă cinci minute, nici urmă de Raul.

– Voi mai aștepta încă cinci minute, apoi voi pleca, își propuse ea în gând. Privi din nou cadranul ceasului după trei minute și jumătate. Începu să numere în gând secundele rămase Inima îi bubuia ca un tobosar dezlănțuit, dar nici un mușchi al feței nu i se clinti atunci când timpul se scurse, iar ea aruncă o privire scurtă spre intrarea clădirii, se întoarse și porni hotărâtă în josul străzii.

– Credeai că te va ajuta un bărbat, îi șoptea o mică voce răutăcioasă, în spatele frunții înalte și netede. Vrând să scape de conștiința sâcâitoare scutură din cap, coama arămie învolburându-i-se ca o mare agitată. Concentrată să-și ascundă cât mai bine dezamăgirea, Lotria nu auzi pașii grăbiți din urma ei, iar atunci când cineva o atinse pe umăr, cu un strigăt de spaimă, o rupse la fugă. Urechile îi vâjiiau așa de tare încât nu recunoscu vocea care o striga. Toată energia ei se concentra numai asupra efortului de a fugi pentru a scăpa. După aproape un minut de fugă nebună, se pomeni prinsă de un braț și trasă înapoi. Se răsuci ca o marionetă și se trezi în brațele urmăritorului.

– Stai liniștită, Lotria! Ordinul atinse cu greu pragul înțelegerii. Trecură câteva secunde bune până să recunoască vocea și persoana care o strângea în brațe.

– Raul?

– Da, eu sunt, răspunse el scurt, încercând să-și domolească respirația.

Încet, Raul îi dădu drumul, știind că nu o va mai lua la sănătoasa. Era încă șocată de reacția ei, dar nu îndrăznea să spună nimic, temându-se ca ea să nu dispară.

Lotria lupta din răsputeri cu teama care o făcuse să se sperie și să fugă.

– Regret, șopti ea printre dinții încleștați, că m-am comportat prostește.

– Eu trebuie să-ți cer scuze că te-am speriat și am întârziat câteva minute.

Cu respirațiile acum liniștite, se priviră în tăcere. Raul remarcă faptul că era mult mai frumoasă decât în amintirea pe care o păstra din seara trecută. În soare, ochii ei de smarald erau punctați cu mici steluțe aurii care le dădeau o strălucire deosebită. Din coada prinsă la spate, câteva șuvițe scăpaseră și îi încadrau chipul îmbujorat, ca un halou arămiu.

– Hai să mergem undeva unde putem discuta liniștiți, sugeră Raul, în timp ce o trăgea la o parte din mijlocul trotuarului, pentru a nu încurca circulația celorlalți pietoni. Am o mulțime de noutăți să-ți comunic, preciză el atunci când ea nu reacționă în nici un fel.

Lotria amuțise de tot, impresionată de statura lui atletică și chipul colțuros, dar deosebit de viril. Simțea sângele alergându-i prin vene cu o viteză ametitoare și asta nu din cauza fricii. Era moleșită într-un mod cu totul și cu totul nou pentru ea. Chiar dacă el nu o mai atingea, îi simțea încă brațele în jurul taliei ca un cerc de foc. Era ceva care o mistuia pe dinăuntru cu o savoare

necunoscută. Vorbele lui ajungeau cu greu la creierul ei amorțit. Când mintea îi traduse în sfârșit cuvintele lui, Lotria trebui să se concentreze pentru a răspunde coerent.

– Ai dreptate, sfârși ea prin a spune, trebuie să stăm undeva de vorbă.

Întoarse capul și privi în jurul lor. Faptul că avea o ocupație o ajută să-și revină din transa în care căzuse.

– Uite, acolo, arătă ea cu degetul un restaurant, am putea intra, sau am putea sta pe terasă.

– Mie îmi convine, acceptă Raul. Tu alegi unde vom sta.

– Prefer să stăm înăuntru, chiar dacă este soare, nu este prea cald. În interior, suntem feriți de priviri indiscrete.

– Atunci, vom servi și masa de prânz, preciză Raul pe un ton ferm.

Lotria vru să se împotrivească acestei propuneri, dar sesizând privirea lui hotărâtă, renunță. Era un specimen care întrunea toate atributele tagmei masculine, se gândi ea în timp ce traversau strada pentru a intra în restaurant.

Se așezară la o masă mai retrasă, restaurantul fiind aproape gol la acea oră a zilei. Cu toate că era curioasă, Lotria preferă să se adâncească în studiul meniului și să nu înceapă ea discuția.

Raul o privi câteva clipe, apoi, intrând în jocul ei, începu și el să facă același lucru. Câteva minute bune, răsfoiră nepăsători meniul, ca și cum era singurul lucru important pe care îl puteau face.

– Ce îmi recomanzi? întrebă el pe deasupra meniului. Nu pot alege singur când nu cunosc deloc limba.

Cu o privire vinovată, Lotria schiță un zâmbet de scuză.

– Iartă-mă, sunt teribil de nepoliticoasă.

Zâmbetul i se șterse de pe buze, umerii i se îndreptară, în timp ce ochii săi verzi priviră fără urmă de teamă sau prefăcătorie în negura mată a ochilor umbriți de gene la fel de închise la culoare ai bărbatului din fața sa.

– Sunt atât de curioasă să aflu ce ai făcut, încât am uitat orice regulă de politețe. Am privit listele din meniu, dar nu am reținut nimic. Credeam că vei începe să-mi spui ce ai aflat. Nu-mi este foame, dar dacă vrei, comandă o ciorbă de perișoare și un cotlet de porc, sper să fie bine preparate.

– Comandă tu pentru amândoi, vreau să mănânci cu mine, vom discuta după aceea. Regret dacă te țin în tensiune, dar nu am mâncat nimic de aseară și nu sunt în stare să discut probleme spinoase pe stomacul gol.

Cu un suspin de neputință, Lotria se execută. După ce li se servi ciorba, continuă să-l privească insistent, în timp ce învârtea cu lingura prin zeama din bol.

– E foarte gustoasă, constată el. Cred că bietele legume au amețit de când le tot învârtești.

„Ce caut eu aici?“ se întrebă Lotria în timp ce lua totuși o lingură din ciorba aburindă. „Omul acesta, un străin la propriu și la figurat, nu are de ce să mă ajute. Nu trebuia să vin. Mai bine puneam o distanță cât mai mare între mine și nenorocitul care mă urmărește. Puteam să fiu la Timișoara, la Arad, sau la Oradea, la ora asta“. Se trezi din gândurile ei la zgomotul făcut de lingura care lovise bolul gol. Uimită, realiză că mâncase tot. Se îmbujoră ușor când surprinse privirea plină de mulțumire a bărbatului din fața sa.

Mâncară și felul doi într-o liniște tensionată. Lotria mestecase carnea ca pe o bucată de mucava. Raul afișa un calm olimpian, cu toate că zvâcnetul unui mușchi de la tâmplă îi trăda încordarea.

– Asta a fost masa condamnatului? răbufni Lotria.

– Masa condamnatului? repetă Raul, uimit.

Mototolind șervetul, Lotria îl aruncă pe masă cu un gest agasat.

– Știi tu... atunci când unui osândit la moarte i se aduce ultima masă cu toate bunătățile pe care și le dorește... Comprendo?

– Claro che si! veni răspunsul lui în timp ce fruntea i se încrețea ușor. Așa te consideri tu, un condamnat la moarte?

– Nu chiar la moarte, ci la fugă veșnică, replică ea cu o grimasă fals nepăsătoare.

Câteva clipe, Raul privi undeva peste umărul ei, într-o dimensiune a spațiului și a timpului numai de el știută. Când privirea lui reveni asupra ei, era rece ca lama unui cuțit.

– Uite care este propunerea pe care pot să ți-o fac. O scurtă pauză, pentru a-și alege mai bine cuvintele biciui nervii, și așa mult prea solicitați, ai tinerei romance. Singura cale de a părăsi România în zece zile este căsătoria cu mine, cât mai repede. Observând grimasa de stupefacție care contorsionase chipul tinerei, adăugă repede: bineînțeles, înaintea acestei căsătorii de conveniență vom semna un contract care va cuprinde clauze clare ale acestui aranjament.

Lotria, care uitase să mai respire când îi auzise propunerea, simți că-i explodează plămânii, așa că expiră cu un ușor șuierat nu numai aerul din plămâni, dar și două cuvinte.

– Ești nebun?

– Poate, replică el netulburat. Vreau să discutăm condițiile care vor fi trecute în contract. În primul rând, nu vei avea voie să faci

publică această căsătorie. Nimeni din familia mea nu trebuie să cunoască termenii acestei căsătorii. O dată ajunsă în Spania, te voi ajuta să-ți găsești un loc de muncă și o locuință, apoi te vei descurca singură. Nu te vei folosi niciodată de numele meu și nu vei avea nici un drept asupra averii mele. Cam astea ar fi cerințele mele, încheie el, continuând să o privească atent.

Lotria era încă mută de uimire. Propunerea lui declanșase o adevărată furtună în sufletul și în mintea ei. Rațiunea era fermă pe poziții și nu accepta propunerea făcută, aducând zeci de argumente în sprijinul acestei poziții, în timp ce inima care bătea ca o tobă de război a vechilor indieni șoptea cu timiditate că propunerea ar putea fi acceptată, condițiile puse de Raul fiind logice și deloc greu de îndeplinit. Un loc de muncă și un acoperiș deasupra capului erau tot ce-i trebuia pentru un nou început.

Raul urmărea atent zbuciumul tinerei, care uitase să se mai prefacă nepăsătoare. Într-un târziu, ea reuși să articuleze cu greu:

– Nu se poate să faci asta pentru mine!

– Sunt gata să o fac dacă accepți condițiile mele.

– Condițiile sunt corecte și întru totul acceptabile, dar vezi tu, îl fixă ea cu privirea de smarald, acolo voi fi printre străini!

– Contează? se interesă el laconic.

Lotria îl privi lung și cugetă câteva clipe înainte de a răspunde provocării lui ascunse.

– Nu cred că nu contează. Ori în Spania, ori în alt colț de lume, este același lucru. Va trebui să mă adaptez, și o voi face, apăsă ea hotărâtă pe ultimele cuvinte.

După ce șocul trecuse, spiritul ei combativ se afirmă, învingând temerile bine întemeiate. Omul din fața ei se oferise să o ajute așa cum nimeni nu o mai făcuse. El era cel care pierdea cel mai mult,

își pierdea libertatea pentru o perioadă de timp. Pentru ea, lucrul acesta nu conta, deoarece căsătoria nu figura pe lista ei de priorități, iar această relație contractuală însemna libertatea. Poate acolo, departe, va reuși să scape de teama că va fi descoperită și obligată să devină sclavă. Ce conta că pentru asta trebuia să se căsătorească formal cu bărbatul străin, care îi urmărea atent orice reacție?

Intuitiv, simțea că Raul avea și alte interese, nu numai cele enunțate, dar era la capătul puterilor, și nu avea altă alternativă mai bună.

– Accept, se hotărî ea, dar am și eu două clauze de trecut în contractul pe care îl vom încheia.

O licărire de victorie fulgeră în privirea întunecată, și chiar dacă bărbatul o făcu să dispară imediat, Lotria o observă și inima i se strânse de teamă.

– Care ar fi aceste clauze? se arătă el interesat.

– Prima este aceea că nu mă poți obliga să întrețin relații intime cu tine. Accept contractul pe care mi-l propui, dar asta nu înseamnă că mă cumperi. Nu mă poți obliga să împart patul cu tine. Cea de-a doua dorință a mea ar fi să ținem socoteala banilor pe care îi vei cheltui cu mine, iar atunci când voi reuși să mă întrețin singură, să-mi permiți să-ți restitui datoria eșalonat, cu dobânda practicată de băncile din Spania.

– Cu prima condiție sunt de acord, cu cea de-a doua nu, veni răspunsul lui prompt.

– Nu înțelegi că, măcar material, nu vreau să-ți rămân datoare?

– Înțeleg, dar nu-mi vei rămâne datoare cu nimic, vei munci pentru fiecare pesos pe care ți-l voi da.

– Sper că nu așa cum vrea nemernicul căruia i-am fost vândută, se burzului ea.

Raul îi zâmbi liniștitor.

– Vei presta munca pentru care te-ai pregătit. Am cumpărat de curând o fermă pentru creșterea cailor. Este cam retrasă, cel mai apropiat târgușor este la optzeci kilometri, iar satul cel mai apropiat este Fuente de Piedra, situat la vreo cinci kilometri de fermă. Vei fi medicul veterinar al acestei ferme. Munții Andaluziei sunt frumoși și sălbatici, dar nu-ți vor oferi plăcerile unui oraș. Crezi că te vei descurca?

Lotriei nu-i venea să creadă ce auzea. Să trăiască la o fermă era visul ei. Caii erau animalele ei preferate. Spuse repede în gând o rugăciune de mulțumire bunului Dumnezeu, înainte de a răspunde cu o voce emoționată:

– Este tot ce-mi pot dori. Ce fel de cai crești?

– Cai pentru coride până acum, dar vreau să diversific activitatea și să cresc și cai de curse.

Când auzi cuvântul coridă, chipul Lotriei se întunecă. Raul ridică o mână, oprindu-i protestul cu un gest scurt.

– Hai să nu ne pierdem timpul cu contraziceri inutile. Vom discuta amănuntele când vom ajunge la fermă. Vreau să mai știi că eu nu voi locui acolo decât foarte rar. Voi veni să verific cum te descurci. După un an vom divorța, la fel de discret cum ne vom căsători. Vei fi liberă să pleci sau să rămâi în continuare. Alegerea îți va aparține în totalitate.

Faptul că el nu va locui la fermă nu o bucură pe Lotria, așa cum se aștepta. Alungă repede gândul, hotărâtă totuși să-l analizeze mai târziu.

– Ce spui, ești de acord cu semnarea contractului?

– Dacă ai acceptat condiția mea, sunt de acord.

– Bine, atunci trebuie să ne apucăm de treabă. Vei merge cu mine la ambasadă. Ai actele de identitate la tine?

– Da.

– Foarte bine. Vrei să mi le dai?

Cu o mână care îi tremura ușor, Lotria căută în geantă.

– Poftim, i le întinse ea, cu inima strânsă.

Raul nu-i luă actele, ci îi acoperi mâna cu un gest liniștitor.

– Este normal să fii speriată, dar te rog să ai încredere în mine, și ai să vezi că totul se va rezolva.

– Chiar ai nevoie de un medic veterinar?

– Da. Nu mulți acceptă condițiile austere oferite la fermă. Ultimul veterinar a stat două săptămâni, și se pare că a atins un record de longevitate. Zâmbetul lui malițios o cuceri cu totul pe Lotria, care îi lăsă cu încredere actele.

Ciudat, atingerea lui nu numai că nu-i provoca repulsie, dar mai mult, avea asupra ei un efect liniștitor. Când ieșiră din restaurant, afară bătea un vânticel de primăvară. Raul De Hita o luă ferm de mână și o conduse la ambasadă. Viața ei era la o răscruce de drumuri. Oare alesese calea cea bună? Întrebarea lovea ritmic fruntea ei înaltă, fără a primi răspuns. Cutezătoare, își înăbușea temerile care o asaltau cu zeci de întrebări la care nu avea nici o variantă de răspuns.

Drumul prea scurt până la ambasadă nu o ajută să se relaxeze cât de cât.

Inconștient, strânse mai tare mâna bărbatului atunci când acesta prezentă actele ei la intrarea în ambasadă.

Raul o privi cu compasiune și o încurajă cu o voce aproape blândă:

– Fii liniștită, mi amada, de acum voi avea grijă de tine.

– „Mi amada!?“ repetă Lotria cu ochii măriți de uimire. EU?

– Mâine vei fi soția mea. Pentru cei din ambasadă, vom juca rolul îndrăgostiților. Nu mă privi așa speriată, cine te privește crede că te duc la spânzurătoare. Haide, Lotria, adună-te, sunt convins că poți mai mult.

Opriți în dreptul scărilor care duceau la ușa ambasadei, cei doi se priviră atent. Bărbatul înalt cu privirea autoritară învăluit de o aură semeață plină de noblețe și tânăra femeie cu ochii verzi măriți de spaimă, mignonă, cu un aer de copil pierdut.

– Preferai poate „niña?“ Ironia seacă a celor trei cuvinte, o treziră pe Lotria din starea de transă în care plutea.

Își îndreptă spatele, aruncându-și părul cu o mișcare bruscă a capului, însoțită de ridicarea sfidătoare a bărbiei. Spaima dispăru ca luată de vânt din frumoșii ei ochi, obrajii căpătară o culoare normală, iar poarta spre sufletul ei se închise. Jadul ochilor deveni opac, o cortină grea de un verde intens se lăsă brusc peste zbuciumul ei interior. Raul se trezi admirând această putere de a se controla a tinerei romănce.

– Nu am preferințe, rosti Lotria cu ironie, numai te rog să mă anunți înainte de a intra în rolul de îndrăgostit, despre care nu ai pomenit nimic. De fapt, adăugă ea după o scurtă pauză, cred că este necesar să discutăm mai multe despre această „căsătorie“.

Când pronunță cuvântul căsătorie, apăsând sarcastic pe el, ridică amândouă mâinile descriind în aer niște ghilimele imaginare.

Raul o contemplă câteva clipe, apoi aprobă cu o mișcare semeață a capului.

– Ai dreptate, nu am stabilit toate detaliile, dar vom avea timp, în zilele ce urmează. Acum, aș vrea să nu mă contrazici cu nimic în tot ce vei auzi că spun și să mă privești cât poți de drăgăstos. Nimeni nu trebuie să știe că este o căsătorie aranjată. Mă voi folosi de toată puterea numelui DE HITA pentru a ne putea atinge scopul.

Capitolul 4

Două ore mai târziu, ieșeau din ambasadă. Raul cu figura omului mulțumit de reușită, Lotria cu mușchii feței dureroși de la atâtea zâmbete false și forțate. Constatase că numele pe care nu urma să-l poarte decât... un an de zile era, cel puțin printre spanioli, teribil de puternic. Nu i se refuzase nimic. Totul se aranjase. A doua zi urma să meargă la un notar pentru semnarea contractului prenupțial, peste șase zile se vor căsători, iar peste zece zile va pleca spre Spania, țara ei de adopție. Cât era de puternică, se simțea, în acele momente, zdrobită de rapiditatea evenimentelor.

Ajungând în dreptul unui SEAT, Raul dezactivă alarma și îi deschise portiera.

– Unde mergem? se interesă ea.

– La casa prietenului meu.

– De ce?

– Vrei să mergi în altă parte? răspunse el cu o altă întrebare.

– Nu... nu știu, șovăi Lotria.

– Trebuie să discutăm, să stabilim amănuntele planului pe care l-am pus deja în mișcare. Nu știu alt loc unde am putea discuta liniștiți.

Lotria trebui să recunoască faptul că avea dreptate, și apoi, unde se putea duce?

Tăcerea ei a fost interpretată ca un accept, așa că bărbatul porni mașina, înscriindu-se în trafic. Nu mai schimbară nici o vorbă până ajunseră pe străduța liniștită, în dreptul casei unde se ciocniseră atât de brutal.

– Prietenul meu nu se va întoarce până la plecarea noastră, așa că poți locui în camera de oaspeți până la plecare.

– Nu este nevoie, pot dormi acolo unde am dormit și noaptea trecută, se repezi Lotria să riposteze.

Raul îi întoarse spatele și porni spre casă, fără a catadicsi să-i răspundă. Lotria îl urmă la câțiva pași, apoi se opri la jumătatea aleii spre casă.

– Ai auzit ce am spus? răbufni ea, iritată.

Calm, el ajunse la ușă, o descuie apoi o lăsă larg deschisă, întorcându-se spre tânăra femeie:

– Am auzit, dar nu consider că trebuie să-mi pierd timpul răspunzând la o asemenea inepție.

Lotria simțea că se sufocă de enervare. Deschise gura să riposteze, dar își aminti la timp că omul din fața ei o ajuta să scape dintr-o situație disperată, așa că își înghiți furia și, cu pași șovăitori, îl urmă în casă.

– Asta va fi camera ta, îi deschise el o ușă de la parter. Fă-te comodă. Am să fac și eu același lucru, apoi te voi aștepta în living, să discutăm.

După ce ușa se închise în urma lui, Lotria se lăsă să cadă pe primul scaun pe care îl văzu. Încet, își roti privirea prin cameră. Era

aranjată cu gust și se trezi că se întreabă dacă va avea vreodată o astfel de cameră cu adevărat a ei, adică să fie proprietara unei astfel de camere.

– Oare toată viața va trebui să stau în casele altora? murmură ea cu tristețe.

Alungă gândurile dureroase cu o clătinare viguroasă a capului, în timp ce-și arunca geanta pe măsuța joasă lângă care se așezase.

Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră. Își dezbrăcă haina, lăsând-o pe scaunul de pe care se ridicase. Se opri în dreptul oglinzii care acoperea o mare parte a unuia din pereți; sprijinindu-se cu palmele desfăcute de scrinul care se afla sub ea, se aplecă spre oglindă, studiindu-și chipul. Nu se mai privise atât de atent de foarte multă vreme. Aproape că se sperie de cât de slabă era. Înțelese ce însemna să te topești de suferință. Numai părul castaniu cu reflexe roșcate rămăsese la fel de bogat ca întotdeauna. Chipul cu trăsături frumoase i se păru mai prelung, ochii mari și puțin migdalați i se înfundaseră în orbite, în timp ce buzele păreau mult prea groase în contrast cu obrajii supți.

„Doamne, arăt ca o sperietoare! Cine ar putea să se îndrăgostească de un chip așa de grotesc?“

Se privi câteva clipe înainte de a-și da singură răspunsul:

– Nimeni, se răsti ea la propria imagine. Ce mi-a venit să pun o astfel de întrebare?

Trecură câteva secunde înainte ca Lotria să-și continue monologul.

– Hai, Lotria Cotescu, recunoaște că această căsătorie, chiar așa aranjată, te debusolează, te sperie, dar te și flatează. Recunoaște acum că ai dori să fii suficient de frumoasă ca să trezești interesul chipeșului spaniol. Va trebui să te mulțumești numai cu mila lui.

Pentru un om cu problemele tale, ar trebui să te bucuri și de atât, nu tânji după ceva ce nu ai avut, și nici nu vei avea vreodată.

Închise ochii înceţoşaţi de lacrimi şi şopti abia auzit: dragoste. Cuvântul magic de care fusese fascinată, care desemna un sentiment pe care nu-l putea descrie pentru că nu-l trăise, și nici nu-l inspirase nimănui.

– Ești chiar nebună, fato, se admonestă singură, să te gândești în astfel de momente cruciale pentru soarta ta la acest sentiment prăfuit și inutil.

Întoarse spatele oglinzii, cu privirea cruntă a omului supărat pe sine.

– Mai bine ai merge în living, pentru a vedea ce noi surprize te așteaptă.

Tolănit pe un fotoliu, Raul De Hita o aștepta cu două pahare cu limonadă. Lotria se așeză pe celălalt fotoliu, mimând nonșalanța, cu toate că era tensionată la maximum.

– Bea, îi indică el paharul cel mai aproape de ea, este limonadă naturală, printre puținele lucruri pe care le pot prepara în bucătărie.

Lotria luă paharul, își muie buzele uscate în lichidul tulbure, apoi îl puse hotărâtă la loc.

– Uite ce e, începu ea repede, vreau să-ți mulțumesc că mă ajuți, dar consider că faci un sacrificiu mult prea mare pentru mine, o străină. Nu voi putea niciodată să-ți întorc binele pe care mi-l faci.

– Nu se știe niciodată cum se întoarce roata vieții, răspunse el laconic. Astăzi, eu sunt cel care întinde o mână de ajutor, mâine poate o vei face tu.

– Mulțumesc pentru încurajare, dar nu cred că așa ceva este posibil. Tu ești puternic, cu o familie tot așa de puternică, bogat, sănătos, ai tot ce-și dorește un om. Cum aș putea eu, un nimeni, chiar dacă sunt licențiată medic veterinar, să te ajut pe tine?

– Este un răspuns pe care nu-l cunosc acum, dar îți repet, nu se știe niciodată. Hai să trecem la lucruri mai practice. Vreau să trimit pe cineva la tine să-ți strângă lucrurile și să rezilieze contractul de închiriere.

– Mă pot duce eu, propuse Lotria cu jumătate de gură.

– Categoric, nu. Voi trimite pe cineva de la ambasadă, care știe bine limba ta.

Lotria se foi pe plușul fotoliului, neliniștită la gândul că un străin îi va cotrobăi prin lucruri, nu că ar fi avut prea multe, dar se jena mai mult de lipsa și de proasta lor calitate.

– Mâine, după ce vom merge la notar să semnăm contractul, vreau să mergem prin magazine să-ți cumperi o rochie pentru cununie. Lotria vru să vorbească, dar el o reduse la tăcere cu un gest autoritar al mâinii. Eu voi plăti acea rochie, așa cere datina la noi, asta pe de o parte, iar pe de altă parte nu vreau să mă faci de râs în fața ambasadorului, care va participa la ceremonie.

Tânăra româncă se simți umilită până în vârful unghiilor, dar strânse din dinți și spuse numai atât:

– Înțeleg. Dar în gând își propuse să treacă costul rochiei la rubrica datorii.

– Vreau să mai reții câteva lucruri pentru ca parteneriatul nostru să funcționeze bine. Am treizeci și șase de ani, sunt fiul cel mai mare al familiei, mai am un frate și două surori. Fratele meu se numește Marcos, iar surorile mele Antonia și Josefa. Trăiesc împreună cu părinții și bunicul meu. Locuim în cea mai mare parte a timpului la Madrid, dar avem case și în alte orașe. Fratele meu, Marcos, este pilot și conduce propria lui afacere de transporturi aeriene. Antonia este căsătorită și locuiește împreună cu soțul și socrii săi. Josefa locuiește cu noi, dar este logodită și sper ca la toamnă să se căsătorească. Cam atât despre familia mea. De ferma

pe care am cumpărat-o recent nu știe nimeni din familia mea. Este refugiul meu și nu vreau să fie divulgat prea curând. Unde sunt, ce fac, când nu sunt la fermă, mă privește numai pe mine. Am să-ți las un număr de telefon la care mă poți contacta, dar vreau să apelezi la el numai în cazuri de urgență. Dacă nu mă vei suna niciodată, va fi foarte bine. Administratorul fermei este Miguel Molina, iar soția sa, Maria, are grijă de casă și de bucătărie. La fermă mai lucrează câțiva săteni. Tu vei locui în căsuța paznicului, care se află la vreo cinci sute de metri de clădirea principală a fermei și vizavi de casa unde locuiesc Miguel și Maria.

Gânditor, Raul își frecă bărbia, apoi continuă:

– Pentru munca prestată la fermă vei avea un salariu identic cu cel al medicului care a fost înaintea ta, dar nu vreau să primești bani dacă vreun țăran din sat îți solicită ajutorul. Sunt foarte săraci.

De data aceasta, Lotria interveni prompt:

– Va fi o bucurie pentru mine să-i ajut, știu cum este să fii sărac.

– Bine, atunci ne-am înțeles!

– În această privință, da.

Raul nu făcu decât să ridice întrebător o sprânceană, iar Lotria continuă:

– Vreau să-mi spui dacă am înțeles bine – voi folosi numele meu și nu voi spune nimănui despre căsătoria noastră, la fermă.

– Si.

– Nimeni din familia ta nu va fi la curent cu contractul nostru.

– Si. Îmi rezerv dreptul de a-i anunța atunci când voi considera oportun... sau poate niciodată.

– Nu te gândești că prietenul tău de aici ar putea să le spună?

– Am luat în calcul și acest aspect, și înainte de a părăsi România voi avea o discuție cu el.

– După ce va trece anul, cum vom proceda?

– Vom divorța. Până atunci, voi avea grijă să obții cetățenia spaniolă. Așa cum ți-am mai spus, vei putea rămâne la fermă sau vei putea pleca. Vei fi o femeie liberă.

– Și tu vei fi un bărbat liber, precizează ea șoptit.

– Da, voi fi un bărbat liber, repetă el spusele ei în timp ce o fixa cu o privire stranie.

Lotria își lăsă părul liber, în ideea a-și ascunde trăsăturile prea ascuțite ale feței, dar nu-și putea ascunde ochii care străluceau de inteligență.

– Nu voi putea niciodată să înțeleg de ce îți sacrifici un an din viață pentru a mă salva!

– Să zicem că este fapta mea bună pe anul acesta, și aș dori să nu mai dezbatem acest subiect.

– Nu am reușit niciodată să mă mulțumesc cu o explicație lapidară; până nu am înțeles fenomenul, nu am avut liniște.

Observând că el se încruntă ușor, abordând un aer nemulțumit, precizează repede:

– Bine, bine, nu voi mai deschide acest subiect, dar îmi rezerv dreptul ca în acest an să caut și sper să găsesc un răspuns cât mai aproape de adevăr.

Raul continuă să o studieze atent, fără a mai comenta ultima ei remarcă. Se gândea că poate, în timp, va găsi și el răspunsul la întrebarea ei, deoarece în acel moment habar nu avea de ce se lega la cap. Încerca față de tânăra femeie niște sentimente ciudate, pe care nu le înțelegea. Nu pricepea de ce numai când îi privea ochii verzi cu mici irizări aurii simțea că ar putea ucide pe cineva care ar încerca să-i facă cel mai mic rău.

O tăcere bizară îi învălui, până când soneria telefonului îi aduse înapoi în lumea reală.

Bărbatul se ridică în picioare, cu o mișcare grațioasă ca a unei feline. Lotria nu încercă să asculte convorbirea; prea tulburată de evenimentele din ultimele zile, nu remarcă nici că Raul terminase de vorbit și rămăsese să o privească din cadrul ușii. Era așa de pierdută în gândurile ei, încât tresări când el îi vorbi:

– Lotria, trebuie să plec câteva ore. Am o întâlnire de afaceri pe care n-am putut s-o amân.

– Nici o problemă, sări ea în picioare.

– Nu te vei plictisi?

– Cum să mă plictisesc, când am atâtea la care să mă gândesc?

Raul făcu un pas, apoi se întoarse, ca și cum tocmai îi venise o idee.

– Ar mai fi ceva, adăugă el.

– Ce anume?

– Poți să-mi dau cheia de la locuința ta, să o las în drum doamnei care îți va face mâine bagajele?

Lotria îl privi suspicioasă câteva clipe. De ce îi trebuia cheia? În fond, ce ar putea lua din garsonieră? În afară de un televizor color și un mic frigider, nu avea nimic valoros. Doamne, se mustră singură, suspicioasă mai sunt, omul mă ajută și eu îl bănuiesc că vrea să mă prade, sunt de-a dreptul paranoică. Rușinată, își plecă privirea în timp ce spunea:

– Mă duc să ți-o aduc din geantă.

Când se întoarse cu cheia, Raul era gata de plecare.

– Te mai rog să scrii și adresa, eventual să dai și câteva repere, pentru a găsi mai ușor locul.

– Tu, să găsești adresa?

– Nu, Lotria, este pentru doamna de la ambasadă pe care am rugat-o să se ocupe de această problemă. Cred că m-am exprimat greșit.

Lotria îi cercetă chipul în speranța că ar putea depista o eventuală minciună, dar avea o expresie austeră, ca și cum îl făcea să piardă timp prețios.

Fără a mai comenta, luă carnetul și pixul întins de el și se conformă.

Îl conduse până la ușă, iar când el se pregătea să iasă îl întrebă:

– Vrei să pregătesc ceva pentru cină?

Bărbatul se întoarse și-i zâmbi. Un zâmbet care îi merse drept la inimă, atât era de cald și de sincer.

– Numai dacă ai chef, dacă nu, te scot la un restaurant deseară.

– Pot folosi orice din frigider?

– Categoric. Nu ai nici o interdicție. Pe curând!

În dreptul porții se opri o mașină mare, de un cenușiu închis, iar Raul se îndreptă spre ea cu pași mari. Înainte de a urca, îi mai făcu un semn de rămas-bun cu mâna, apoi trânti portiera în urma lui în timp ce mașina demara în trombă.

Lotria închise încet ușa, apoi se îndreptă spre bucătărie.

***

În jeepul în care se urcase Raul mai erau doi bărbați în față și o femeie în spate, lângă care se așezase el. După ce se salutară, bărbatul de lângă șofer întrebă:

– Aveți adresa?

– Da, răspunse Raul, și-i întinse carnetul deschis la pagina scrisă de Lotria, apoi îi întinse și cheia.

Bărbatul începu să vorbească în românește cu ceilalți, după ce îl informă pe Raul că ceilalți nu cunosc limba spaniolă.

Raul îi lăsă să discute în timp ce el privea absent străzile pe care treceau.

– Uitați cum vom proceda, îi întrerupse visarea cel care știa spaniola și era șeful celorlalți doi. Cei doi colegi ai mei vor urca în apartamentul cu pricina. Colega mea se va plimba prin dreptul ferestrelor, le va deschide, le va închide, pentru a atrage atenția celor care urmăresc apartamentul. Eu și dumneavoastră vom sta în mașină, care va fi parcată în așa fel încât să avem sub observație ferestrele apartamentului. Trebuie să vă atrag atenția că se poate să stăm în așteptare mai multe ore.

– Vom sta cât este nevoie, decise Raul.

Nu peste mult timp, mașina se opri. Bărbatul de la volan coborî și dispăru în josul străzii. Se întoarse după vreo zece minute. Porni motorul și intră în parcarea dintre blocuri, în timp ce raporta șefului său ce aflase. Dan Negrea, șeful agenției de securitate cu care luase legătura Raul încă din timpul dimineții, prin intermediul unui lucrător al ambasadei, îi traduse:

– A localizat apartamentul, a găsit și un loc bun de parcare, și a observat doi țigani care joacă table pe o bancă, chiar în fața ușii de la intrarea în bloc. Din fericire, blocul are și o intrare prin spate. Colegul meu îi va ține de vorbă până ce colega se va strecura în apartament, apoi se va urca și el, urmând partea cea mai grea, așteptarea.

Planul era simplu, dar spera Raul, eficient. Ardea de dorință să-l întâlnească pe cel care făcuse din Lotria o sclavă. Femeia de lângă el își trase o glugă care îi ascunse părul închis la culoare și porni după colegul ei. După alte zece minute, Dan Negrea îi indică o fereastră la care se mișca ceva. Ca din greșeală, femeia împinse un

vas cu flori care căzu cu zgomot, nu prea departe de cei doi care jucau table, apoi fugi de la fereastră, lăsând perdeaua să fluture în vânt. Cei doi țigani priviră imediat spre ferestre, unul intră imediat în bloc în timp ce celălalt scoase un telefon celular, formă un număr și începu să vorbească precipitat.

– Cred că-și anunță șeful, preciză Negrea.

Cel ce intrase în bloc se întoarse agitat, și primi telefonul pentru a continua convorbirea.

Dan Negrea își contactă colegii cu ajutorul unei stații de emisie recepție. După câteva replici, îi traduse:

– Cel care a intrat a sunat la ușa apartamentului, dar nu i-a răspuns nimeni, a auzit apa de la baie curgând și a rupt-o la fugă înapoi.

Între timp, țiganii terminaseră de vorbit la telefon și țineau sfat. În cele din urmă, cel care urcase să sune rămase afară, iar celălalt urcă să păzească ușa. Nu dură mai mult de o jumătate de oră până intră în parcare un Mercedes negru din care coborâră doi indivizi. Unul mic de statură, cu aere de mare șef, celălalt o huidumă de om, urât ca o ghenă de gunoi, se pare pe post de slugă bună la toate.

Țiganul cel mărunțel, destul de rotofei, era bine îmbrăcat, cu haine de cea mai bună calitate și probabil că nu putea să-și îndoaie degetele de la mâini de câte inele de aur avea. Ostentativ, la gât avea un lanț gros ca cel de fântână, de care atârna cea mai mare cruce din aur pe care Raul De Hita o văzuse în viața lui. Privea atent la individ, în timp ce pumnii i se strângeau spasmodic. Cu câtă plăcere ar fi șters cu un pumn bine plasat rânjetul demonic de pe figura buhăită.

– Ce facem acum? se interesă cu o voce suspect de calmă.

– Așteptăm până vor intra în apartament, apoi vom pune mâna pe ei și... vom discuta.

Cu calm, Dan Negrea își anunță coechipierii de sosirea celui pe care îl vizau. Dădu câteva ordine scurte, apoi întrerupse transmisia.

Tuciuriul care rămăsese de pază afară, se precipită spre noii sosiți și după ce sărută mâna șefului, se lansă într-o tiradă aprinsă, gesticulând agitat.

Intrară toți trei în bloc.

– Poate ar fi mai bine să intrăm și noi, propuse Raul; ei sunt patru, iar oamenii dumitale doar unu și jumătate.

Negrea râse cu poftă.

– Cred că jumătatea o consideri pe Ana, reuși Dan să spună după ce i se mai potoli râsul năvalnic.

– Normal, se încruntă Raul, doar este femeie.

Negrea îl bătu prietenește pe umăr.

– Ana este unul dintre cei mai buni oameni ai mei, este campioană europeană la lupte libere, are centura neagră la karate, și se putea descurca singură cu cei patru, dar atunci exista pericolul să-i cam șifoneze și nu ai mai avea cu cine să discuți.

Raul ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– O astfel de femeie are și un soț?

– Da, răspunse Negrea, are un soț care este medic chirurg, doi băieți și este o bucătăreasă grozavă.

Raul schiță un zâmbet și murmură:

– Ce mai femeie, iar eu nici nu i-am reținut figura.

– Asta face parte din meserie, domnule, trebuie să fim cât mai comuni, să putem trece neobservați.

Trecură câteva minute bune de când intrară cei trei în bloc, iar Raul își arunca din ce în ce mai des privirea spre stația amuțită.

Observându-l, Dan Negrea încercă să-l liniștească:

– Nu vă faceți griji, totul se va desfășura așa cum am plănuit.

– Dar dacă, Doamne ferește, oamenii dumitale vor fi răniți?

– Atunci nu vor trece de mine.

Tonul sigur și categoric al bărbatului îl mai liniști pe Raul.

– O să aveți ocazia să discutați cu nemernicul acela, vă promit.

Nu termină bine de vorbit, că stația prinse viață.

Dan ascultă, puse câteva întrebări, apoi se întoarse spre spaniol:

– Putem merge.

– Totul este în ordine?

– Da, sunt toți imobilizați, dar au opus rezistență și au făcut un pic de deranj în cameră.

– Asta nu are nici o importanță, dădu Raul nepăsător din mână, oricum Lotria nu va mai locui niciodată aici. Hai să ne grăbim, își zori el însoțitorul.

Capitolul 5

Raul De Hita își ascunse cu măiestrie tremurul nervos din interior, în timp ce urca scările spre garsoniera Lotriei. Chipul îi era o mască de nepătruns. Numai ochii negri erau amenințători ca niște nori grei de furtună. Era teribil de curios să vadă locul în care trăise tânăra până la întâlnirea cu el.

Dan Negrea mergea înaintea lui, protejându-l de un pericol nevăzut.

Intrând în holul îngust, apoi în cameră, Raul își stăpâni cu greu râsul când dădu cu ochii de cei trei țigani, legați fedeleș ca niște saci de cartofi, aruncați pe jos cu niște chipuri învinețite și sângerânde, pe care se citea o mare uimire. Șeful lor, mai puțin șifonat, era legat și așezat pe singurul scaun care mai rămăsese întreg în încăpere. Negrea se întoarse spre Raul, spunându-i:

– Lăsați-mă pe mine să discut mai întâi, pentru a-i speria puțin.

Raul acceptă printr-o ușoare înclinare a capului.

– Cine dracu' sunteți și ce aveți cu noi? se zburli mărunțelul Mădălin, încercând să nu-și piardă aplombul de mare șef.

Dan Negrea se întoarse spre el cu o privire cruntă.

– Nu contează cine suntem, contează că ați fost prinși intrând prin efracție într-o locuință privată.

– Ce privată bre, nu se lăsă țiganul, este casa gagicii mele.

– Zău, atunci de ce nu ai cheie și ai folosit șperaclul pentru a intra?

– Am pierdut cheia, zău, să mă bată ăl de sus dacă n-am pierdut cheia.

– Și cum zici că o cheamă pe gagica asta a ta?

– Lotria... Lotria Cotescu, precizează el cu o figură care spunea: „vezi că știu?“

– De când o cunoști?

– De mult, bre omule, am cumpărat-o de la măsa acu mulți ani în urmă.

– Cum adică ai cumpărat-o? Este tot țigancă?

– Am dat două mii de mărci pe ea, și parșiva dracului a fugit, dar am vorbit la poliție și am găsit-o.

– E țigancă? insistă Negrea.

– Nu, e rumâncă.

– Păi atunci, nu puteai s-o cumperi, nu aveai acest drept. Legea noastră nu permite acest lucru.

– Ia mai dă-o dracului de lege, eu am dat parale pe ea, iar ea a fugit, se sumeți el plin de importanță.

Dan Negrea se întoarse spre Raul și-i traduse toată discuția.

– Ăsta cine dracu' mai e? țipă țiganul înfuriat, dar amuți imediat când Raul își întoarse privirea ucigătoare spre el.

– Este soțul Lotriei Cotescu, anunță calm Negrea.

– Soțul?! guiță Mădălin, de când are un soț?

– Nu te privește. Uite cum stă treaba, continuă el, domnul aici de față îți face o propunere, îți va plăti cele două mii de mărci pe care pretinzi că le-ai dat și dispari pentru totdeauna din viața lor,

altfel vei înfunda pușcăria pentru fapte ca... tentativă de răpire, pătrundere prin efracție, proxenitism, molestare, atac armat... în timp ce enumera, Negrea întindea câte un deget din pumnul strâns sub nasul țiganului, să mai continuu? îl privi el disprețuitor.

Mădălin nu se grăbi cu răspunsul. Își întoarse privirea spre Raul, încercând să citească ceva în privirea întunecată a spaniolului. Ura, disprețul și hotărârea de care se izbi îl făcură să-și mute repede privirea înapoi la Negrea.

– Și dacă mă minți‌ți? Dacă această căsătorie nu este decât țărână aruncată în ochii mei?

– În fond, nu te privește, se răsti Negrea, tu îți primești banii, așa că nu mai este treaba ta.

– Aha! Deci este o cacealma, nu se lăsă Mădălin.

Negrea se aplecă amenințător peste scaunul de care era legat țiganul, dar Raul îl prinse de braț, oprindu-l. Îi ceru cu voce calmă să-i traducă discuția. Ascultă atent, apoi îl privi pe Mădălin cu o răutate și o ură înfricoșătoare, în timp ce vorbea repede.

– Spune-i gunoiului ăsta că dacă i s-a urât cu viața, să mai încerce să se apropie de soția mea. Dacă vreodată apare la mai puțin de o sută de metri de Lotria, își va semna condamnarea la moarte. Asta este valabil și pentru acoliții săi.

Chiar dacă nu înțelegea ce spunea spaniolul, Mădălin se micșoră vizibil în scaunul în care era legat, izbit de furia ucigătoare cu care vorbea acesta.

Dan Negrea traduse celor prezenți cele spuse de Raul De Hita, fără a-și lua privirea de la mărunțelul țintuit de scaun.

În timpul discuțiilor, garda de corp a lui Mădălin își reveni și începu să se târască centimetru cu centimetru spre Ana. Mădălin, care era cu fața spre el, îl văzu și consideră că acțiunile lui au mai multă valoare acum, așa că le zâmbi obraznic celor doi, zicând:

– Bă, io tot o să i-o trag târfei ăleia, i-a tras-o tot satul, o s-o fac și eu!

Negrea traducea conștiincios fiecare cuvânt și, concentrat să nu greșească, nu observă pasul înainte făcut de Raul, și nici pumnul acestuia care porni cu o viteză uluitoare spre maxilarul țiganului.

Lovitura bine plasată îl ridică pe Mădălin cu scaun cu tot, răsturnându-l pe spate, făcându-l să urle de durere.

Dan îl prinse pe Raul de braț înainte ca acesta să-l mai lovească încă o dată pe țiganul căzut la podea, și-l împinse binișor mai în spate.

În același moment, huiduma care se apropiase simțitor de Ana, întinse un braț și o prinse de picioare, făcând-o să cadă, apoi se aruncă asupra ei cu toată greutatea celor peste o sută patruzeci de kilograme pe care le avea.

Zgomotul făcut de ei atrase atenția celorlalți. Colegul ei, văzând ce se întâmplă, privi repede spre ceilalți doi țigani și observând că unul începu să miște îl pocni scurt, lăsându-l lat. Negrea îl ridică pe Mădălin cu scaun cu tot, fără a o pierde pe Ana din ochi, iar Raul, după o clipă de uimire, se repezi asupra huidumei.

Nu a mai avut timp să intervină, ci numai să se ferească de corpul imens care zbura prin cameră cu o uimitoare ușurință, pentru ca apoi să cadă cu o bufnitură atât de puternică încât totul în cameră se clătină.

Mădălin înjura ca la ușa cortului, cu un glas pițigăiat din cauza fricii, în timp ce Ana sări ca o panteră asupra matahalei, lovindu-l cu o mișcare scurtă a brațului, care îi opri acestuia icnetul cauzat de izbitură, trimițându-l în lumea viselor.

Raul o privi admirativ pe tânăra femeie în timp ce îi întindea o mână să o ajute să se ridice. Cu toate că gestul lui nu avea sens, Ana îi acceptă ajutorul zâmbind.

– Gracias!

– De nada, răspunse Raul, înainte de a-și îndrepta atenția spre Mădălin, care continua să înjure.

– Mai întreabă-l o dată dacă acceptă propunerea mea, dacă nu, dezleagă-l și lasă-ne zece minute să discutăm cu pumnii îi spuse bătăios Raul lui Negrea.

Românul traduse, iar țiganul se opri din înjurat.

– Dacă dă patru miare sunt de acord, răspunse el cu obidă, și ridică patru degete dolofane spre Raul.

Spaniolul pricepea ce vrea, dar așteptă ca Negrea să traducă, apoi spuse calm:

– Trei mii de mărci este ultima mea ofertă.

Mădălin se gândi câteva clipe în care își privi fiecare acolit în parte și văzând că nici unul nu mișcă, se hotărî:

– Bine, da banii mi-i dai acu!

Raul scoase din buzunarul de la piept două foi pe care le întinse pe pervazul ferestrei. Scoase și un stilou cu care trecu suma convenită după care semnă.

– Ce-s alea? vru să știe Mădălin.

– Chitanțe, una în spaniolă cealaltă în românește pentru suma pe care o vei primi. Eu și Ana vom semna ca martori ai tranzacției.

– Nu pot semna legat, se răsti Mădălin.

– Nici o problemă, răspunse calm Negrea.

Dintr-unul din buzunarele pantalonilor, scoase un cuțit cu care tăie rapid legăturile.

Mădălin se ridică de pe scaun și își mișcă mâinile și picioarele amorțite.

– Dă să semnez, se îndreptă el spre Raul.

Acesta îi întinse stiloul, dar când Mădălin ajunse lângă el, în loc să ia stiloul, îl lovi puternic pe Raul în stomac. Spaniolul icni și se

feri cu un pas lateral de cea de-a doua lovitură. Cei trei români se repeziră să-l ajute, dar el îi opri cu un gest ferm al mâinii, după care i se adresă lui Dan:

– Nu interveniți, nemernicul vrea bătaie și o va primi, ai grijă să nu rupă hârtiile, de restul mă voi ocupa eu.

– Poate ar fi mai bine să mă ocup eu de el, se oferi Negrea, doar pentru asta ne-ai angajat.

– Consider că acum trebuie să lămuresc lucrurile personal, accentuă Raul ultimul cuvânt. Le vom lămuri în limbajul internațional al pumnilor, așa că nu mai am nevoie de traducător.

De pe chipul spaniolului dispăruse orice emoție. Ochii săi negri îl urmăreau cu atenție pe Mădălin, care cu un gest trufaș își aruncă haina și își ridică pumnii, gata de luptă.

Cei trei români făcură un cerc larg, în timp ce fiecare lua în colimator câte unul din țiganii căzuți.

Negrea îi privea pe cei doi combatanți cu un aer amuzat. Îl amuzau diferențele enorme dintre cei doi. Raul, înalt, suplu, cu o mobilitate deosebită, părea un ghepard gata de atac, în timp ce Mădălin, scund, gras și încrezut, semăna cu un porc înfuriat.

– Pariez pe spaniol, aruncă Ana.

– Cred că toți pariem pe el, răspunse Negrea. Acum, hai să facem liniște.

Câteva clipe, cei doi combatanți se învârtiră, cu pași laterali, în cercul pe care îl aveau la dispoziție.

– Am să-ți scot inima, îl amenință Mădălin.

Raul îl privea cu un calm înghețat care îi provoca țiganului fiori de teamă, teamă pe care o masca aruncând obscenități. În cele din urmă,

Mădălin se hotărî să atace și, cu capul înainte, se aruncă asupra spaniolului, care fiind mult mai înalt, îi opri înaintarea punându-i o

mână pe cap în timp ce cu cealaltă îl pocni în maxilar, proiectându-l înapoi de unde plecase.

Lovitura îl cam năuci pe țigan, care după ce scutură de câteva ori din cap, se repezi precum taurul în arenă. Raul se feri și îi acceleră mișcarea împingându-l puternic, astfel că bondocul se opri cu capul în zid.

Se repezi iarăși, furia făcându-l să-și piardă controlul. Următorul pumn pe care îl încasă a fost în plină figură, sângele țâșnindu-i din nasul strivit.

– Auuu, mi-ai spart nasul, începu Mădălin să se vaiete, dar nu apucă să spună mai multe, pentru că Raul se năpusti asupra lui.

Cu o ură aducătoare de moarte, începu să-i care la pumni unde nimerea. Dispăruseră toate învelișurile civilizate, rămăsese numai primitivismul. Educație, clasă socială, dispăruseră, rămânând doar ura eternă a doi masculi care luptau pentru o femelă.

Mădălin reuși să plaseze și el doi pumni înainte de a cădea sub avalanșa loviturilor lui Raul.

Dan Negrea interveni:

– Suficient, domnule, dacă vreți să mai poată semna hârtiile.

Raul se opri, cu pumnul ridicat amenințător deasupra capului tumefiat al țiganului.

– Da, cred că ai dreptate, recunoscu el.

Cu o mișcare grațioasă, se ridică de lângă adversarul său doborât.

Ana intră în baie și se întoarse cu un prosop ud pe care i-l aruncă învinsului.

– Acum semnezi? se interesă Dan Negrea.

– Numai după ce văd banii, articulă cu greu țiganul.

Raul scoase din buzunar un teanc de bancnote, numără, apoi îi întinse banii lui Negrea.

– Ai grijă să-i dai numai după ce semnează, îl avertiză el.

– Banii sunt aici, preciză Negrea, semnează!

Cu un oftat prelung, țiganul semnă, apoi înșfăcă bancnotele din mâna întinsă a lui Negrea.

– Acum, ar fi mai bine să dispăreți, le sugeră el.

Matahala și încă unul din țigani își reveniseră, așa că îl luară pe sus pe cel de-al treilea și plecară după șeful lor.

Câteva clipe domni o liniște ciudată, apoi Dan întrebă:

– Mergem și noi, domnule?

Raul de Hita îl privi ca și cum atunci îl vedea prima oară, apoi un zâmbet abia schițat îi arcui buzele.

– Mulțumesc, voi puteți pleca, eu am să mai rămân puțin.

– Dar domnule, nu puteți rămâne singur, se pot întoarce cu ajutoare. Țiganii sunt foarte solidari.

– Aș vrea totuși să rămân singur câteva minute.

– O.K., acceptă Negrea, noi ne vom retrage și vă vom aștepta la mașină.

– Gracias.

Cei trei români părăsiră apartamentul, lăsându-l singur.

Raul rămase câteva clipe nemișcat, apoi începu să studieze atent camera. Erau lucruri puține și sărăcăcioase, dar toate foarte curate. Dulapul era ocupat numai pe sfert cu haine. Deschise o cutie de pe un raft și găsi câteva fotografii ale Lotriei. Le privi cu atenție. Una era făcută la absolvirea facultății. Tot grupul de tineri zâmbeau fericiți, plini de vitalitate. Lotria era singura care privea cu seriozitate spre aparatul de fotografiat. Ea nu împărtășea bucuria colegilor săi, era prezentă numai cu trupul, spiritul ei cutreiera undeva departe.

– Ce ființă ciudată, murmură el.

Nici în celelalte instantanee nu zâmbea, constată Raul, cu excepția uneia în care Lotria era așezată cu picioarele încrucișate

sub ea pe iarbă, iar un uriaș Saint-Bernard își vârâse capul sub brațul ei. Era formidabil cum acel zâmbet fericit o transfigura, făcând-o de-a dreptul frumoasă.

Hotărârea lui de a se căsători cu ea începu să se clatine.

– Mai ales că am scăpat-o de nemernic, rosti el cu glas tare gândul. Acum se poate întoarce la serviciu și își poate continua liniștită viața, argumentă el în continuare.

Se mai învârti o vreme prin bucătărie, apoi prin baie, dar nimic nu-i atrase atenția. Reveni în camera răscolită și se așeză pe marginea patului. Rămase așa multă vreme, rotindu-și privirea vulturească peste tot. La un moment dat, pe chipul său apăru o expresie hotărâtă, se ridică, luă din dulap cutia cu fotografii și cele câteva mărunțișuri care se mai aflau acolo, îndesă într-o geantă hainele Lotriei și plecă încuind ușa în urma lui.

– Credeam că s-a întâmplat ceva de nu mai veneați, îl întâmpină Dan Negrea. Tocmai mă pregăteam să vin după dumneavoastră.

– Am făcut bagajul Lotriei, se justifică Raul, mâine nu vom mai avea timp.

– Am înțeles.

Mașina se puse în mișcare, în timp ce Dan continuă:

– Vreau să știu dacă sunteți mulțumit de rezultatul acțiunii noastre.

– Si, răspunse Raul, după o clipă de gândire.

– Să știți că ați fi putut negocia mai mult, puteați să-i dați mai puțin.

– Suma este rezonabilă, spuse el tare, în timp ce în gând completa: cine își cumpără nevastă cu trei mii de mărci?

– Bine, dacă dumneavoastră sunteți mulțumit, atunci totul este O.K.

– Mai am doar să vă plătesc serviciile.

Raul scoase portofelul și extrase un teanc de mărci pe care i-l dădu bărbatului care îl ajutase.

– Asta este suma convenită, preciză Raul, iar asta, și dădu câte o sută de mărci celor doi coechipieri ai lui Dan Negrea, este un bonus pe care vreau să vi-l acord.

Toți trei mulțumiră politicos. Se lăsă o liniște calmă, pe care o alungă Raul, întrebând:

– Cum sunt româncele?

Dan îl privi câteva clipe înainte de a vorbi.

– Ce v-ar interesa, mai precis?

– Nu știu, recunoscu Raul, cum sunt femeile din țara ta, în general.

– Ca peste tot în lume, bănuiesc. Majoritatea sunt frumoase, istețe, bune gospodine. Mai sunt unele egoiste, mincinoase și lacome. Unele sunt de o bunătate ieșită din comun, în timp ce altele sunt în aceeași măsură rele și perfide.

Raul îl aprobă cu o mișcare a capului, dar nu mai spuse nimic. Îl obseda întrebarea din ce categorie făcea parte Lotria Cotescu. Dar așa ceva era exclus să întrebe. Într-un an, va avea posibilitatea să descifreze personalitatea complexă a tinerei femei.

Mașina opri în locul de unde îl luase, iar Raul se despărți de cei trei români cu strângeri călduroase de mâini.

Capitolul 6

Cu geanta pe umăr, intră în casă. Din bucătărie se auzea radioul. Melodia emisă era ritmată și veselă. Lăsând geanta în hol, se îndreptă în liniște spre bucătărie. Deschise ușa, iar tabloul care îl întâmpină și mirosul apetisant îl făcură să zâmbească.

Lotria era cu spatele la ușă, amestecând într-o cratiță care fierbea pe aragaz. Părul strâns într-o coadă de cal se legăna ca un pendul, în timp ce trupul ei dansa pe loc în ritmul vioi.

– Ah! exclamă ea, scăpând lingura din mână când se întoarse spre masă, dând cu ochii de el.

Își duse mâinile la piept ca pentru a ține la locul ei inima care-i tresărise de spaimă.

– Te-ai întors! Cuvintele prostești care îi scăpară o făcură să se îmbujoreze ca un mac.

– N-am avut intenția să te sperii. Perdoname!

– Eu sunt de vină, nu te-am auzit când ai intrat.

– Hai să nu ne certăm pentru partea de vină, mai ales când miroase așa de bine. Ce ai gătit?

Lotria se aplecă să ridice lingura scăpată pe jos, apoi o puse în chiuvetă și o spălă înainte de a răspunde.

– O tocăniță cu carne de vită. Am făcut mai multă, să avem și mâine la prânz.

El rămase în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul unui scaun. Privindu-l mai atent, Lotria observă hainele șifonate, umflăturile roșiatice de pe pumni, ca și falca puțin tumefiată.

– Doamne, ce ai pățit? își duse ea palma la gură, speriată.

– Nimic important, un mic accident, își ascunse el mâinile la spate.

Tonul rece și distant o opri din înaintarea ei precipitată.

– Ai fost la medic? se interesă ea cu calm.

– Nu a fost necesar.

– Pot să mă uit mai de aproape?

– După ce voi face o baie. Tonul sec îi tăie orice inițiativă, așa că se mulțumi să aprobe.

– Bine, până atunci voi termina mâncarea. Cu aceste cuvinte, se întoarse cu spatele la el, atentă la cratița de pe foc.

Raul îi privi spatele rigid și știu că o jignise. Cu o ridicare din umeri, care putea foarte bine să însemne nepăsare, părăsi încăperea.

Când reveni în bucătărie, masa era aranjată frumos pentru două persoane. Cu un gest impersonal, îi întinse trusa de prim-ajutor.

– Pot întreba cum te-ai accidentat?

– Nu.

Fără un cuvânt, Lotria începu să-i dezinfecteze juliturile de la mâini. Când termină, îl privi detașat.

– Cred că nu este nevoie de pansament, se vor vindeca mai repede așa.

– Ai dreptate.

– După ce vom mânca, am să-ți dau două pungi cu gheață pe care să le pui pe maxilar și pe mâna dreaptă.

Puse pe masă un castron cu salată de morcovi cu gulii, apoi tocăniță în fiecare farfurie.

Raul savură cu plăcere tot ce-i pusese în farfurie. Deoarece Lotria închisese radioul, liniștea în care mâncară a fost desăvârșită. La sfârșit, Lotria scoase din cuptor o tavă cu plăcintă cu mere.

– Am găsit în cămară câteva mere care începuseră să se strice, se justifică ea arătând spre tavă.

– Îmi place foarte mult plăcinta cu mere, o liniști Raul.

– Mă bucur, pentru că nu-mi place să mă certi.

– Nu te-am certat!

– Este adevărat că nu mi-ai făcut reproșuri, dar de multe ori este suficient un gest sau o inflexiune a glasului pentru a-ți manifesta dezaprobarea.

Lotria îi puse o porție generoasă, iar ei o bucățică mică, apoi continuă:

– Dacă faci o listă cu ce am voie și ce nu-mi este permis să fac, promit să nu mai greșesc.

– Nu ai greșit cu nimic, Lotria.

– Ba da, te-a deranjat dorința mea de a te ajuta, dar te rog să înțelegi, nu pot să văd pe cineva rănit și să întorc capul în altă parte.

– Înțeleg, se arătă el conciliant.

Un timp, se priviră în tăcere, apoi Raul îi zâmbi:

– Ești o bună bucătăreasă!

O clipă, chipul ei se lumină de o mulțumire lăuntrică, apoi redeveni rezervată.

– Mă bucur că ți-a plăcut mâncarea, măcar atâta să pot face și eu pentru tine. Privirea enigmatică cu care el o fixa o neliniștea, dar nu lăsa să se observe nimic în afară.

Noaptea își lăsase voalurile întunecate peste orașul agitat. În casa liniștită, ambianța plăcută îi făcea pe cei doi să se simtă ca pe o insulă pustie.

– Cred că cel mai bine ar fi să începem să punem pe hârtie condițiile care vor face obiectul contractului prenupțial, propuse Raul, când tăcerea deveni apăsătoare.

– Du-te în sufragerie, strâng vasele și vin și eu în câteva minute.

Când Lotria intră în sufragerie, Raul pusese pe măsuța joasă dintre fotolii câteva coli de hârtie și un stilou. Stătea relaxat în unul din fotolii, cu picioarele întinse, cu capul lăsat pe tetiera fotoliului, privind fix tavanul. Tânăra se așeză în fotoliul alăturat, cu mâinile împreunate în poală, așteptând răbdătoare.

– Deci, începu Raul ridicând capul și trăgându-și picioarele, eu voi completa pe o hârtie condițiile mele, tu pe alta, ale tale. Vom face apoi schimb de hârtii și vom discuta.

– De acord.

Cum nu exista decât un stilou, Raul îi făcu semn că poate să-l ia. El se ridică și părăsi pentru scurt timp camera, revenind cu un pix în mână.

Lotria luă o revistă și puse coala de hârtie pe ea, pentru a putea scrie pe genunchi. Trecu cifra unu, la capăt de rând, puse punct după ea, rămânând apoi cu stiloul suspendat. Cum să-și formuleze condițiile? Succint și la obiect, asta a fost hotărârea pe care a luat-o. Scrise cu litere frumos rotunjite trei rânduri, apoi, după ce mai citi o dată, puse hârtia pe măsuța dintre ei.

Raul scrisese în acest timp mai bine de jumătate din coală. Tânăra așteptă să termine și el, răsfoind revista care îi rămăsese pe genunchi.

– Gata, îl auzi ea spunând.

Ridicând privirea, văzu că el îi întindea foaia. O luă și începu să citească. După ce o lectură o dată ca pe o poezie, reveni la punctul

unu și disecă mai bine fiecare condiție. Căsătoria va dura un an, scria acolo, după divorț nu mai avea dreptul să poarte numele De Hita, nu avea dreptul la averea pe care soțul o avea înainte de căsătorie, dar avea dreptul la o rentă viageră plătibilă până la o nouă căsătorie. Un zâmbet amar îi arcui ușor buzele senzuale. Era foarte probabil ca Raul să-i plătească această rentă toată viața, deoarece nu avea de gând să se căsătorească. În fond, cine se uita la o sărăcană venită de nicăieri? Își impuse să lase comentariile și să citească mai departe. I se asigura locul de muncă, nu numai în timpul căsătoriei, dar și după aceea, însă numai cu acordul ei. Nu avea voie să facă publică această căsătorie, dar Raul avea acest drept, dacă dorea. Ce ciudat se gândi ea, de ce oare el își rezerva acest drept?

După ce citi de patru ori condițiile spaniolului, consideră că nu este nimic suspect, ci din contră, multe clauze o avantajau.

Ridică privirea de jad cu irizări de chihlimbar spre bărbatul care o privea atent. El terminase de mult de citit și rămăsese cu ochii pe chipul ei.

– Nu am nici o obiecție. Totul mi se pare clar și corect.

– Nici din partea mea nu este nici o obiecție, puse el hârtia pe care o păstrase în mână pe măsuță.

Câteva clipe trecură în tăcere, apoi Raul întrebă cu un ton indiferent:

– Nu te interesează cuantumul rentei?

– O, nu, dar dacă tot ai adus vorba, ce se va întâmpla dacă nu mă voi căsători niciodată?

– Atunci, o vei primi cât vei trăi.

– Nu este drept, lucira nemulțumiți ochii Lotriei. După ce că mă ajuți, mă mai și plătești!

– Poate mă vei ajuta și tu vreodată.

– Eu!? Doamne, cum ai putea avea nevoie de ajutorul meu?

– Păi, sunt multe lucruri pe care nu le-am stipulat în contract și pe care tu le faci.

– Cum ar fi?

– Gătești.

– Este mult prea puțin în comparație cu serviciul pe care mi-l faci.

– Poate, dar este un serviciu care trebuie plătit.

– Atunci, și eu ar trebui să te plătesc pentru că mă ajuți. Care este prețul?

Misterioși, ochii lui o priviră ciudat.

– Nu se știe niciodată ce-ți rezervă destinul, spuse el calm.

– Bine, dar cum tu reduci totul la bani, vreau să excludem clauza cu renta. Nu vreau bani de la tine. Mi se pare că sunt un parazit, sau vreo infirmă. Am mai discutat o dată subiectul acesta. Fără a mai aștepta răspunsul lui, Lotria luă foaia de hârtie și tăie cu înverșunare clauza cu pricina. Acum este mult mai bine, spuse ea mulțumită.

Raul o lăsă să pună hârtia la loc pe măsuță, apoi întrebă:

– Te-ai gândit la faptul că poate în acest interval de timp poți întâlni marea dragoste?

– Marea dragoste, repetă ea abătută. Nu cred că există așa ceva. Vorbele astea au fost inventate de poeți, în viața reală cred că totul se reduce la sex. O necesitate biologică ce trebuie satisfăcută.

Tăcu brusc, conștientă că intrase pe un teren minat. Dar Raul nu scăpă ocazia.

– Ție cine îți satisface această necesitate biologică? se amuză el.

– Pentru mine, nu este o necesitate.

– Dar așa ai spus.

– M-am referit.... așa, în general, roși ea de necaz.

– De ce vorbești în locul altora? Ironia din tonul lui o făcu să se enerveze.

– De ce nu punem problema și invers, dacă tu vei întâlni marea dragoste? atacă ea.

– Atunci te voi anunța, și, de comun acord, vom găsi o cale de rezolvare a problemei.

Răspunsul lui calm, în loc să o tempereze, nu făcu decât să-i sporească furia.

– Acest răspuns este valabil și pentru mine, se răsti ea.

– Însă tu ai dat altul, nu se lăsă el.

– Retrag ce am spus, aproape că țipă ea.

– Acum de ce te enervezi, nu poți duce o conversație până la capăt, dacă nu ai dreptate?

Lotria deschise gura să răspundă, apoi o închise strângând buzele, pentru a nu mai lăsa să iasă o prostie. Cu un efort uriaș, își înghiți furia, trase apoi aer în piept în timp ce chipul ei devenea o mască impenetrabilă.

– Perdoname por favor, nu știu de ce m-am enervat, dar nu trebuia s-o fac. Ai dreptate, am răspuns aiurea la întrebarea ta. Răspunsul tău este mult mai bun și consider că este potrivit și pentru mine.

Un timp, el o privi în tăcere.

– Știi, acum a fost prima dată când nu te-ai cenzurat și nu ai răspuns așa cum faci de cele mai multe ori.

– Cum adică?

– Răspunzi așa cum se așteaptă interlocutorul.

Lotria își plecă privirea, speriată de puterea lui de deducție și de perspicacitatea de care dădea dovadă. Îi era ciudă că era atât de transparentă pentru el.

Raul o lăsă să se liniștească înainte de a propune:

– Ar fi cazul să inventăm o poveste pentru căsătoria aceasta rapidă.

– Nu cred că am imaginație pentru a inventa așa ceva. Aștept să vii tu cu un scenariu, răspunse ea plat.

– Te-ai supărat, o ironiză el.

– Nu, dar prefer să te las pe tine să găsești o poveste, ai mai multă experiență decât mine.

– De unde știi?

– Nu știu, doar bănuiesc.

Raul râse scurt, în timp ce o sprânceană i se arcuia ironic.

– Am putea pretinde că ne-am cunoscut la o petrecere.

– Nu am participat la nici una. Tonalitatea răspunsului îl impresionă profund pe Raul. Nu era nici urmă de regret, sau nemulțumire pentru faptul că nu participase la astfel de distracții, ci numai o umbră de tristețe blajină.

– Dar lumea nu are de unde să știe. Cuvintele sunară mai aspru decât dorise el.

– Așa este, dar eu știu și nu-mi place să mint.

– Atunci, vom povesti cum ne-am împiedicat unul de altul în ploaie și am căzut ca doi proști, este mai bine?

Povestită cu aceste cuvinte, întâlnirea lor părea chiar stupidă, așa că Lotria oftă și declară:

– Este mai bună varianta cu petrecerea.

– Acum că am căzut de acord asupra acestui lucru, să continuăm scenariul. A fost o dragoste la prima vedere, și deoarece eu eram gata să plec, ne-am grăbit să ne căsătorim pentru a te putea lua cu mine.

– Sună frumos, mai ales că partea cu plecatul este și adevărată.

– Atunci, asta va fi povestea.

– De acord, acceptă Lotria.

– Acordul trebuie pecetluit cu o strângere de mână și un pahar de șampanie.

Raul se ridică în picioare și-i întinse mâna. Emoționată peste măsură, făcu și ea același lucru. Când palmele lor se atinseră, un fior o făcu să tresară ușor. Mâna lui era caldă, puternică și ciudat de liniștitoare pentru ea.

Bărbatul se apropie mai mult, iar când privirile li se întâlniră, știu că o va săruta. Putea să se retragă, el îi oferi această posibilitate prin încetineala cu care se apropie, apoi se aplecă asupra chipului ridicat spre el. O clipă, vru să se retragă, dar, fascinată de adâncurile întunecate ale ochilor lui, se ridică pe vârfuri pentru a-i ușura accesul.

Buzele lui îi gustară ațâțător, mai întâi buza de jos apoi pe cea de sus, înainte de a o contopi în totalitate. Sărutul, blând la început, se transformă în unul de pasiune, care pur și simplu o devastă pe Lotria.

Senzațiile erau atât de noi și de intense, încât picioarele tinerei se transformară subit în gelatină tremurândă.

Se agăță de cămașa lui ca o pisică de scoarța unui copac în încercarea de a ajunge cât mai sus.

Cu o mână, Raul îi cuprinse talia subțire, în timp ce cu cealaltă îi mângâia neobosit ceafa delicată și spatele.

Era pierdută, simțea o nevoie acută de a fi mai aproape de el, de a face parte din el. Inima îi bătea ca un rocker dezlănțuit, în timp ce puseul de adrenalină o făcea să creadă că ar fi putut răsturna munții.

Încet, așa cum începuse, Raul bătu în retragere. Când nu-i mai simți buzele fierbinți, Lotria se simți abandonată.

Bărbatul o mai susținu o vreme, până când începu să-și revină din uimitoarea experiență. În cele din urmă făcu un pas înapoi, pentru a pune puțină distanță între ei.

– Nu trebuia să faci asta, murmură ea în timp ce cu degetele tremurătoare își pipăia buzele umflate.

– A fost numai un sărut prietenesc, am consfințit pactul nostru răspunse el calm, cu toate că în priviri îi mai ardea încă flacăra pasiunii.

Lotria vru să întrebe cum este atunci un sărut între amanți, dar se stăpâni la timp.

– Trebuie să te obișnuiești, Lotria; o să ne mai sărutăm, pentru a-i face pe alții să creadă că suntem îndrăgostiți cu adevărat.

– Aha, reuși ea să spună, într-un târziu. A fost un fel de repetiție pentru nuntă.

– Poți considera și așa, ridică el din umeri.

O studia atât de intens, încât se simțea ca o insectă pusă la microscop, dar în loc să se înfurie, se trezi că roșește.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare, spuse ea sfios.

Da, ai avut o zi grea și te așteaptă altele tot așa. Lăsăm șampania pentru mâine. Mânată de o recunoștință fără margini, ea îi luă mâna dreaptă și sărută cu buze fierbinți toate juliturile, după care îi zâmbi timid și se îndreptă spre ușă.

– Lotria, o opri el, aș mai avea o dorință, în afara contractului, și pe care o poți refuza.

– Care?

– Îmi este greu să-ți pronunț numele, te deranjează dacă o să-ți spun Lo?

– Îmi poți spune cum vrei, zâmbi ea.

Ieși repede, ca el să nu vadă cât de mult îi plăcuse felul în care pronunțase diminutivul.

Adormi învăluită de un plăcut sentiment de siguranță și de liniște.

Capitolul 7

Lotria se privi în oglinda mare din camera care o adăpostise în ultimele zece zile. Acum era doamna De Hita și schimbarea nu consta numai în asta. Femeia elegantă, care o privea uimită din oglindă, era ea. Hainele, care o transformaseră astfel, erau cumpărate de Raul... soțul ei pentru un an.

Cununia, la care asistaseră puține persoane, era deja o amintire. Prietenul în casa căruia locuiau, se întorsese de o jumătate de oră, iar ei urmau să plece în curând spre aeroport. Bagajele erau făcute, ea era îmbrăcată pentru călătoria cea mare, și totuși nu-i venea să creadă că toate astea i se întâmplau ei.

Cu un oftat, se așeză pe un scaun în fața ferestrei. Ce frumos era afară, o adevărată zi de primăvară. Amintirile, atât de proaspete, o invadară.

Ziua cununiei fusese la fel de frumoasă, dar se simțise atât de singură printre toți acei străini! Asta numai până când Raul o luase de mână. După aceea, sentimentul de singurătate fusese înlocuit cu unul de liniște și de mulțumire. Buchetul de flori pe care i-l oferise Raul fusese minunat și singurul cadou primit.

– Mint, se apostrofă ea, în timp ce întindea mâna stângă pentru a admira inelul cu safir înconjurat de diamante și verigheta simplă din aur, care-i împodobeau degetul inelar. Dar, își vorbi ea în continuare, pe astea o să i le înapoiez la terminarea contractului, în timp ce buchetul va rămâne al meu.

Îl împachetase cu multă grijă și ocupa cel mai mult loc în bagajele ei. Lucrurile care îi fuseseră aduse din garsonieră erau tot ce considera că îi aparținea cu adevărat.

Tresări speriată, amintindu-și momentul când, ieșind de la ofițerul stării civile, descoperise în mulțimea de gură-cască adunată afară, chipul încruntat al celui care o terorizase o viață – Mădălin. Se împiedicase și avusese tendința să o rupă la fugă, dar Raul o strânsese mai bine lângă el, împiedicând-o să cadă sau să fugă, în timp ce îi șoptea:

– Stai liniștită, mi cara!

Spaima și teroarea care îi deformaseră trăsăturile, probabil îl impresionaseră, pentru că adăugase repede, pe un ton cald:

– Nu trebuie să-ți mai fie teamă, o să te apăr de tot ce este rău.

– Acolo... bolborosise ea tremurând, este cel care mă urmărește.

– N-o va mai face, o asigură el.

– Ba da, acum când știe numele pe care îl port, va veni după mine, se lamentase ea.

El o întoarse cu fața spre el, ținând-o de umeri.

– Înțelege Lo, am rezolvat problema cu individul acela abject.

– Cum? suflase ea întrebarea.

O privise adânc în ochi și întrebase calm:

– Ai încredere în mine?

– Da!

– Atunci, nu te mai gândi niciodată la acel individ. Nu se va mai apropia de tine. Acum ești în siguranță.

– Dar... încercase ea să vorbească.

Raul nu o mai lăsase să scoată nici un cuvânt, acaparându-i buzele într-un sărut înfocat care șterse din mintea ei orice gând supărător. După ce își revenise, nu-l mai zărise pe Mădălin, așa că se liniștise, crezând că imaginația îi jucase o farsă.

Privi cerul senin prin fereastra deschisă, apoi se ridică de pe scaun și își roti privirea prin încăperea care o adăpostise în ultimele zile. Cu toate că o bună parte din emoțiile pe care le avusese înainte de căsătorie dispăruseră, mai erau destule care o asaltau. Plecarea precipitată alături de un bărbat pe care îl cunoștea atât de puțin constituia o adevărată pădure de semne de întrebare. Printre multe dileme pe care încerca să le dezlege, una o frământa cu asiduitate. Cum de era Raul atât de sigur că țiganul nu se va mai lua de ea? Posibilele variante de răspuns erau – o spusese numai pentru a o liniști, sau știa ceva ce ei nu-i spusese. Încep să fiu caraghioasă, se admonestă singură, ce ar putea ști Raul mai mult ca mine, doar el nu-l cunoaște pe Mădălin, iar cel pe care l-am văzut o clipă printre trecători, era mult prea gras și buhăit, așa că este posibil să-l fi confundat.

Făcu un gest nepăsător cu mâna, în timp ce se încurajă:

– Plec, Spania este mare, nu mai are cum să mă găsească.

Luă cu un gest grațios poșeta și ieși pe ușă, îndreptându-se spre sufragerie.

Nu făcu mai mult de doi pași pe hol și se opri brusc, ascultând vocile care veneau din sufragerie.

– Nu înțeleg, spunea prietenul lui Raul, cum ai putut face o astfel de prostie? Te las câteva zile singur și te găsesc însurat.

– Mateo, credeam că am fost destul de explicit, replică Raul.

– Explicația ta e bună de adormit copiii! Nu cred o iotă.

– În fond, nu-ți cer să crezi, îl repezi soțul ei, îți cer să-ți ții gura.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce vor spune părinții tăi, se lamentă Mateo.

– Dacă nu știu, totul va fi bine.

– Și Carmen, cu ea ce vei face?

– Nimic.

– Cum nimic, este logodnica ta de doi ani!

Inima Lotriei se opri, ca apoi să facă un salt mortal în pieptul ei încordat.

– Asta este și mișcarea; fiind căsătorit, un an nu mai pot să fiu logodnicul nimănui, cu atât mai puțin să contractez o altă căsătorie.

– Nu era mai simplu să desfaci logodna și să vă vedeți amândoi de drum?

– Știi cât de posesivă este Carmen; în afară de asta, tata și mama ar fi foarte supărați.

– Orice ai spune, nu mi se pare corect ce ai făcut. Nu-mi place că te joci cu viețile altora, după bunul tău plac. Găsești o prostituată, nici măcar una foarte frumoasă și-i dai numele tău.

– Taci, strigă Raul, nu-ți permit să vorbești așa despre soția mea!

– Soție!? țipă și Mateo, ce soție, este doar o femeie cu care ai încheiat un contract. Pentru favoarea pe care i-o faci, ar fi trebuit să stea cu picioarele în tavan toată ziua și toată noaptea.

– Dacă nu încetezi imediat, plec și nu vreau să mai aud de tine.

– Vezi unde am ajuns din cauza unei parașute? Ne certăm și stricăm o prietenie de douăzeci de ani.

– Nu stricăm nimic, dacă încetezi!

– La ce mai sunt buni prietenii dacă nu-ți spun când greșești!

– La ce mai sunt buni prietenii dacă nu te înțeleg și nu te susțin atunci când ai nevoie, nu se lăsă Raul

– Se pare că nu vom cădea de acord, coborî tonul Mateo.

– Nu-ți cer decât să nu faci publică această căsătorie.

– Nu o voi face, deoarece nu vreau ca prietenul meu să fie considerat nebun.

– Mateo, ai să vezi că totul va fi bine.

Albă ca o stafie, Lotria vru să se întoarcă în cameră, dar picioarele nu o ascultară, așa că ascultă zdrobită continuarea discuției.

– Raul, asta nu înseamnă că te cred nebun. Ce știi despre femeia asta?

– Destul ca să o iau de nevastă, veni morocănos răspunsul.

– Nu, nu știi nimic, doar vrei să crezi că știi. Dacă nu respectă nenorocitul acela de contract și te va trăda?

– Stai liniștit, n-o va face.

Tonul lui sigur aduse puțină mângâiere inimii ei rănite. Asta pentru scurt timp, căci ceea ce spusese Raul în continuare o zdrobi:

– O duc la fermă, Mateo, este destul de departe de reședința familiei și voi avea grijă să nu se apropie de ea. Va fi partea nevăzută a vieții mele. Dacă va încerca vreodată ceva, voi divorța imediat. Nu mă culc cu ea, fiindcă astfel divorțul va putea fi pronunțat imediat. Aș fi procedat așa chiar dacă nu punea această clauză în contract.

Lotria privea prin pâcla lacrimilor cele două siluete masculine care se mișcau agitat în spatele geamului de la ușa sufrageriei.

– Ai dreptate aici, mormăi Mateo, cine știe ce boală ai putea lua.

– Este sănătoasă, a făcut câteva analize înainte de căsătorie.

– Dar cine știe câți bărbați or fi trecut prin patul ei!

– Nu mă interesează, ridică tonul Raul, ce a fost a fost, dar va trebui să se comporte decent de acum în colo.

– Ea știe asta? îl ironiză Mateo.

– Am fost cât se poate de clar în această privință.

– Femeia te înșală cu tine de mână, dacă își propune. Dacă o lași singură la fermă, cred că va lua la rând tot satul.

– Destul! strigă Raul. Nu mai vorbi așa, acum este soția mea și nu voi accepta să o jignești.

Ca și cum ar fi înțeles mesajul, Mateo schimbă tonul.

– Sper ca un an de zile să nu ne mai vedem.

– Dacă asta este dorința ta, nu am nimic împotrivă. Dar înainte de a pleca din această casă, vreau să am cuvântul tău că nu mă vei trăda.

– Îl ai; resemnarea din tonul bărbatului era evidentă.

– Prieteni? Raul întinse brațele larg.

– Ca întotdeauna, răspunse Mateo îmbrățișându-l.

Lotria se trezi la viață. Intră în baia cea mai apropiată, încuind ușa în urma sa. Lacrimile care îi începețoșaseră privirea curgeau acum în voie. Se simțea așa de umilită, chiar dacă Raul îi luase totuși apărarea. Luă un prosop în care își ascunse fața pentru a putea plânge în voie, eliminând riscul ca lacrimile să-i păteze costumul, sau să fie auzită.

Toată viața fusese o fugară, acum devenise partea nevăzută a vieții cuiva, ca un fel de apendice nefolositor. Oare chiar nu putea să fie recunoscută ca om, ca o ființă inteligentă care să aibă dreptul la o viață independentă? Se părea că nu. Era o osândită a sorții, o persoană lipsită de dreptul la identitate.

Lăsă prosopul și își dădu la o parte părul care îi acoperise chipul.

– Ce te aștepți? își vorbi singură. Să se îndrăgostească cineva de tine și să te considere demnă de a-i sta alături în orice situație? Trezește-te fetițo, nimeni nu o va face și dacă ai avut nebunia să crezi că acea persoană este Raul De Hita, înseamnă că ți-ai pierdut cu totul simțul realității.

Dădu drumul la apa rece și începu să se spele pe față. Nu era machiată, așa că nu avea ce să retușeze când simți că se mai liniștise. Se sprijini cu mâinile de chiuvetă, în timp ce își impunea să se calmeze. Era un exercițiu îndelung exersat, așa că reuși destul de repede să-și compună o expresie calmă și indiferentă. Cu toate acestea, trecuse mai bine de jumătate de oră până când a fost gata să iasă din micuțul sanctuar. Tocmai deschidea ușa când îl auzi pe Raul că o strigă din hol.

Când observă de unde iese, se încruntă.

– Nu te simți bine?

– Ba da, m-am mai spălat o dată înainte de plecare. Tonul liniștit, chiar puțin blazat, era o reușită actoricească fără precedent.

Raul îi zâmbi și o luă protector pe după umeri.

– Ești gata să zbori spre noua ta casă?

– Da, sunt gata.

Fermitatea cu care pronunță cuvintele îl făcu pe Raul să o privească mai atent.

– Sigur totul e în ordine?

Curajoasă, își ridică ochii spre el, țintuindu-l cu privirea de un verde închis, opac.

– Totul este bine, rosti ea calm, în timp ce în ea se răsuceau valuri de tenebre dureroase.

Raul îi atinse cu blândețe chipul împietrit.

– Ești cam palidă!

– Probabil din cauza emoțiilor.

– Aha, deci asta era!

Lotria își plecă încet capul. Efortul făcut era teribil și o secătui de ultima picătură de vlagă.

– Mi tonta niña, o mângâie el pe cap, ca pe un copil rătăcit. Ți-e frică să călătorești cu avionul?

– Nu știu, ridică ea din umeri. Este o experiență în premieră, ca multe altele în ultimele zile. Ultima parte a frazei o spuse atât de încet, încât crezu că el nu auzise.

– Ai dreptate, Lo, ai trecut prin multe în ultimele zile, dar sunt mândru de modul în care te-ai comportat.

Sinceritatea din vocea lui fu ca un balsam pentru inima ei chinuită. Îl privi din nou, de data aceasta cu recunoștință.

– Gracias.

– Bagajele sunt gata, schimbă el subiectul când Mateo apăru din sufragerie.

– Si.

– Să mergem să le luăm.

Tânăra femeie se bucură că o inclusese și pe ea în această acțiune și nu o lăsa singură cu prietenul lui dinspre care simțea o ură aproape palpabilă.

După ce duseră bagajele la mașină, Lotria se pomeni față în față cu Mateo.

Mimica lui disprețuitoare o enervă atât de tare, încât își dorea cu ardoare să-i ardă o palmă pentru a i-o șterge de pe chip.

– Ai grijă cum te porți, îi aruncă el printre dinți, când Raul intră în casă, să ia valizele.

Lotria îl fixă calmă.

– De ce, ți se pare că nu știu să mă port? ripostă ea pe un ton sfidător.

– Ascultă, rustica perra, o prinse Mateo de un braț, strângând cu furie. Dacă nu respecți termenii contractului și tulburi viața prietenului meu, o să-ți pocesc chipul ăsta sfidător de nu te va mai recunoaște nici propria mamă.

Cu toate că brațul o durea îngrozitor, Lotria nu-i dădu satisfacția să i-o arate. Rânji ironic când spuse:

– Probabil că nici acum nu m-ar recunoaște, nu de alta, dar nu m-a mai văzut de când aveam câteva săptămâni și mi-a dat drumul pe apă, încercând să mă ucidă. Dar vezi tu, Mateo, Dumnezeu a vrut să trăiesc, și am trăit, și voi trăi atât cât vrea EL, nu cât vrei tu sau cei care mă dușmănesc.

Șocat, Mateo îi dădu drumul.

– Sagrada Madre de Dios, este mai cumplit decât am crezut; își trecu nervos degetele răsfirate prin păr.

– Stai liniștit, Mateo, îl privi ea fix, Raul m-a ajutat așa cum nimeni nu a mai făcut-o, jur că nu va avea din partea mea nici cel mai mic necaz. Dacă vreodată va avea nevoie de mine, va putea dispune cum vrea de viața mea, chiar dacă tu nu dai doi bani pe ea.

Privirea onestă, mândria cu care își ținea capul, reușiră să-l impresioneze pe Mateo.

– Trebuie să te cred pe cuvânt, mormăi el nemulțumit.

– În situația de față, da.

Chiar atunci, Raul reveni cu ultimele bagaje. Îi privi circumspect pe cei doi, care stăteau ca doi cocoși gata să se ia la harță.

– Am pierdut ceva? aruncă el valizele în portbagaj, apoi puse un brat posesiv pe umerii încordați ai Lotriei.

– Nimic, răspunseră amândoi în același timp, ca un cor bine dirijat.El cercetă câteva clipe chipul soției sale, dar în afară de un calm studiat nu descoperi altceva. Își întoarse atenția asupra prietenului său.

– Mulțumesc mult prietene, îi întinse el mâna.

– Nu ai pentru ce, îi răspunse acesta, posomorât.

– Pentru găzduire, pentru că aici am cunoscut-o pe minunata mea soție. Nota ușor amenințătoare a ultimelor cuvinte nu scăpă nici Lotriei, nici prietenului său.

– Da, bine, răspunse acesta din urmă, resemnat.

Lotria îi întinse mâna cu franchețe. Mateo ezită numai o fracțiune de secundă înainte de a răspunde gestului. Suficient ca Raul să se încrunte, nemulțumit.

Lotria se urcă în mașină pe locul din spate, așteptând ca cei doi prieteni să-și ia rămas-bun. Spre surprinderea sa, Raul veni să se așeze lângă ea.

După ce închise portiera și taxiul porni, el se mai întoarse pentru un ultim semn de adio spre Mateo, care privea încruntat după mașina care prindea viteză.

Raul luă apoi mâna și o ținu așa până la aeroport.

– Ai emoții? o întrebă în timp ce coborau.

– Tu ce crezi?

El ridică din umeri.

– Nu este ușor să părăsești totul și să te arunci cu capul înainte în necunoscut! rosti ea cu fruntea sus.

– Mă ai pe mine să te conduc, nu ești singură.

Lotria îl privi cu o seriozitate deconcertantă:

– Uneori, chiar dacă fizic ești lângă mine, gândurile tale sunt la mare distanță și-mi sunt complet necunoscute, așa că mă simt la fel de singură ca un naufragiat pe o insulă pustie.

Respiră adânc înainte de a continua pe un ton potolit:

– Scuză-mă, nu trebuia să spun asta. A fost o răutate nejustificată.

Raul rămase mut la această alocuțiune.

– Hai să mergem la avion, îl trase ea de mânecă, dezmeticindu-l.

– Da, hai să mergem acasă.

Cuvântul „acasă“ rămase să reverbereze în capul tinerei române ca un ecou în munți.

Capitolul 8

Ultima parte a călătoriei se apropia de sfârșit. Micuțul avion al companiei IBERIAN AIRWAYS în care urcaseră la Madrid începu procedura de coborâre. Lotria privea avidă prin micul hublou lângă care își avea locul. Marea de un albastru profund era liniștită, ultimele raze de soare dându-i o strălucire ca de mătase azurie, mărginită de spuma albă a valurilor molcome.

Chiar dacă aterizarea nu a fost la fel de lină ca cea de la Madrid, Lotria nu se sperie de hurducăturile pe care le simți când roțile aparatului atinseră solul. Îl urmă pe Raul ca un cățel rătăcit până la o mașină a cărei marcă îi era complet necunoscută. Îl ajută la căratul bagajelor, apoi se instală pe locul pasagerului.

Era cald. Aerul care intra prin geamul deschis avea un iz dulceag.

– Ce miroase așa? își întrebă ea soțul.

– Portocalii, care sunt înfloriți. Mai sunt și lămâi, dar ei au un parfum mai puțin dulceag.

– Este minunat, se entuziasmă ea.

– Da, zona aceasta este privilegiată, este bogată în vegetație, dar nu este peste tot așa.

Drumul pe care înainta mașina era destul de prost, dar Lotria nu era conștientă de acest inconvenient. Privea fascinată casele de un alb strălucitor înconjurate de viță-de-vie și de măslini. Palmierii înalți ofereau locului un aer neașteptat de misterios.

După ce depășiră satul, intrară într-un orășel cu străzi umbrite de portocali și de palmieri. Din goana mașinii, văzu biserici vechi minunate în amurg, palate cu turnuri grațioase care înfruntaseră timpul ca niște soldați credincioși.

– Suntem în Andaluzia, niña. Îți place?

– Da, este frumos, îi zâmbi ea sincer.

– Nu peste tot este așa, spuse Raul cu un ton plin de mândrie, Spania este o țară austeră și melancolică. Are munți cutezători și nesfârșite câmpii fără arbori. Lipsa acestora duce la lipsa păsărilor și a ciripitului lor zglobiu. Câmpiile acestei țări sunt tăcute și singuratice.

– Atunci, înseamnă că semăn mult cu aceste locuri, pe care cred că le voi iubi, spuse Lotria visătoare.

– Chiar crezi că vei face față singurătății?

– Singurătatea este problema mea cea mai simplă, răspunse ea cu seninătate.

– Aici nu vei avea alte probleme, o asigură Raul.

– Ce bine ar fi, dar dă-mi voie să mă îndoiesc de acest lucru.

Făcură mai mulți kilometri în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Trecură prin mai multe sate, apoi printr-un târgușor liniștit. Drumul urca șerpuitor spre locul care urma să fie casa tinerei romînce. Noaptea își intrase în drepturi când, depășind un alt sătuc, Raul îi spuse:

– Vom ajunge curând. Privește spre dreapta, în sus. Chiar dacă este întuneric, poți observa casa pe stâncă.

Cu emoție, Lotria își concentră atenția acolo unde îi spusese el.

După o curbă a drumului, observă stânca solitară care țâșnea din pământ și se repezea cutezătoare spre cerul plin de stele. Casa cocoțată pe culmea ei nu o distingea prea bine, dar chiar și de la această distanță, pe întuneric, i se păru impunătoare.

Drumul mai continuă doar câteva minute și Raul intră pe o alee largă străjuită de copaci și în cele din urmă opri în fața casei.

– Astă-seară vei dormi aici, în una din camerele pentru oaspeți, iar mâine te vei muta în căsuța paznicului, preciză Raul după ce opri motorul.

Nu apucară să coboare din mașină și ușa impunătoare de la intrare se deschise și un cuplu de vârstă mijlocie se grăbi să-i întâmpine.

– Bienvenidos, spuse bărbatul în timp ce femeia, rămasă puțin mai în urmă, murmura aceeași urare.

Raul luă mâna întinsă și o scutură cu putere, apoi se întoarse spre Lotria și o împinse ușurel în față.

– Aceasta este señorita Lotria Cotescu, noul medic veterinar.

Cei doi o priviră neîncrezători.

– Bună seara, spuse Lotria cu un calm pe care era departe să-l simtă.

– Mă bucur că ați putut veni la noi, señorita, avem mare nevoie de un medic. Tonul lui Miguel sugera clar că nu credea că va sta prea mult prin acele locuri.

– Și eu mă bucur că am venit aici, Miguel. Cel puțin un an de zile va trebui să mă suportați pe lângă voi.

– Sunteți sigură că veți rezista atât? își arătă el clar temerea. Sunteți așa de tânără, iar locul acesta, în afară de muncă, nu oferă și altceva.

– Ba da, Miguel, îl contrazise Lotria, oferă siguranță, liniște și multă frumusețe. Pentru mine, este de-ajuns.

Bărbatul o privi surprins, cu o urmă de respect.

– Poftiți în casă, interveni Maria, cred că sunteți morți de foame.

Cei doi călători intrară într-un hol enorm, bine luminat. Lotria nu putu să-l studieze prea bine fiindcă trecură repede prin el, urcară scara interioară impozantă și se trezi într-o cameră minunată. După ce ușa se închise în urma lui Miguel care îi adusese bagajele, cercetă atent fiecare lucru, începând de la patul enorm în care puteau foarte bine să doarmă chiar patru persoane, urmând scrinul, oglinda, fotoliile, draperiile grele din catifea, pereții de pe care un tapet vesel îi zâmbea jucăuș, covoarele groase, care îți mângâiau tălpile cu firele lor lungi de lână, până la șemineul placat cu marmură roșie, care semăna atât de bine cu visurile ei încât o făcu să zâmbească prostește.

– Este prea frumos ca să fie adevărat, șopti ea, în timp ce se plimba pe covorul moale după ce-și aruncase pantofii din picioare.

Pașii se transformară în pași de dans, după o melodie cântată de inima ei greu încercată.

– Ești gata pentru masă? întrebă Raul după o bătaie scurtă în ușă.

– Imediat, se repezi ea spre o ușă mai mică mascată de tapet, care bănuia că dă în baie.

Aici nu se mai lăsă furată de peisaj, ci se spălă rapid pe mâini și pe față, apoi găsi un pieptene cu care încercă să mai disciplineze

coama arămie. Dar cârlionții nu se lăsau deloc întinși, așa că renunță, își luă pantofii și ieși fără a arunca o privire spre oglinda care ocupa o mare parte dintr-un perete.

La baza scării, Raul o aștepta nerăbdător.

– Scuză-mi întârzierea! spuse ea cu o voce ezitantă.

Bărbatul îi acceptă scuza cu o înclinare a capului, după care îi întoarse spatele, îndreptându-se spre o ușă care era puțin deschisă. Lotria îl urmă, dar rămase mută în prag. Ceea ce vedea era demn de un film cu buget, nu mare, ci foarte mare. Încăperea enormă era feeric luminată de trei candelabre din cristal. Tablouri vechi, tapiserii măiestre, mobilă cu încrustații migăloase, creau o atmosferă atât de caldă și de plăcută încât te făcea să te simți binecuvântat că ai privilegiul de a locui acolo. Masa la care puteau foarte bine să stea cel puțin douăzeci de persoane, trona ca o piesă de rezistență în mijloc.

– Îți place? se interesă Raul, care o aștepta cu mâinile pe spătarul unui scaun.

– O, da! Este cea mai frumoasă încăpere în care am intrat vreodată. De fapt, adăugă ea repede, este cea mai frumoasă casă, sau mai degrabă palat, pe care l-am văzut.

– Se numește Castello de Penon.

– Un castel, exclamă ea impresionată. Abia aștept ziua, să-l pot vedea mai bine.

– Mâine vom avea treabă, o anunță el sec. Îl vei vizita când caii bolnavi își vor reveni.

Cu toate că apostrofarea lui o duru, trebui să admită că avea dreptate, nu venise aici să viziteze castele, ci să muncească. Deschise gura să se scuze, dar când văzu că el nici măcar nu privea spre ea, tăcu și se așeză pe scaunul pe care i-l ținea politicos.

În timpul mesei, foarte gustoase de altfel, discutară numai despre cai și despre boala care secerase deja doi.

– Ar fi mai bine să-i văd chiar astă-seară, propuse ea la sfârșitul cinei.

– Ești prea obosită, spuse Raul ca o scuză slabă.

– Nu, oricum nu aș putea dormi acum, fără să știu ce au.

– Crezi că poți să-i examinezi? Speranța din glasul lui era suficientă pentru a-i da puteri.

Raul îl strigă pe Miguel, și toți trei se îndreptară spre grajduri, care erau destul de departe de castel.

Pe drum, Miguel îi spuse Lotriei că izolase caii bolnavi de cei sănătoși și-i descrise simptomele bolii.

Oboseala drumului lung dispăru ca prin minune când intră în prima boxă în care o mânză de un an nu mai putea sta pe cele patru picioare și zăcea culcată pe o parte. Când Lotria de apropie de ea, își ridică puțin capul și își întinse cercetător botul fierbinte.

Cu multă blândețe, tânăra doctoriță își începu consultul.

Dură mai bine de două ore până când Lotria termină de examinat toți caii bolnavi.

– Nu aveți nici un fel de medicamente aici?

– Ba da, se grăbi Miguel să-i răspundă. Pe aici, te rog, o îndrumă el. Doctorul care a plecat spunea că este bine să ai de toate, așa că am cheltuit o groază de bani pe tot felul de medicamente, dar nu știu să le administrez.

– Asta nu este o problemă, când ai un diagnostic sigur.

– Și avem, doctore? se auzi vocea baritonală a stăpânului acelui loc.

– Da. Mai vreau să fac niște teste, dar cred că diagnosticul meu este sigur.

– Îl putem afla și noi?

– Caii au fost otrăviți.

– Imposibil! strigă Miguel.

Răbdătoare, Lotria începu să-i explice de ce bănuia acest lucru.

– Lucrez aici de douăzeci și doi de ani, señorita, și nu am pomenit așa ceva. Cred că vă înșelați. Trebuie să fie altceva.

– Am dreptate, îl asigură Lotria, cu mult calm.

– Dar dacă totuși greșești? suspiciunea din glasul profund al lui Raul De Hita o duru pe Lotria, dar nu lăsă să se vadă nimic din această nouă suferință.

– Dacă va muri vreun cal din cauza diagnosticului meu, sunt de acord să suport contravaloarea lui.

Raul făcu un gest exasperat cu mâna în timp ce-i șoptea la ureche:

– Parcă ai avea de unde plăti!

Lotria simți că se prăbușește sub cuvintele lui răutăcioase, dar în afară de o paloare accentuată nici un mușchi nu i se clinti pe față când șopti printre buzele strânse:

– Din salariu.

Intrară într-o cămăruță mică, dar foarte bine dotată. Tânăra femeie începu să citească prospectele mai multor medicamente, apoi combină niște substanțe pe care le descoperi pe o etajeră. Făcu astfel rații pentru toți caii.

În timp ce ea lucra, bărbații conversaseră pe un ton scăzut, ca să n-o deranjeze.

– Gata, să mergem, le spuse ea cu glas obosit.

Injectară toți caii.

– Cel mai rău este mânza din prima boxă. Nu știu dacă o voi putea salva.

– Ar fi bine să o pierdem numai pe ea, ripostă ursuz Miguel.

– Dacă nu descoperim cauza acestei otrăviri, toți caii o vor păți.

– Ce este schimbat în alimentația lor, în ultimul timp?

– Nimic.

– Chiar nimic? Haide, Miguel, gândește-te. Este foarte important.

Raul se uita de la unul la altul, fără să intervină.

– Poate s-a întâmplat ceva cu apa? sugeră Lotria.

În timp ce administratorul își lovea ritmic dinții cu unghia degetului arătător de la mâna dreaptă, Lotria îl privea insistent.

– Ovăzul pe care îl punem în hrană este luat de la alt producător. Cel de la care cumpăram până acum a murit, iar urmașii lui au vândut totul.

– Vreau să văd câțiva saci din acest lot de ovăz.

Miguel o luă înainte, urmat de Lotria și de Raul.

Lotria luă mostre din mai mulți saci, apoi se întoarse în laboratorul improvizat. Le cercetă la microscop aproape trei ore.

Ochii o usturau de oboseală și de concentrare, spatele o durea, iar tâmplele îi erau lovite cu ciocănele nevăzute de spiriduși răutăcioși.

– Asta e! șopti ea într-un târziu.

Când întoarse capul spre cei doi companioni, constată că aceștia adormiseră pe niște baloți de paie.

Prepară alte medicamente cu care injectă caii. Pe unii din ei îi găsi pe picioare, lucru care îi dădu puteri noi.

Era dimineață când intră în boxa în care mânza stătea tot culcată. Îi mai făcu o injecție, apoi se așeză jos și-i luă capul în poală, vorbindu-i încet.

– O să te faci bine, nu-i așa? Luptă și nu te da bătută, puișor frumos. Viața este grea, dar dacă ne-a fost dăruită, trebuie să facem în așa fel încât să luptăm pentru fiecare suflare.

Mâna ei mângâia gâtul catifelat al căluțului, în timp ce privea în ochiul blând al animalului. Vorbi așa un timp, până când oboseala o răpuse și adormi.

Așa o descoperiră rândașii când își începură lucrul în zori. Uimiți, se duseră să ceară instrucțiuni de la administrator. Era o zi ciudată, căci nici pe acesta nu-l găsiră prin locurile obișnuite, ci tocmai în laborator. Zgomotul și vocile lor ridicate îi treziră pe Raul și pe Miguel. Buimaci, la început le-a fost greu să-și amintească de ce dormeau pe baloturile de paie, dar când realitatea își intră în drepturi se priviră întrebător, căutând-o pe Lotria.

– Don Miguel, ce facem cu señorita care doarme cu Fay? întrebă unul din lucrători, mototolindu-și pălăria scoasă de pe cap.

– Lăsați-o să doarmă, porunci cel interpelat. Ce fac ceilalți cai?

– Mult mai bine, răspunse un alt lucrător.

– Se pare că a avut dreptate tânăra noastră doctoriță, se întoarse Miguel spre Raul.

– Da, recunoscu Raul cu un ton mulțumit.

– Când am văzut ce tânără este, nu i-am acordat prea multă încredere, sau mai corect spus, nu i-am acordat deloc. Sper să nu fie prea supărată pe mine, ridică din umeri într-un gest de scuză Miguel.

Raul zâmbi dând cu ochii de tabloul idilic pe care îl ofereau tânăra și mânza adormite. Simți ceva răsucindu-se în inima lui de obicei atât de detașată. Ce putere ciudată avea această fărâmă de femeie ca să trezească în el sentimente pe care nu le mai încercase până atunci?

Chiar în clipa aceea, animalul se poticni puțin, dar reuși să se ridice. Pe picioarele nu prea sigure, Fay se aplecă să-și miroasă tovarășa de somn.

Toți angajații se adunaseră în jurul boxei, într-o liniște curioasă. Raul intră și o săltă pe Lotria în brațe.

– Trebuie să injectez caii, murmură ea în românește.

– Ce spune? se interesă Miguel.

– Nu știu, recunoscu Raul. A uitat probabil unde este și vorbește în limba ei natală. Lotria este românca, îl informă el pe Miguel care se ținea după el, în timp ce o ducea spre tânăra adormită spre casă.

Cearcănele vinețiii, umbrite de genele lungi, o făceau să pară vulnerabilă și chinuită. Raul se trezi că o strânge mai tare în brațe, pentru a o proteja de un rău invizibil, sau... poate chiar de el.

Era atât de slabă, încât oasele feței aproape împungeau prin piele. O piatră răsărită în cale îl făcu să se dezechilibreze o clipă, dar ajutat de Miguel, reuși să se redreseze. Lotria deschise brusc ochii, perfect trează.

– Lasă-mă jos, ceru ea moale.

– Ești prea obosită, îi răspunse Raul cu blândețe.

Tânăra se încruntă în încercarea de a-și aminti ceva.

– Oh! îi sări ea cu agilitate din brațe. Ovăzul, Raul, ovăzul este cauza otrăvirii.

Cei doi bărbați se opriră instantaneu, privind-o ca pe o stafie.

– Da! Voi deja dormeați când am descoperit la microscop un spor de ciupercă otrăvitoare care infestase ovăzul! Nu v-am trezit, m-am ocupat de cai, apoi am adormit cu mânza cea mică. Trebuie să văd cum se simte.

Le întoarse spatele și o rupse la fugă spre grajduri.

– Să nu le mai dați cailor ovăzul acela, le strigă ea în timp ce-și continua goana.

Rămași pironiți locului, cei doi bărbați se uitau înmărmuriți la făptura care alerga de parcă toți diavolii din lume erau pe urmele ei.

– Afurisită fetișcană, spuse admirativ Miguel. E plină de energie și are ceva în capul ăla frumușel.

Raul zâmbea cu gura până la urechi, plin de mulțumire.

– Să mergem după ea? întrebă Miguel, în timp ce privea cu jind spre casă.

– Nu, hai să mâncăm ceva, apoi, dacă nu se va fi întors, vom merge în căutarea ei.

Maria îi aștepta îngrijorată la ușa dinspre bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? se interesă ea în timp ce-și frângea nervoasă mâinile.

– Nimic rău, o luă Miguel pe după umeri.

– V-am așteptat toată noaptea!

– În timp ce doctorița muncea, noi, spre rușinea noastră, am adormit pe baloții de paie.

– Nu se poate! își duse ea palmele la obraji.

– Din păcate, este adevărat, interveni și Raul. Se poate să mâncăm ceva?

– Sigur că da, se dezmetici femeia, dacă intrați în bucătărie vă pun imediat ceva în farfurie.

Mirosul de cafea îi atrase ca un magnet pe cei doi bărbați, care după ce se spălară puțin, se așezară la masă.

Erau atât de flămânzi, încât devorară tot ce buna femeie le punea în farfurie.

– Dar doctoriței nu i-o fi foame? Aș putea să-i duc câteva sandvișuri, se oferi Maria.

– Mai bine mă duc să o aduc la masă, se ridică Raul.

– Cred că ar fi bine ca apoi să se odihnească și ea câteva ore. Prima ei noapte la castel a fost zbuciumată, vorbi și Miguel, lăsând ceașca de cafea pe masă și urmându-l pe Raul.

Nu a fost nevoie să se ducă până la grajduri, fiindcă s-au întâlnit cu Lotria în apropierea castelului.

Mergea cu capul în pământ, făcând eforturi să-și târască picioarele ostenite.

Raul o prinse de mijloc și o susținu spre casă.

– Aș vrea să fac o baie, murmură ea, înainte să caște cu poftă.

– Bine, după aceea o să mănânci și să te odihnești câteva ore; vocea caldă a bărbatului care după acte îi era soț, o învălui ca o mantie mătăsoasă.

Era atât de bine să fie susținută de el, încât s-ar fi putut obișnui cu acest sprijin din partea unui bărbat. Alungă repede acest gând, care nu trebuia s-o preocupe.

Capitolul 9

Lotria adormi cum puse capul pe pernă. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese un somn liniștit. Acum, în acel colț de lume, într-o casă străină, într-un pat moale și primitor, coșmarurile obișnuite îi pierduseră urma, așa că nimic nu-i tulbură liniștea binemeritată.

Se trezi când soarele se pregătea să apună. Se întinse, acceptând minute bune să plutească în aburul amețitor care preceda trezirea. Savura cu bucuria simplă a unui copil moliciunea patului, textura fină a cearșafurilor, delicatețea pernei și plăcerea unei treziri fără grabă.

Când se hotărî să coboare din pat, era mulțumită de treaba pe care o făcuse în timpul nopții și așa de liniștită cum nu-și amintea să fi fost vreodată. Se îmbrăcă repede, apoi o zbughi ca un iepure jucăuș spre bucătărie. Bineînțeles că nu ajunse la destinație așa cum își propusese, deoarece la intersecția a două holuri intră în plin în Raul, care venea din bucătărie. El nici nu se clinti în timp ce ea porni într-un picaj liber spre dalele din marmură ale holului și cu siguranță ar fi făcut cunoștință cu ele de foarte aproape dacă un braț vânjos nu o prindea ferm, ajutând-o să se echilibreze.

– Madre de Dios, señorita, oare nu poți merge ca un om normal? se răsti Raul, în timp ce degetele lui puternice intrau în puțina carne a antebrațului ei.

Izbitura îi tăie răsuflarea Lotriei, dar își reveni rapid și, cu o smucitură, se desprinse din strânsoarea lui.

– Dacă alergam, señor, nu înseamnă că sunt un om anormal, ci numai că sunt foarte flămândă, ridică ea sfidător bărbia.

Câteva clipe se priviră gata de ceartă, apoi Raul zâmbi și tensiunea se risipi ca ceața dimineții.

– Dacă ești atât de flămândă, atunci de ce stai aici și nu-ți continui drumul? zâmbi ironic Raul.

– Pentru că stai în calea mea și mă ții de vorbă!

Cu un gest plin de eleganță, Raul se trase într-o parte și se înclină ceremonios, dar când își ridică privirea, constată că Lotria nu mai era. Dispăruse ca luată de vânt.

– Fata asta este ca o furtună de vară! filozofă el urmând-o.

Când intră, Lotria era deja pe scaun, mușcând cu poftă dintr-un colț de pâine, în timp ce Maria se agita să-i umple farfuria cu cât mai multă mâncare. Raul așteptă mai bine de zece minute până când Lotria îl fixă cu privirea ei verde ca o pădure de pini.

– Ce fac caii?

Întrebarea ei, între două îmbucături, îl trezi pe Raul din reveria în care căzuse.

– Mult mai bine.

– Ați trimis ovăzul la testare?

– Da, dar rezultatele nu ne-au venit încă.

– Sper că totuși nu ați mai hrănit animalele cu el?

– Nu, am ținut cont de sfatul tău. Lo, dacă te oprești puțin din interogatoriu, aș vrea să-ți mulțumesc.

Lotria rămase cu furculița la jumătatea drumului spre gură, întrebând:

– Pentru ce?

– Pentru felul cum te-ai comportat aseară.

– Dar mă plătești pentru asta, nu trebuie să-mi mulțumești.

Tonul ursuz folosit de Lotria îl făcu pe Raul să o privească mai atent.

– Este firesc, spuse el calm, să-ți mulțumesc. După o scurtă pauză, adăugă: nu știi să accepți cu gratitudine un cuvânt de recunoștință?

– Nu, se răsti ea, lăsând cu zgomot furculița pe masă.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în încăpere. Maria rămăsese încremenită, cu o lingură de lemn în mână, în timp ce Raul își strânse pleoapele fixând-o pe Lotria cu o privire care nu dezvăluia nimic din ceea ce simțea.

Tânăra romîncă se simțea mizerabil pentru ieșirea sa. Zgomotul făcut de furculița aruncată pe masă făcuse ca furia să-i treacă la fel de repede cum venise.

– Scuzați-mă, își lăsă ea nasul în farfurie

– Nu ai reușit nici azi să vezi castelul, schimbă Raul, plin de tact, subiectul.

– Nu face nimic, șopti ea pierit. Am un an de zile la dispoziție să o fac.

– Mâine o să facem un tur împreună.

– Nu este nevoie să te deranjezi, pot face asta mai târziu, după ce vei pleca. Împinse farfuria la o parte și se șterse cu șervetul la gură. Făcu asta mai mult fiindcă el îi privea foarte insistent buzele, decât pentru a se curăța de ceva ce nu exista.

– Mă mut astă-seară în căsuța paznicului?

– Nu, vei dormi tot aici. Căsuța necesită unele reparații, care momentan nu au fost terminate.

– Mulțumesc pentru masă, Maria, se ridică tânăra în picioare, a fost foarte bună!

– Cred că ți-a fost ție foame, zâmbi femeia.

– Acum, aș vrea să-mi văd pacienții, se întoarse Lotria spre Raul.

– Te însoțesc, îi spuse în timp ce-i făcea politicos loc să iasă.

Merseră tăcuți până la grajduri. Cum era de așteptat, Lotria se opri prima dată la boxa mânzei. De data aceasta, Fay o aștepta proptită bine pe cele patru picioare, adulmecă aerul când tânăra intră în boxă, apoi se apropie timid. Când Lotria o mângâie pe frunte și între urechi, Fay o privi blând și cu recunoștință.

– Bună, frumoaso, îi vorbi doctorița, se pare că ești mult mai bine.

– Si, se auzi o voce din spatele ei.

Întorcându-se, Lotria îl văzu pe Miguel care stătea lângă Raul, sprijinit de poarta de la boxă.

– Sper că ai ținut cont de sfatul meu și nu ai dat voie să mai fie hrănite animalele din acel ovăz!

– Da, și constat că nu a mai fost semnalat nici un caz de îmbolnăvire, răspunse Miguel repede.

– Asta este foarte bine. O să mai injectez caii o dată, apoi mă pot duce la culcare. Spunând asta, se aplecă și o sărută pe Fay pe pata albă din frunte.

– Vin mâine din nou, frumoaso, până atunci să fii cuminte.

– Vorbești des cu animalele! o ironiză Raul.

Lotria se opri și îl privi încruntată.

– Mai des decât cu oamenii, răspunse ea într-un târziu.

– Este mai comod, pentru că nu pot riposta, continuă el să o ironizeze.

– Este numai o aparență, nu se lăsă tânăra, ele îți răspund, nu prin vorbe mincinoase, ci prin respect și recunoștință necondiționate.

Miguel urmărea atent duelul verbal al celor doi, fără a interveni însă.

– Trebuie să recunoști, continuă Raul, că discutând cu necuvântătoarele ești scutită de orice polemică!

– Și asta ar trebui să mă supere?

– Normal, pentru că acolo unde nu este polemică nu există ciocniri de opinii, care duc de multe ori la apariția scânteilor novatoare.

Lotria îl privi atentă în timp ce-și alegea cu grijă cuvintele.

– Nu aspir la lucruri mărețe, mă mulțumesc să fac parte dintr-un sistem reciproc avantajos.

– Pe care să-l controlezi în totalitate, ridică Raul o sprânceană.

– Prefer să cred că este un sistem în care îmi găsesc împlinirea, profesional vorbind, adăugă repede, după o scurtă pauză.

– Profesional, repetă el cu o ironie mușcătoare, dar ca femeie!

Furia care o încerca de mai multe minute, ajunsese la cote alarmante, așa că tânăra își strânse pumnii dureros, pentru a nu da frâu liber stihiilor care o bântuiau.

– Consider că sunteți cel mai în măsură să știe acest lucru, dată fiind situația în care ne aflăm!

Făcu hotărâtă un pas spre el, înlăturându-l din calea ei cu un gest abia schițat, în timp ce spunea pe un ton de gheață:

– Îmi permiteți să-mi continuu vizita!

Pentru o clipă, avu certitudinea că avusese ultimul cuvânt și un val de mulțumire amenința să se reverse când, trecând prin dreptul lui îl auzi șoptindu-i:

– Laș, să nu crezi că te voi lăsa să gândești că ai dreptate!

Lotria nu se mai obosi să-i răspundă, strânse din dinți și trecu dreaptă ca un băț pe lângă el. Controlă toți caii fără a mai schimba vreo vorbă cu Raul. Când termină, constată cu uimire că rămăsese numai cu Miguel; „stăpânul“ dispăruse în noaptea întunecoasă.

Această constatare, în loc să o bucure o făcu să se întristeze, dar nu-și lăsă timp să aprofundeze cauza acestui sentiment, ci îl atrase pe administrator într-o discuție despre regimul alimentar al pacienților săi.

Când terminară de pus la punct toate detaliile, se simțea foarte obosită, așa că-l rugă să o scuze în fața Mariei că nu va lua parte la cina din acea seară, preferând să meargă la culcare.

Cu toate că încăperea era la fel de frumoasă și de primitoare, Lotria nu se putu bucura de atmosfera plăcută care o învălui când închise ușa în urma sa.

O stare de agitație și un „ceva" nedefinit o menținea într-o stare de nemulțumire stresantă. Pe polița șemineului descoperi un aparat de radio. Căută un post care transmitea muzică, apoi, cu mișcări lente, se dezbrăcă și se vârî în pat. Stătu puțin, apoi sări și luă aparatul de radio de pe șemineu aducându-l pe noptieră, lângă pat. La început, gândurile i se învârteau atât de haotic în cap încât nu le putea lega coerent pe nici unul. După un timp, ieși în față o idee năstrușnică – oare comportamentul ei față de „soț" nu era influențat de niște sentimente ciudate pe care le putea lua drept iubire?

Este adevărat, își spuse, că nu pot recunoaște sentimentul de dragoste, pentru că nu l-am încercat niciodată, dar oare faptul că mă poate răni atât de ușor nu este un indiciu în acest sens? Nimeni, se gândi ea, nu o enerva atât de ușor, dar nici nu o făcea fericită cu o simplă vorbă bună.

Nu reușise să ajungă la o concluzie, când cineva bătu scurt de două ori în ușă. Convinsă că Maria îi aducea totuși ceva de mâncare, răspunse:

– Intră!

Uimită, constată că nu Maria era cea care bătuse la ușă, ci Raul. El intră și, avansând spre pat, trase un scaun mai aproape de ea, în timp ce Lotria își trăgea pătura până sub bărbie.

După ce se așeză, Raul o privi cu ochii indescifrabili. Când vorbi, tonul său era prietenos și cald.

– Nu ai venit la masă.

– Nu-mi era foame, se grăbi ea să-l asigure.

– Oare? ridică el dintr-o sprânceană, cu o ironie subtilă.

Lotria se ghemui mai bine sub așternut și, fără să găsească o replică inteligentă, trecu la atac:

– Ce cauți aici?

– Pe tine, mai vezi pe altcineva? De data aceasta, ironia era directă.

– Nu se cade să vii în camera mea atât de târziu, se zburli ea.

– Lo, hai să lăsăm nevricalele, avem de discutat.

Tonul lui iarăși calm o potoli imediat.

– Despre ce?

– Din păcate, nu mai pot să stau, am de rezolvat niște afaceri urgente în altă parte.

– Adică pleci? șopti ea pierit.

– Da, mâine în zori.

– Așa de repede? se ridică ea în capul oaselor.

Raul aprobă cu o înclinare a capului.

– Parcă era vorba să stai o săptămână, se agăță ea cu disperare de acea promisiune.

– Este adevărat, dar mai există și probleme neprevăzute.

Lotria trase aer în piept, fiindu-i rușine de modul cum reacționase, cu toate că în imaginația ei problemele neprevăzute luau chipul unei femei frumoase spaniole, numită Carmen.

– Ai dreptate, îi spuse ea dintr-o dată calmă, sper să mă descurc.

– Sunt sigur de acest lucru. Miguel te apreciază mult pentru felul cum ai rezolvat problema cailor bolnavi. El te va prezenta vecinilor pe care îi cunoaște oricum mai bine decât mine.

– Nu este nevoie să mă prezinte nimănui, voi avea destul treabă aici la fermă.

– Lo, nu ești prizonieră aici!

Numele ei, rostit într-o singură silabă, pe un ton drăgăstos, îi produse tinerei fiori de plăcere.

– Este mai bine să cunosc cât mai puțină lume, spuse ea când își mai reveni.

– De ce?

– Reduc riscul de a fi descoperită.

– Aici nu există un astfel de risc, ripostă el categoric.

– Tu nu-i cunoști pe țigani.

– Îi cunosc suficient ca să știu că aici ești în deplină siguranță.

– Aș vrea să pot crede și eu cu aceeași tărie ca tine, îl privi ea cu sinceritate.

– Sper că atunci când mă voi întoarse să te conving de adevărul spuselor mele.

– Nu o poți face acum?

– Din păcate, nu avem suficient timp la dispoziție în acest moment.

Lotria îl privi intens, convinsă că știa mai mult decât spunea, teribil de curioasă să afle ce-i ascundea. Dar anii lungi de disciplină impusă își spuseră cuvântul și nu întrebă nimic.

– Nu pot să-ți spun o dată la care mă voi întoarce, vorbi el în continuare, dar cred că vor trece câteva săptămâni până voi reuși să găsesc puțin timp pentru a veni aici, eventual într-un weekend.

– Bine. Cuvântul ieși destul de greu printre buzele ei strânse. Era atât de speriată la gândul că nu-l va vedea o perioadă atât de lungă!

Raul zâmbi în colțul gurii, blând dar cu ironie.

– Ce soție minunată mi-am luat! Nici un reproș că plec inopinat, nici țipete că dispar atât de mult timp!

Lotria simțea că se sufocă de supărare, dar arboră curajoasă un zâmbet care se vroia nepăsător.

– Din câte știu, ești un om liber să faci ce vrei.

– Actele spun altceva, insistă el.

Tânăra își privi degetele de pe care dispăruseră inelul și verigheta.

Raul îi surprinse privirea și cu o lucire bruscă de furie, spuse:

– Le poți vinde dacă vei avea nevoie de bani. Răutatea bruscă din vocea lui o luă prin surprindere și-l privi nedumerită. Când înțelese la ce se referise, ripostă cu mândrie:

– Nu pot vinde ceva ce nu-mi aparține.

– Dar sunt alte tale, insistă Raul.

– Mai degrabă sunt ale tale, ca recuzită a piesei pe care o jucăm. La divorț, sau când vei vrea, bijuteriile îți stau la dispoziție.

Bărbatul se ridică brusc în picioare, făcând un pas amenințător spre pat.

– Nu știu de ce ajungem mereu să ne certăm, spuse el pe un ton frustrat.

– Diferență de opinii, răspunse Lotria cu un calm care era departe de a-l simți.

Capitolul 10

După șase săptămâni petrecute la Castillo de Penon, Lotria cunoștea fiecare cotlon al castelului, ca și fiecare palmă din terenul fermei.

De două zile, se mutase în căsuța renovată special pentru ea. În fiecare zi stătuse pe capul celor patru meșteri care lucraseră la renovare. Cu toate că, de fiecare dată când venea, avea câte o sugestie, sau dorea câte o modificare, oamenii se obișnuiseră cu prezența ei și până la urmă îndrăgiseră modul ei neprotocolar de a se purta.

În fața casei amenajase o mică grădină, săpând ronduri pe care le umpluse apoi cu flori. Cărase pietre de diferite forme și mărimi cu care mărginise rondurile și delimitase aleile.

Aplecată asupra unui strat de flori, plivea buruienile care împiedicau plantele să se dezvolte. Soarele dimineții îi făceau părul să strălucească într-o multitudine de nuanțe. Vântul molcom i se juca prin plete, aruncându-i câte o șuviță în ochi. Deranjată, încerca zadarnic să țină după urechi șuvițele care scăpaseră din coada de cal pe care și-o legase strâns în creștetul capului.

La un moment dat, o umbră îi acoperi soarele. Întoarse capul să vadă ce se întâmplă și inima i se opri în piept.

Raul stătea la mai puțin de un metru în spatele ei, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele blugilor.

Lotria se ridică încet, cuprinsă de o emoție devastatoare. Când se propti bine pe picioare, Raul îi zâmbi. Un zâmbet cald, prietenesc, plin de promisiuni neînțelese. Zâmbetul acela o făcu pe Lotria să uite toate promisiunile pe care și le făcuse și i se aruncă în brațe, lipindu-și obrazul de pieptul lui, inhalându-i cu nesaț mirosul.

O clipă, cât o bătaie de inimă, Raul rămase nemișcat, uimit de reacția ei, apoi brațele sale o prinseră ca o menghină, strângând-o cu patimă lângă trupul lui încordat. O ridică puțin pentru a ajunge la buzele ei fierbinți, pe care puse stăpânire cu o pasiune primară.

Timpul și lumea dispărură din jurul lor, fiind înconjurați numai de ceața diafană a sentimentelor care înmuguriseră în sufletele lor.

– Oh, exclamă Raul după ce întrerupse sărutul și o așeză cu grijă cu picioarele pe pământ. Așa primire mai zic și eu! Dacă știam că ți-a fost atât de dor, veneam mai repede.

Cuvintele spuse pe un ton plin de ironie o făcură pe Lotria să-și revină din starea euforică în care o aruncase bucuria revederii, ca și din sărutul răscolitor la care participaseră amândoi.

– Scuză-mă, spuse ea cu obidă, dar chiar m-am bucurat că ai revenit.

Zâmbetul lui se șterse imediat, devenind serios.

– A fost doar o glumă, nu trebuie să te scuzi, și pe mine mă bucură revederea.

Cu un gest prietenesc, își puse mâinile pe umerii ei.

– Ia să vedem cum arăți, continuă el pe același ton prietenos.

Lotria își stăpâni cu greu fiorul pe care atingerea lui îl declanșă în trupul ei încins.

– Grozav, decretă el plin de emfază. Ai mai pus pe tine ceva cărniță, iar dacă n-ai avea pe față dârele astea de pământ, ai arăta chiar bine.

Rușinată, Lotria încercă să se șteargă cu mâneca cămășii, dar nu reuși decât să întindă mai bine murdăria. Se simțea ca o toantă și-i venea să intre în pământ de rușine că după atâta timp o găsea într-o postură umilitoare.

– Lasă-mă pe mine, îi propuse Raul care scoase din buzunar o batistă imaculată.

– Mai bine mă duc să mă spăl, altfel îți vei murdări batista!

– Nu-i nimic, o asigură el, în timp ce cu gesturi blânde ștergea dârele de pământ de pe obrajii ei roșii ca petalele unui mac.

Câteva clipe se studiară în tăcere.

– Te-ai obișnuit aici, Lo?

– Da, veni răspunsul ei șoptit.

– Nu regreți că ai plecat din țara ta?

Ea se retrase un pas și-l privi hotărâtă.

– Nu am ce regreta, acum Spania este țara mea. Multe din temerile mele au început să adoarmă și îmi simt sufletul mai ușor. După o zi de muncă dorm un somn liniștit, am uitat coșmarurile care îmi bântuiau nopțile solitare.

– Mă bucur să aud asta. Modul brusc în care ai fost nevoită să pleci mă făcea să mă tem că adaptarea ta va fi greoaie și dureroasă.

– Nu, replică ea vehement, acum deja mă simt ca acasă sau mă rog, așa cum îmi închipui că ar trebui să te simți acasă.

Tristețea din ultimele ei cuvinte îl făcu pe Raul să-și înghită gluma pe care era gata s-o facă pe seama ei.

Lotria își ridică bărbia cu gestul pe care el ajunsese să-l cunoască bine.

– Hai să vezi cum m-am aranjat!

– Chiar vroiam să te rog să facem un tur al noii tale locuințe.

Lotria porni înainte, deschizându-i drumul. Vizita dură puțin, deoarece casa era destul de mică, dar Raul fu impresionat de nota personală care era prezentă la tot pasul. Făcând comparație cu garsoniera ei din București, bărbatul se bucură de progresul pe care îl constata. Mobilierul puțin la număr era completat de ghivece cu plante sau tot felul de aranjamente din plante uscate.

– Dacă mai ai nevoie de mobilier poți cumpăra, îi spuse el când reveniră la ușa de la intrare.

– Deocamdată nu am nevoie de nimic, spuse ea repede.

– Dar...? Pentru că e clar că există un dar, nu o menajă Raul deloc.

– Am vrut să spun, ripostă ea imediat, că pentru cele unsprezece luni care mi-au mai rămas să locuiesc aici, casa are tot ce-i trebuie, dar, accentuă ea, dacă o să-mi permiți să locuiesc și după desfacerea căsătoriei aici, atunci mă voi gândi la unele îmbunătățiri.

– Știi foarte bine că poți locui aici cât vei dori, preciză Raul pe un ton sec. Miguel mi-a povestit că deja ai o serie de pacienți din sat, ca și de la fermele vecine.

Un zâmbet fugar îi arcui buzele fragede, în timp ce un licăr de mândrie îi lumina verdele întunecat al ochilor.

– Lângă laborator am amenajat, cu ajutorul băieților și al lui Miguel, mici boxe și cuști pentru animalele mai mici. Acum sunt toate ocupate.

– Mi-a spus Miguel, dar n-am avut timp să le vizitez, Lo...

Numele ei rămase plutind în aerul cald când de undeva din bucătărie se repezi spre Raul o pisică roșcată uriașă, care agita

amenințător un sfert de coadă. Motanul scoase un sunet ofensat și cu ochi aprigi, de un verde crud, se agăță cu ghearele de pantalonii bărbatului.

– Au, strigă el, în timp ce încerca fără succes să scape de atacul ciudatei feline.

Lotria se aplecă repede, ascunzându-și cu grijă zâmbetul amuzat și luă pisica în brațe.

– Roșcatule, fii cuminte, îl admonestă ea, în timp ce motanul i se cuibărea în brațe plin de mulțumire.

– Ăsta de unde a mai apărut?

– Nu știu al cui este, dar acum vreo trei săptămâni a apărut la ușa laboratorului tocmai când închideam. Avea coada sfârtecată. La început, când vroiam să pun mâna pe el, se retrăgea, am stat puțin de vorbă și i-am explicat că trebuie să-i tratez coada, și într-un târziu m-a lăsat să-l iau în brațe. Din nefericire, nu i-am putut salva coada. L-am anesteziat când l-am operat, apoi l-am pus într-o cușcă. Am făcut greșeala să încui ușa. A doua zi era foarte supărat pe mine, așa că a plecat și două zile nu l-am mai văzut. Într-o noapte, când încă mai dormeam la castel, m-am trezit cu el în cameră. M-a privit fix cu ochii lui verzi, apoi a sărit în pat și s-a așezat lângă picioarele mele. De atunci, vine și pleacă după cum are poftă, dar seara, oricât de târziu, își face apariția, mănâncă, apoi se cuibărește la picioarele mele și adoarme. Când m-am mutat aici a venit imediat, și de atunci conviețuim amândoi.

– Este pentru prima dată când te văd zâmbind cu adevărat, așa că îi sunt recunoscător acestui afurisit roșcat că ți-a ținut companie, chiar dacă mi-a stricat pantalonii și o parte din pielea piciorului.

Lotria mustăci poznaș.

– Cred că a fost puțin gelos.

– Ei, atunci îl iert, dădu Raul din mână cu un gest larg, pentru că și eu sunt gelos pe el.

Chiar dacă tonul era glumeț, o notă aparte o făcu pe tânăra femeie să-l privească circumspect. Inima îi sălta de bucurie la gândul că el ar putea fi gelos. Alungă însă repede această idee nebunească și întrebă pe un ton neutru:

– Cât vei sta?

– Numai până mâine.

Tristețea care îi împăienjeni ochii, estompând strălucirea smaraldelor din privire, îl bucură teribil de mult pe Raul.

– Ai venit numai în control? replică ea acid.

– Nu, trebuie să fiu mâine seară la Sevilla, și am plecat cu mașina special pentru a trece pe aici să văd ce mai faci.

Se studiară în tăcere, cântărind adevărul din spusele fiecăruia.

Lotria avu o tresărire când realiză ce sentimente are pentru Raul. Îl iubea, pur și simplu îl iubea pe acest bărbat arogant și atât de sigur pe el încât o intimida doar cu o privire. Închise ochii pentru a împiedica această descoperire să erupă prin ferestrele sufletului.

– Ce s-a întâmplat? îl auzi ea ca prin ceață. Lo, nu ți-e bine? insistă Raul când nu primi nici un răspuns.

Chinuită de proaspăta descoperire, tânăra nu putu decât să nege printr-o mișcare lentă a capului. Ținea în continuare ochii închiși, speriată că el ar putea afla ceea ce tocmai descoperise.

Când îi simți mâinile pe umeri, un fior de plăcere o străbătu ca o lavă fierbinte.

– Sagrada Madre de Dios! Vocea lui alarmată o făcu să-și revină suficient pentru a arbora o expresie impasibilă.

– Nu am nimic Raul, șopti ea.

Numele lui ieșise de pe buzele ei ca o mângâiere.

– Cum se face că un nimic te-a făcut palidă ca frunzele toamnei?

– Ce poetic, zâmbi ea bizar.

Raul o scutură ușor.

– Hei! Ce se întâmplă?

– Am avut o revelație, spuse ea amar.

– Și?

– Este ceva care mă privește numai pe mine, continuă ea pe același ton. Dacă stau să mă gândesc, cred că dacă ai afla despre ce este vorba te-ai enerva teribil.

– Poate ar fi mai bine să mă lași pe mine să hotărăsc, o momi el cu o voce blândă.

– Nu, șopti ea, în timp ce încerca să scape de sub mâinile lui.

– Lo, am crezut că suntem prieteni!

– Te rog, Raul, nu mai insista, este ceva foarte personal.

– Va afecta în vreun fel relația noastră?

Lotria se simțea vulnerabilă cum nu se mai simțise niciodată. Iar ultima lui întrebare o neliniști și mai mult. Era ca și cum îi citea gândurile.

Cu un mare efort, îi susținu privirea când îi răspunse:

– Nu, Raul, nu va afecta cu nimic relația noastră!

Bărbatul îi cercetă atent chipul, iar în secunda următoare se aplecă și o sărută amețitor. Buzele lui, posesive la început, deveniră tandre, de o pasiune covârșitoare.

Era atât de bine în cercul de fier al brațelor lui... atât de liniștitor și în același timp atât de incitant. Lotria savură cu o plăcere dureroasă sărutul care îi golise plămânii de aer, și totuși nu dorea să-i pună capăt. Ambrozia acelui sărut o va păstra multă vreme în amintire și în terminațiile nervoase ale buzelor.

Raul îi acordă un scurt răgaz când îi părăsi gura, pentru a depune mici peceți fierbinți pe pleoapele închise. Un braț o strânse mai aproape de trupul lui tare ca piatra, în timp ce palma dreaptă tatona cu blândețe trupul arcuit al tinerei femei de la ceafă la talie.

Lotria simțea că îi ia foc trupul, iar capul i se golise de orice gând coerent.

Trecuse bariera care delimita gândirea de simțuri. Valul de senzualitate o purta pe crestele lui pufoase, plin de promisiuni amețitoare.

În acele clipe magice, era o sclavă supusă virilității bărbatului. Sărutările care cădeau pe chipul ei ca o ploaie de vară, o făceau să strălucească de pasiune. Degetele i se încâlciseră în părul lui negru ca niște liane.

– Hai să uităm de pactul nostru, îi șopti el cu glasul voalat de pasiune.

Nu ar fi putut spune nimic mai nepotrivit. Lotria se smulse din brațele calde, cu răsuflarea întretăiată a omului care făcea un mare efort.

Uimit, el o privea cu neîncredere.

– Nu se poate, suflă ea șuierător.

– Ce nu se poate?

– Să trecem peste înțelegerea noastră!

– Trebuie să recunoști că datele problemei s-au schimbat substanțial, zâmbi el.

– Nimic nu s-a schimbat, spuse ea cu o falsă siguranță.

Raul ridică mâna și o mângâie ușor pe cap. Orice conotație sexuală dispăruse, era o mângâiere prietenească.

– Totul s-a schimbat, mi bella pequeña. Chiar dacă nu vrei să recunoști, există o puternică atracție între noi.

Lotria îl privi sfidătoare.

– Pe ce se bazează atracția de care pomenești?

Luat prin surprindere de atacul ei, Raul răspunse după o clipă de gândire:

– Pe dorință!

– Aha! strigă ea, făcând un pas înapoi. Crezi că o să cad pe spate că ai catadicsit să mă dorești? Află că eu nu te doresc, și chiar dacă-ți sunt datoare, nu-ți voi plăti în natură datoria.

– Devii vulgară, o întrerupse el cu buzele strânse amenințător.

– Uite ce este, răsuflă ea poticnit, nu voi fi niciodată jucăria ta, nu vreau să fiu amanta ținută ascunsă.

– Deocamdată ești nevasta mea.

– Numai pe o bucată de hârtie, îl înfruntă ea ironic.

– Asta se poate remedia foarte simplu, șuieră el amenințător. Ce aveau în plus bărbații care au trecut prin patul tău?

Cuvintele lui o paralizară pur și simplu. Nu apucă să riposteze în nici un fel, pentru că dintr-un pas, el spulberă distanța care îi despărțea, o prinse strâns în brațe și porni un asediu voluptuos asupra buzelor și simțurilor ei.

Ultimul ei gând a fost un protest la întrebarea lui absurdă.

Fără a-i da posibilitatea să-și revină din asaltul lui înflăcărat, Raul o trase spre canapeaua din living. O culcă ușor ca pe o fragilă comoară, și o mângâie până nu mai rămase nimic rațional în frumosul ei cap.

Dacă ar fi întrebat-o cineva cum zburaseră hainele de pe ea sau de pe el, n-ar fi putut da vreun detaliu. Cert este că pielea ei catifelată era încântată de senzațiile pe care i le producea atingerea trupului aspru al bărbatului. Pierdută într-o lume iluzorie provocată de beția simțurilor, acceptă cu o supunere blândă mângâierile lui, pe care i le înapoia cu infinită tandrețe.

Lipsa ei de experiență era compensată de iubirea profundă pe care o simțea pentru cel care îi era soț. Fugise de bărbați, pe care îi considerase mereu dușmani. Acum, toate acele gânduri dispăruseră, înlocuite de o plăcere intensă care făcea din ea o ființă dornică de iubire.

Când îi luă în stăpânire pe rând, câte un sân, crezu că moare de atâta plăcere. Se arcuia ca o salcie spre gura lui fierbinte, dorind mai mult, fără a ști însă ce însemna acel mai mult.

Erau doar un bărbat și o femeie, prinși în dansul etern al dragostei.

O posedă blând, așteptând șocat ca trupul ei să se acomodeze cu pătrunderea lui bruscă.

Gemu mulțumit când ea se destinse după durerea simțită la pierderea virginității. Se retrase ușor, dar picioarele ei lungi se strânseră spasmodic în jurul lui.

– Ușurel, mi amada! îi șopti el cu pasiune. Lasă-mă să te învăț.

Și ea l-a lăsat, nu numai să o învețe, ci să o poarte pe culmile necunoscute ale voluptății și ale împlinirii.

A fost o călătorie lungă și agitată, dar plină de trăiri la intensități nebănuite.

Zguduiți de plăcerea finală, au rămas strâns îmbrățișați până ce undele succesive ale împlinirii s-au estompat.

Lotria își ascunse chipul îmbujorat la pieptul lui musculos. Pelicula subțire de transpirație care le acoperea trupurile deveni dintr-o dată rece.

– Lo, încercă el să-i ridice capul. Te rog, nu fi supărată!

O clipă, nu se întâmplă nimic, apoi tânăra începu să ridice sfios capul.

Raul nu mai văzuse ochi mai frumoși. Te pierdeai în intensitatea lor verde ca într-o junglă, iar iubirea necondiționată care strălucea în profunzimea lor îl încântă peste măsură.

– Oh, iubito, deci nu ești supărată, concluzionă el liniștit.

O licărire vicleană se aprinse în meandrele verzi.

– Dacă știam că este atât de bine, nu așteptam până la vârsta asta.

Bărbatul se încruntă amenințător.

– Să nu spui asta nici în glumă. Tonul lui aspru o făcu să se întrebe ce greșise.

– Raul, se foi ea în brațele care o strângeau posesiv, ce vom face acum?

El ridică ironic dintr-o sprânceană.

– Acum, cred că te voi duce în dormitor și vom repeta lecția predată pe canapea, până voi fi sigur că nu uiți nici un amănunt.

Lotria lovi ușor cu pumnul pieptul musculos.

– Nu te preface că nu înțelegi!

– Despre lucruri serioase nu pot discuta când îți simt trupul gol lipit de al meu.

– Dar...

– Nici un dar, acum vreau să-mi concentrez toată atenția asupra trupului minunatei mele soții.

Ultimele lui cuvinte, ca și tonul duios cu care le rostise, o făcură pe Lotria să înflorească de fericire.

Cu un gest fluid, el se ridică în picioare, apoi se aplecă și o luă în brațe. Ajuns în dormitor, o puse cu grijă pe pat și după ce o privi câteva clipe, se întinse lângă ea.

O sărută mărunt până ajunse la ureche și-i șopti:

– Bine că a dispărut afurisitul de motan, acum ești numai a mea.

Tonul lui posesiv o făcu să tresară, dar orice idee negativă care o încercase dispăru, ștearsă de sărutările lui experte.

Capitolul 11

Lotria se trezi încet, cu o plăcută senzație de împlinire. Se întinse leneș, fără a conștientiza timpul. Plutea încă în zona aceea atemporală dintre somn și realitate. Întinse un braț în căutarea celui care acum îi era soț cu adevărat. Pipăi și nu găsi decât perna rece. Deschise brusc ochii, trează pe de-a-ntregul. Se ridică în capul oaselor, trăgându-și cearșaful peste trupul gol. Cu ochii mari ca ai unui copil surprins, cercetă camera. Era singură. Realitatea năvăli brutal în mintea amorțită.

„La ce te așteptai?", îi strigă rațiunea, iar ea lăsă capul în jos, plină de vinovăție. Era sfâșiată între iubirea nemărginită pe care o simțea pentru Raul și rațiune. Se obișnuise așa de mult să se considere un nimeni încât acest lucru devenise o certitudine.

Tresări, auzind ușa de la intrare deschizându-se cu zgomot. Își trase cearșaful peste cap, un gest copilăresc consideră ea, dar nu-și pusese ordine în gândurile prea multe și prea contradictorii pentru a se putea confrunta cu Raul. Era convinsă că intrase, deoarece îi

recunoscu mersul sigur și apăsat. Îl auzi când pătrunse în dormitor, dar nu făcu nici o mișcare, așteptând cu inima bătându-i haotic în urechi. El așeză ceva greu pe masă și se apropie de pat.

– Lo, șopti el în timp ce trăgea încet de cearșaf pentru a-i dezveli capul.

Când simți că ține la rândul ei de cearșaf, începu să râdă și se trânti lângă ea.

– Mi pichon, de ce te ascunzi? spuse el când reuși să se oprească din râs.

Cu un gest brusc, Lotria ieși de sub cearșaf, având totuși grijă să fie acoperită până sub bărbie.

– Nu sunt porumbița ta, se strâmbă ea.

Raul se aplecă mai mult și o sărută pe vârful nasului.

– Ba da, scumpa mea, ai fost un porumbel călător, dar acum ai devenit porumbița mea de casă.

Chiar dacă tonul era vesel, Raul o prinse în brațe și o sărută profund, lăsând-o fără suflare.

– Ți-am adus masa de prânz, o anunță el între două sărutări. Asta ca s-o împiedic pe Maria să vadă ce-i cu tine de nu te-ai ridicat din pat până la această oră.

Amuzamentul lui evident o făcu să se facă roșie de rușine la gândul că Maria ar putea veni și să-i găsească făcând dragoste.

– Ești adorabilă când roșești așa, îi spuse el cu tandrețe.

În timp ce el așeza masa, Lotria făcu un duș rapid. O cam dureau câțiva mușchi pe ici pe colo, dar nu ar fi recunoscut pentru nimic în lume.

Când intră în living, Raul se ridică de pe scaunul pe care stătea și deschise larg brațele spre care tânăra femeie se avântă fericită.

Sărutarea înfocată amenința să-i arunce în pat, dar Raul reuși să se desprindă de buzele ei senzuale, cu evidentă părere de rău.

– Dacă nu ne așezăm la masă în clipa asta, vom rămâne nemâncați.

– Și ce dacă, se alintă Lotria, ne vom mânca zilele unul altuia.

Raul împietri o clipă, în timp ce un mușchi i se zbătea spasmodic în obraz. O îndepărtă brusc, cuprins de furie.

– Asta intenționezi să faci? Să-mi mănânci zilele?

– Tu nu știi de glumă? încercă ea să-l readucă la o stare mai plăcută.

– Parcă tu erai cea care nu știa de glumă!

– Da, asta era replica ta de obicei, acum tu ești cel obtuz.

– Obtuz! strigă el nemulțumit, acum sunt și obtuz?

– Ascultă, Raul, n-am spus acele cuvinte cu vreo intenție, și dacă îți amintești, m-am referit la amândoi, așa că te rog, nu face o dramă din nimic.

Mai potolit, bărbatul se așeză de cealaltă parte a mesei:

– Bine, spuse el politicos, cred că-ți datorez niște scuze.

Nu mai spuse nimic, iar Lotria deduse că altceva nu va mai căpăta, așa că se așeză și ea la masă.

Mâncară în tăcere. Ea strânse farfuriile și le spălă în mica ei bucătărie.

– Ai nevoie de o mașină de spălat vasele, spuse Raul la un moment dat, rezemat de canatul ușii.

– Sunt o persoană singură, iar majoritatea meselor le servesc la castel, așa că n-am nevoie de mașină pentru vase, mi-ar ocupa prea mult loc și nu aș folosi-o.

– Lo, lasă-le încolo de vase, hai să discutăm.

Lotria lăsă ultima farfurie la scurs și se întoarse spre Raul:

– Ai dreptate, trebuie să discutăm. Îl privi cu ochii ei mari și verzi, cu o onestitate supărătoare.

Reveniră în living și se așezară pe canapea.

– Vreau să știu ce reprezintă pentru tine această zi, îl întrebă ea scurt.

Raul zâmbi, cu un aer puțin arogant.

– O zi minunată și împlinirea unei dorințe.

Mărturisirea lui îi omorî, rapid și eficient, orice speranță. Chiar dacă simțea că inima va refuza să-i mai bată, Lotria se mobiliză pentru a nu-l lăsa să-i descopere nefericirea și marea putere pe care o avea asupra ei de a-i face rău. Respiră adânc, înainte de a vorbi.

– Una din clauzele mele a fost încălcată, cred că cinstit ar fi să renunți și tu la una.

– Și care ar fi aceea? ridică Raul o sprânceană.

– Ar trebui să recunoști căsătoria noastră în fața rudelor tale, rosti ea cu greu.

– Nu se poate, răspunse el laconic. Nu acum.

– De ce?

– Întrebarea ta este îndreptățită dar, din păcate, nu pot să-ți răspund.

– Trebuie să accept pentru că așa vrei tu? Furia care începuse să-i clocotească în vene se făcu simțită și în vocea ei.

Raul o privi impasibil câteva clipe, apoi prin ochii lui trecu ceva care semăna a părere de rău, care nu făcu decât să sporească furia tinerei femei.

– Lo, începu el...

– Nu, strigă ea sărind în picioare, nu am nevoie de mila ta. Pleacă, mi-ai făcut destul rău.

– Rău, o ironiză el, credeam că ți-am produs plăcere!

Nu numai că nu catadicsi să plece, dar pentru a o sfida, își puse ostentativ un picior peste celălalt, cu un gest de mare senior.

– Nu vrei să pleci, bine, atunci, voi pleca eu, spuse ea sufocată de furie, dar înainte, vreau să-ți mulțumesc că m-ai făcut să-mi învingteama de bărbați. Recunosc că am participat cu plăcere, dar n-o să te las să mă mai atingi vreodată. Ești un om foarte crud. Am și eu dreptul la vise și la speranțe, ca orice om, chiar dacă nu sunt de condiția ta socială. Am un trecut obscur, iar viitorul îmi este incert. Te-ai gândit vreo clipă că pentru mine virginitatea reprezenta singura zestre pe care o puteam dărui soțului meu?

– Dar sunt soțul tău! o întrerupse el.

– Lasă-mă să termin ce am de spus, se încruntă ea. Prin soțul meu, înțeleg acea persoană care mă va iubi suficient de mult pentru a nu-i păsa că sunt un copil găsit, un suflet aruncat pradă apelor, care au fost mai milostive cu mine decât proprii mei părinți. Știi ce-mi doream foarte mult, întinse ea un deget acuzator spre el, nu, n-ai de unde să știi, șopti, dintr-o dată foarte obosită. Își trecu cu un gest nervos degetele prin buclele rebele. Îmi doream ca după noaptea nunții mele să mă trezesc într-o cameră plină cu flori. Nu aș fi dorit nimic altceva decât flori. Atunci aș fi știut că ofranda mea a fost pe placul lui. Tu ai făcut imposibil și acest umil vis. Consider că acum nu-ți mai sunt datoare cu nimic. Oi fi tu proprietarul acareturilor de pe aici, dar al meu nu ești.

Îi întoarse spatele și părăsi în fugă casa. Trecu pe la improvizatul ei spital, schimbă câteva cuvinte cu Miguel, apoi porni spre munte. Cutreieră potecile cele mai abrupte până nu mai putu respira de

oboseală. Epuizată, se așeză pe o stâncă. Privi un timp cum soarele cobora ușor spre asfințit.

– Of, Doamne, își ridică ea privirea înrourată spre înaltul cerului, de ce oare nu-mi este nimic îngăduit? De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un bărbat care nu mă va iubi niciodată?

Lacrimile zăgăzuite prea mult timp se revărsară într-un potop de mici diamante lichide. După ce își plânse nefericirea până nu mai avu lacrimi, se simți puțin mai bine.

– Iartă-mă, Doamne, că mă plâng mereu, știu că undeva sunt oameni mai amărâți decât mine, de care trebuie să Te ocupi. Problema mea nu este tragică, dar mă doare foarte tare, și eu numai cu Tine pot vorbi cu adevărat.

Cu dosul palmei, își șterse câteva lacrimi care îi atârnau de genele lungi. Se ridică în picioare, se întoarse să pornească la vale și se împiedică de motanul roșcat care se lungise pe potecă, nu departe de locul unde stătuse ea.

– Roșcatule, ce faci aici? zâmbi ea trist.

Motanul, deranjat din somnul său, o privi ciudat, apoi se întoarse și porni la vale. Cu moralul puțin ridicat, Lotria îl urmă. La un moment dat, nori negri acoperiră cerul care se înnsera. Tânăra privi spre vale și i se păru că nu mai recunoaște nimic. Speriată, îl strigă pe motan, care apăru imediat din spatele unui tufiș.

– Trebuie să ne grăbim, prietene, și dacă știi vreo scurtătură, este cazul să mi-o arăți.

Motanul scoase un mieunat prelung și, agitându-și ciotul de coadă, porni repede la vale.

Ajunseră în dreptul grajdurilor o dată cu primele picături de ploaie. Lotria intră pe ușa deschisă cu gândul de a face o vizită favoritei sale, Fay. Scărpină mânza între urechi când realiză că nu

era singura care se adăpostise de ploaie în grajd. Câteva boxe mai încolo, discutau doi bărbați. Recunoscu imediat cele două voci, care erau ale lui Raul și Miguel. Cu inima strânsă, ascultă conversația celor doi.

– Până acum, spunea Miguel, mai mulți săteni m-au informat că doi străini dau târcoale fermei.

– Să le atragi atenția oamenilor să fie foarte atenți.

– Am făcut-o deja.

– Nu vreau ca lucrurile astea să ajungă la urechea Lotriei, spuse Raul autoritar.

– Am înțeles, stăpâne.

– Și te rog să fii cu ochii pe ea, nu vreau să pățească ceva.

Lotria se lăsase jos pe paiele pe care dormea Fay, fiindcă picioarele nu o mai susțineau. Era îngrozită. Deci, îi dăduse de urmă și aici. Tonul protector cu care spusese Raul ultimele cuvinte, erau ca un balsam peste inima ei rănită. Tulburată, rămase mult timp în boxă, după plecarea celor doi. Ploaia de afară îi amintea de o altă ploaie, cea din ultima zi a lunii martie, care copleșise orașul București, dar și pe ea. Totul era ca un déja vu. Aceleași vechi spaime, aceleași întrebări fără răspuns.

Nu știa de cât timp era în boxă când îl auzi pe Miguel că o strigă. Se ridică sprijinindu-se de scândurile care despărțeau boxele, și trebui să-și încerce glasul de câteva ori înainte de a reuși să scoată un sunet articulat.

– Sunt aici, reuși ea să spună.

Miguel intră agitat în boxă.

– Ce faci aici? o privi el îngrijorat.

– Stau de vorbă cu Fay, spuse ea cu un calm aparent.

– Te-am căutat peste tot, unde ai fost toată după-amiaza?

– Sus pe munte, veni laconic răspunsul.

– Înseamnă că te-ai întors înainte să înceapă ploaia!

– Da, dar am avut puțină treabă în laborator, apoi în drum spre casă am intrat să văd ce mai face prietena mea Fay.

Bărbatul îi scrută atent trăsăturile crispate.

– Nu te simți bine, Lo?

– Ba da, sunt bine, numai că sunt cam obosită.

– Atunci, hai să mănânci, după care te vei culca. Trebuie să-i anunț și pe ceilalți că te-am găsit.

– Cred că voi merge direct la culcare, spuse ea moale.

– Nu se poate, se încruntă Miguel, Maria nu te-a văzut astăzi toată ziua.

– O să ne vedem mâine.

Miguel recunoscu îndărătnicia din tonul ei, așa că nu mai insistă.

– Bine, o să te conduc până la căsuță.

De data aceasta, Lotria trebui să accepte că nu avea de ales. Parcurseră drumul în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

– Ești sigură că totul este în regulă? se interesă Miguel când ajunseră în fața ușii.

– Da, Miguel, totul este bine, răspunse Lotria fără a se întoarce spre bărbatul care rămăsese pironit locului.

Masca ei crăpase în prea multe locuri și nu putea să-l privească pe administrator fără ca acesta să nu-și dea seama cât era de tulburată.

– Noapte bună, mai spuse ea înainte de a închide ușa în urma ei.

Se rezemă cu spatele de lemnul tare și lucios al ușii, care era pentru ea în acel moment bariera care o despărțea de lume, dar în primul rând și de urmăritori. Deschise ochii, uimită; de ce se gândise prima dată la Raul, și abia apoi la urmăritori? Câteva clipe rămase privind în gol, buimacă. În cele din urmă, privirea i se lumină înțelegând. Îl iubea atât de mult încât dispariția lui din viața ei însemna o moarte lentă și dureroasă. Dacă ar fi fost prinsă de țiganul Mădălin, ar fi găsit o cale să-și pună capăt zilelor, ceea ce însemna o moarte rapidă. Tristă de concluziile trase, se îndreptă spre baie. Făcu un duș fierbinte, apoi se strecură în pat. Cu toate că trupul îi era obosit, mintea frământată de gânduri nu o lăsă să adoarmă. La un moment dat, auzi un zgomot în hol. Hotărâtă să nu fie o pradă ușoară, coborî repede din pat, puse mâna pe un scaun, se așeză lângă ușă și ridică scaunul deasupra capului, gata să lovească. Clanța se mișcă, apoi ușa se deschise fără zgomot.

– Lo! se auzi o voce cunoscută.

Cu un oftat scurt, Lotria lăsă arma improvizată să cadă cu o bufnitură pe parchet. Spaima dispăru, lăsând loc furiei să se reverse.

– Ce cauți aici? strigă ea.

– Pe tine, veni calm răspunsul.

– Cum ai intrat? Sunt sigură că am încuiat ușa.

– Am o cheie de rezervă, cu care am deschis.

– Cât oi fi tu de proprietar, strigă ea agitată, nu ai nici un drept să intri aici.

– Acest drept mi-l dă hârtia cu antetul primăriei, semnată de amândoi atunci când ne-am căsătorit, replică el calm.

– Hârtia aceea nu are nici o valoare, este un fals, replică ea acid.

– Lo, întinse Raul mâna spre ea, vreau să discutăm câteva minute. Lăsă să-i cadă mâna pe lângă corp când ea se feri ostentativ.

– Despre ce? ridică ea bărbia, sfidător.

– Nu vreau să plec și să te las supărată.

– Foarte bine, poți pleca liniștit, nu sunt supărată. Îi întoarse spatele, se sui în pat și își trase cearșaful până sub bărbie.

Raul îi urmări mișcările îngândurat.

– Ascultă, Lo, n-am timp pentru certuri copilărești. În primul rând, vreau să-mi promiți că nu vei mai părăsi ferma de una singură, cum ai făcut azi.

Privirea lui întunecată o țintuia ca un vârf de săgeată. Lotria recunoscu, dincolo de autoritatea din vocea lui, grija pentru siguranța ei și dintr-o dată, furia i se potoli. Îi pusese pe toți pe jar, îi luase de la munca lor, făcându-i să piardă timpul în căutarea ei. Știa că nu putea aduce argumente în favoarea ei fără a-i dezvălui sentimentele profunde pe care le nutrea pentru el. Faptul că era acolo, la doar câțiva pași de ea, o tulbura profund. Se refugiase în pat pentru că picioarele i se transformaseră în gelatină în apropierea lui.

Chiar așa încruntat, era foarte chipeș, remarcă ea cu strângere de inimă. Un val de căldură i se răspândi prin trupul tensionat.

Parcă ghicindu-i gândurile, Raul veni și se așeză pe pat. Cu degetele lui lungi, îi mângâie chipul îmbujorat. O privea intens, cu o expresie ciudată, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească foarte bine trăsăturile ei delicate.

– Ești atât de frumoasă... șopti el cu glaj blajin, dar plin de pasiune. Nu știu cum ai reușit să te strecori prin straturile de gheață care îmi învelesc inima și să te instalezi acolo.

Lotria asculta tirada lui cu o exaltare nebunească. Speranțele renășteau precum pasărea Phoenix din propria-i cenușă. Uită toate promisiunile pe care și le făcuse, uită gândurile negre, uită totul în afară de bărbatul pe care-l iubea.

Cu palmele căuș, el se aplecă și-i cuprinse obrajii. Buzele ei erau umede și fremătau în așteptarea sărutului iminent.

Chiar dacă nu era dispusă să recunoască, tânjea de când se despărțiseră după sărutările lui posesive.

– Aș vrea, îi șopti el între două sărutări, să nu mai plec de lângă tine.

– Atunci, nu pleca!

Raul o prinse de umeri și o depărtă ușor.

– Nu se poate, mi amada! Trebuie să plec, chiar... Raul se opri, conștient că spusese prea mult.

– Continuă, îl incită ea, ce vroiai să spui?

– Nimic, se scutură el de transa în care căzuse. Nimic, repetă cu mai multă tărie.

– Se întâmplă ceva, spuse Lotria sacadat, vreau să știu ce.

– Nu trebuie să știi nimic! replică Raul abrupt.

– Adică, trebuie să fiu fericită că nu știu?

– Dacă pui așa problema, da.

– Se pare că există și pe la voi zicala aceea care spune că ferice de cel sărac cu duhul.

Bărbatul se ridică în picioare și se depărtă câțiva pași de pat.

– Lo, nu vreau ca din cauza celor întâmplate dimineață să nu mai ai încredere în mine. Am prea multe pe cap în acest moment ca să am răbdarea necesară pentru a te face să înțelegi. Vreau să reții doar atât, acțiunile mele nu au nici o legătură cu persoana ta. Am o problemă mult mai complexă care mă privește pe mine și

numai pe mine. În faza actuală, este mai bine să nu cunoști detalii, ele te-ar pune în pericol. Acum trebuie să plec, nu știu când voi reveni, dar sper ca până atunci să-mi rezolv problemele și să putem discuta mai mult despre noi.

Acel „noi“ spus pe un ton deosebit de blând, umplu sufletul tinerei femei de fericire. Își ridică privirea plină de încredere și recunoștință spre chipul iubit.

– Te voi aștepta, spuse ea cu calm. Vei pleca acum sau mâine dimineață?

– Acum.

– De ce?

– Au apărut câteva probleme care necesită prezența mea.

Distanța pe care Raul o pusese între el și pat dispăru într-o clipă. O luă în brațe și o sărută pătimaș până ce rămaseră fără suflu.

– Să ai grijă de tine, îi suflă el pe obraz.

– Și tu de tine, îl mângâie ea cu tandrețe.

Raul o mai sărută o dată, apoi se smulse de lângă ea și dispăru pe ușă.

Lotria stătu cu urechile ciulite până când zgomotul făcut de motorul mașinii lui Raul dispăru în noapte.

Adormi în câteva minute.

Capitolul 12

Începând de a doua zi, pentru Lotria timpul căpătă o altă dimensiune. Orele erau mult mai lungi și se transformau în zile mult prea greu. Săptămâna echivala cu luna, în această nouă dimensiune. Trecură astfel trei săptămâni de la plecarea lui Raul. În prima săptămână, Lotria cerceta suspicioasă fiecare mișcare, dar nu reuși să descopere dacă era urmărită, așa că până la urmă ajunse să creadă că Miguel se înșelase și că nimeni nu dădea târcoale castelului. Cu toate acestea, indiferent unde se afla, cineva de la fermă își făcea de lucru prin preajma ei.

Serile avea timp să se gândească la Raul și la sentimentele ei. Acum știa ce este iubirea și mai știa că avea să poarte povara acestor sentimente toată viața, indiferent ce cale întortocheată va alege soarta ei să urmeze.

De multe ori o prindea miezul nopții pe verandă, privind stelele. Era uimită să constate că lucruri pe care nu le agrease la început la Raul, acum făceau parte din farmecul lui. Astfel, aroganța lui se transformă în siguranță de sine, duritatea deveni privilegiul omului hotărât, și lista putea continua.

O dată cu trecerea timpului, Lotria își făcea tot mai mulți prieteni, mai ales printre copiii din sat. Aceștia se obișnuiseră să-i aducă tot felul de animale rănite. De multe ori, când animalul nu putea fi transportat, se trezea cu câte un copil care o trăgea de mână până la locul accidentului. Încetul cu încetul, le câștigă încrederea, părul ei cu reflexe arămii constituind un punct de atracție pentru ochișorii lor negri.

Îi însoți pe copii în plimbările lor prin pădure, apoi în escapade mai lungi în munți, ca în cele din urmă să fie cooptată în echipa de fotbal.

Astfel, de două ori pe săptămână, marțea și sâmbăta, se întâlneau pe un platou aflat cam la jumătatea distanței dintre fermă și sat. Aici, improvizau două porți ale căror buturi erau marcate cu pietre, iar terenul avea o tușă imaginară. Lotria făcea parte din echipa celor mai mici, pentru a echilibra cumva dezavantajul vârstei. Se bucura de această joacă, de vreme ce nu apucase să se joace în copilărie. Striga, se tăvălea prin iarbă, primea cu stoicism faulturile adversarilor și alerga printre ei ca o mică tornadă.

***

Raul conducea relaxat spre Castillo de Penon. Cu toate că dorea să se bucure de călătorie, se trezi de mai multe ori că mașina alerga cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Atunci, ridica piciorul de pe accelerație și zâmbea. Lucrase mult în aceste ultime trei săptămâni, dar gândul la roșcata micuță care purta numele Lo, nu-i făcuse viața ușoară. Recunoscuse cu greu că nu se purtase prea frumos cu ea, iar faptul că fusese primul ei iubit îi făcuse mare plăcere, chiar dacă îl luase prin surprindere.

Era obosit și hotărât să se odihnească în brațele soției sale în noaptea următoare. „Soție“, un cuvânt pe care refuzase să-l pronunțe ani la rând, acum îi venea în mod firesc și fără efort pe buze.

Privi în oglinda retrovizoare, un reflex căpătat în ultimele săptămâni, când amenințările cu moartea la adresa lui și a familiei sale se îndesiseră. Situația în care se afla îl făcu să înțeleagă mai bine sentimentele Lotriei față de urmăritul ei. Ea măcar cunoștea chipul celui care o urmărea, pe când el nu avea acest avantaj. Poliția se dovedise neputincioasă în prinderea celor care îi amenințau viața, așa că angajase gărzi de corp pentru toți membrii familiei sale. Cu toate că el era cel vizat, refuzase să fie păzit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, în schimb devenise mult mai atent la ce se întâmpla în jurul său.

Pe șoseaua îngustă nu se vedea nici un alt automobil până hăt departe. Nu mai circula cu mașina sa, ci se obișnuise ca, printr-un prieten, să închirieze mașini pentru câteva zile. Le schimba foarte des, tocmai pentru a nu fi o țintă prea ușoară.

Ceasul arăta ora șaptesprezece și zece minute când traversă satul, înscriindu-se pe șoseaua spre castel.

După o curbă, observă pe un tăpșan câțiva copii care jucau fotbal. Tocmai își îndrepta privirea spre drum, când observă o coadă roșcată care se învolbura de sub o șepcuță albă. Opri brusc, uitând să mai semnalizeze. Coborî din mașină și privi atent spre grupul de copii. Strigătele lor erau un adevărat infern auditiv, iar printre ei, țipând la fel de tare, era Lotria. Nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era real. Își puse mâna streașină la ochi pentru a vedea mai bine, dar făptura măruntă, cu șapca trasă pe frunte, cu pantaloni scurți care îi scoteau în evidență picioarele perfect

proporționate, continua să fugă după minge. Mut de uimire și de indignare, privea de câteva minute jocul când unul din băieți îi puse piedică și se întinse cât era de lungă în iarba bătută bine de picioarele lor pline de energie. Raul nu putea să-și smulgă privirea de la fesele ei rotunde ca două jumătăți de mere. Când se întoarse pe spate înjurând, mai multe mânuțe se agitară s-o ajute. Raul simți că explodează. Tocmai pornea cu pas întins spre locul accidentului, când o voce bărbătească spuse:

– Nu vă faceți griji, n-a pățit nimic.

Raul se întoarse brusc spre cel ce-i vorbise. Îl recunoscu imediat pe adjunctul lui Miguel.

– Bună Gines, salută Raul. Ce faci aici?

– O supraveghez pe domnișoara doctor.

– Foarte bine, dar nu înțeleg de ce joacă fotbal cu copiii! Cum de o lasă Miguel să facă una ca asta?

Gines își dezveli dinții albi și o parte din gingie într-un zâmbet larg.

– Credeți că poate cineva să-i impună ceva señoritei Lotria, stăpâne? Și apoi, nu face nimic rău, copiii o îndrăgesc mult, iar scene ca cea de adineaori se întâmplă în toate jocurile. Când se amestecă așa printre copii, nu se deosebește de ei. Eu mă mir cum de are atâta răbdare cu ei, și cum preferă să se joace cu ei în loc să se plimbe cu vreun bărbat, că pretendenți sunt slavă Domnului, dar ea nici nu-i observă.

Cuvintele bărbatului îl făcură pe Raul să vadă roșu în fața ochilor.

– Eu plec spre castel, du-te și spune-i că o aștept în cel mai scurt timp acolo, porunci Raul pe un ton furios, suindu-se în mașină și demarând în trombă.

Gines privi în urma mașinii și se gândi că nu ar schimba locul cu Lotria pentru nimic în lume. Cu pași mari, bărbatul se îndreptă spre locul de joacă al copiilor.

– Señorita Lotria, strigă el, señor Raul De Hita vă așteaptă la castel cât mai repede.

Lotria se opri brusc când îl auzi pe Gines vorbindu-i.

– Când a venit? reuși să întrebe în timp ce inima îi sărea din piept nu numai de alergarea după minge, cât mai ales de emoția întâlnirii cu cel pe care îl iubea mai mult decât orice.

– Acum câteva minute, răspunse liniștit rândașul.

– A trecut cu mașina?

– Da.

– Am văzut o mașină, dar nu era mașina lui.

– Era cu altă mașină.

– Bine, Gines, mulțumesc.

Se întoarse apoi spre copiii care se opriseră din joc și o priveau.

– Gata pe ziua de azi, îl anunță ea veselă. Trebuie să mă întorc la castel, ne vedem marțea viitoare. Fără a mai asculta protestele lor, o rupse la fugă spre fermă.

Alergă până trecu de poarta domeniului, apoi își impuse să meargă încet pentru a-și putea trage sufletul, după goana nebună pe care o trăsese. Întoarcerea lui Raul o umplea de bucurie. Înainte de a ajunge la castel îl întâlni pe Miguel.

– Lo, îi strigă el, patronul te așteaptă în bibliotecă!

– Mulțumesc, Miguel, își flutură ea mâna spre administrator, urcând din nou din două în două, treptele de la intrare.

Ajunse într-o clipă în fața bibliotecii, când o timiditate bruscă o făcu să se oprească. Își retrase mâna de pe clanță, ca și cum ar fi atins un șarpe veninos. Privirea îi căzu pe tenișii prăfuiți și pe

genunchii juliți. Nu putea să apară așa în fața lui! Era transpirată și într-o ținută total nepotrivită. Cu o mișcare nervoasă, își smulse șapca de pe cap, o îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor, după care desfăcu elasticul care-i ținea părul strâns în coadă de cal.

– Uff! dădu ea din picior, tot nu este bine.

Se întoarse pe călcâie să plece, când ușa se deschise, iar Raul o întrebă supărat:

– Pleci undeva?

Apariția lui bruscă, precum și tonul său ironic, o făcură să icnească, deloc elegant.

Fără să se întoarcă, respiră adânc înainte de a răspunde:

– Mă duceam să mă schimb. Glasul, un pic cam pițigăiat, îi trădă tulburarea.

Raul o prinse de mână și o întoarse spre el.

– Este adevărat că ținuta ta este cam șocantă, dar cred că ar trebui să mă obișnuiesc cu nonconformismul tău; făcu o pauză, privind cu interes amuzat roșeața care colora obrajii și gâtul tinerei femei.

– Trecând peste asta, continuă el în timp ce o trăgea de mână în bibliotecă, vreau să știu ce naiba făceai printre copiii aceia?

– Jucam fotbal, veni scurt răspunsul.

– Asta am observat și singur, mă interesa ce era în capul tău când făceai un astfel de lucru?

Lotria făcuse niște ochi mari, în care plutea stupoarea. Își trase cu un gest brusc mâna și se propti bine pe picioare.

– Nu cred că înțeleg ce vrei să spui!

Raul lăsă la o parte orice insinuare și strigă:

– Nu-ți permit să-mi faci numele de râs!

Lotria îl privea buimacă.

– Numele tău?

– Normal, continuă el să ridice tonul, doar nu pe al tău!

– Dar ce-am făcut?

Cu un gest frustrat, Raul își trecu degetele răsfirate prin păr.

– Nu-ți permit să te mai amesteci cu derbedeii satului, spuse el răspicat.

Lotria simți valul de furie care urca în ea ca un tsunami.

– Nu există nici o clauză în contractul nostru care să-mi interzică să joc fotbal cu copiii, ripostă ea pe un ton scăzut. Cât despre nume, glasul începu să-i urce o dată cu furia, nu-ți făceam de rușine ilustrul nume la care ții atât de mult, deoarece nimeni nu știe că sunt Lotria De Hita; cei care mă cunosc știu că mă numesc Lotria Cotescu.

– Dar locuiești la castel și atâta timp cât vei lucra pentru mine, vei avea obligația să te comporți adecvat poziției tale sociale, ripostă el aprig.

– Poziție socială, strigă ea, uiți că eu nu aparțin înaltei societăți? Eu aparțin apelor și pentru mine ierarhia socială nu există. Acei copii îmi sunt mai dragi decât vei reuși tu să-mi fii vreodată. Da, mă joc cu ei și mă simt bine, și poți de pe acum să mă dai afară, pentru că mă voi juca în continuare și nu înțeleg de ce să-mi fie rușine pentru asta!

Minciuna îi arse pur și simplu buzele, dar consideră că atitudinea lui despotică merită o astfel de lovitură.

Ultimele cuvinte abia le mai putut rosti, atât de tare o sufocase furia. Mai adăugă, totuși:

– Ești un snob scorțos.

– Mai bine așa decât un vagabond, așa cum arăți tu acum, nu renunță el.

– Auzi, ai venit până aici numai pentru plăcerea de a te certa cu mine și a mă jigni?

Vorbele ei au fost ca un duș rece pentru Raul, iar atunci când vorbi, tonul său era deja potolit.

– Nu, de fapt, am venit să mă odihnesc vreo două zile.

– Atunci, fă bine și odihnește-te în castelul tău de mare senior și lasă-ne nouă plebeilor bucuriile simple ale unui joc. Prefer să mă duc la mine și să nu te mai văd cât vei binevoi să stai printre noi.

Acestea fiind spuse, se întoarse și părăsi încăperea. Îl auzi strigând-o, dar nu se întoarse. O ținu tot într-o fugă până la căsuța ei. Se dezbrăcă din mers și se opri direct sub duș.

– Să-l ia naiba, să-l ia naiba, repeta ea cu obidă. Se întoarce după trei săptămâni ca să se certe cu mine. Auzi, n-am voie să mă joc cu copiii!

Nu avea de unde să știe că nu atât jocul de fotbal declanșase furia soțului ei, cât gelozia din sângele lui maur la comentariul nevinovat al lui Gines, despre bărbați.

Se freca aproape cu dușmănie cu buretele mare de baie, numai pentru a-și depăși starea anxioasă. Dușul nu o liniști prea mult, așa că astupă scurgerea la cadă și turnă din belșug spumant, apoi se așeză în apa fierbinte. Opri apa numai când îi ajunse sub bărbie. Zăcu așa aproape o oră. Când își luă prosopul să se șteargă, era deja calmă. Înfășurată în halatul de baie, intră în dormitor pentru a se îmbrăca.

Închise ușa și rămase trăsnită. Raul stătea întins în patul ei. Cum nu mișca, se apropie tiptil, suspectându-l de prefăcătorie. Ajunsă în imediata lui apropiere, Lotria constată că dormea profund. Toată supărarea îi trecu ca prin farmec. Chiar și în somn, cuta dintre sprâncene nu i se destinsese.

Abia acum îi observă Lotria cearcănele vinețiu umbrite de genele lungi și negre. „A mai slăbit", constată ea în gând. Cu gesturi grijulii, îi dădu jos pantofii și-l acoperi cu cuvertura, după care își luă câteva haine și părăsi dormitorul.

Cum îi era foame, plecă să-i facă o vizită Mariei la bucătărie. O găsi mestecând de zor într-o oală din care te lua de nas un miros apetisant.

– Este gata cina?

– În câteva minute, răspunse bucătăreasa.

– Deocamdată voi mânca numai eu, anunță Lotria cu falsă inocență.

– Cred că și domnului Raul îi este foame, zâmbi larg Maria.

– Se poate, dar se pare că-i este mai mult somn decât foame.

Maria se opri din mestecat și o privi curioasă.

– După ce am tras o ceartă în bibliotecă, am intrat să fac un duș, care s-a transformat într-o baie mai lungă, iar atunci când am intrat în dormitor, stăpânul nostru al tuturor dormea buștean la mine în pat.

Femeia mai vârstnică o privi cu neîncredere.

– Mă păcălești?

– Deloc, dacă vrei să te convingi singură, te invit la mine, dar acum mor de foame.

Fără a mai aștepta ca Maria să termine mâncarea, luă un codru de pâine, scoase miezul, apoi îndesă între coji o bucată de brânză și câteva felii de salam. Luă o roșie din care mușcă apoi cu poftă, ca din măr.

Maria îi aruncă o privire mustrătoare, apoi chicoti încet.

– Vai de sufletul celui care te va lua de nevastă! spuse ea destul de tare pentru a fi auzită.

Lotria nu se aruncă asupra subiectului, ci preferă să mănânce în liniște.

– Mă întreb de ce oare domnul Raul a venit să se culce în patul tău când aici avea o mulțime de paturi la dispoziție?

Lotria simți imediat capcana, așa că mestecă îndelung ceea ce mușcase și ridică nepăsătoare din umeri înainte de a răspunde.

– Știu și eu, poate avea să-mi comunice ceva urgent și din cauză că ne-am certat, a uitat.

– Posibil, acceptă Maria, dar eu cred că s-a îndrăgostit de tine.

Lotria se înecă imediat cu dumicatul care se încăpățâna să-i rămână în gât. Tuși câteva minute bune până își reveni.

– Doamne, Maria, șopti ea, cum ți-a venit o asemenea idee?

– Simplu, te privește uneori ca pe o altă minune a lumii și apoi ai observat ce posesiv este cu tine?

– Este așa numai pentru că este patronul meu și știe că sunt departe de țara mea.

Motivația era atât de subțire încât tinerei femei îi era rușine că o spusese. Maria îi aruncă o privire malițioasă.

– Tu chiar crezi ce spui? Scumpa mea copilă, ascultă-mă bine, bărbatul care doarme în patul tău este îndrăgostit lulea de făptura ta micuță.

Cu toate că dorea din tot sufletul ca spusele Mariei să fie adevărate, Lotria era conștientă că nu era așa. Zâmbi trist înainte de a spune, resemnată:

– Visezi cu ochii deschiși Maria, nu s-a născut încă femeia care să pună stăpânire pe inima lui Raul De Hita.

Femeia mai vârstnică se întoarse la oala care fierbea, spunând:

– Este adevărat că este unul din cei mai râvniți burlaci spanioli și sunt sigură că o mulțime de femei și-ar vinde sufletul diavolului pentru a-i intra în grații, dar el este pierdut pentru ele pentru că, de acum, este al tău.

Maria se întoarse brusc spre Lotria, cu lingura ridicată amenințător:

– Ai grijă să nu-i faci viața un iad numai pentru că ai aflat de la mine că te iubește, că, vezi, agită ea lingura, te croiesc de nu te vezi.

– Nu va fi nevoie să-ți pui amenințarea în practică, dar, Maria, aș vrea să știu, dacă el mi-ar face viața un iad, i-ai aplica și lui aceeași pedeapsă?

Maria o privi descumpănită.

– Păi, cred că nu, veni după un timp răspunsul. Mă vezi alergându-mi stăpânul cu polonicul?

Pentru o clipă, Lotria își imagină scena, o privi fix pe Maria și izbucniră amândouă în râs. Când se potoliră, Maria spuse pe un ton meditativ:

– De când ai venit la noi, este pentru prima dată când te văd râzând cu adevărat.

Lotria preferă să muște din sandvișul său decât să comenteze.

Maria luă oala de pe foc, gustă conținutul, murmurând:

– Bucătarul se satură gustând; apoi, mai tare, întrebă: și acum, tu unde ai să dormi?

– Pe canapeaua din living.

– Eu zic să iei ceva de mâncare de aici pentru cazul în care șeful s-ar trezi peste noapte și să te duci la culcare.

Fără a mai aștepta aprobarea sau dezaprobarea tinerei, bucătăreasa luă un coș în care începu să pună de toate. Când îl umplu bine, i-l întinse Lotriei.

Își urară noapte bună și se despărțiră.

Mergând în noapte, Lotria se gândea cu jind la cele spuse de trupeșa bucătăreasă. Dacă Raul ținea la ea, de ce nu puteau sta în același loc fără să se certe după câteva minute? Nu, scutură ea din cap, un bărbat important ca Raul De Hita nu se putea îndrăgosti de o persoană așa de insipidă ca ea.

Era adevărat că îi acorda oarecare atenție, admise ea, în timp ce închidea ușa în urma sa, dar asta numai pentru că era pentru el o jucărie nouă.

Făcu o strâmbătură nostimă când acest gând persistă. Când se va plictisi, va găsi o modalitate să scape de ea, poate la fel cum procedase cu acea Carmen de care pomenise Mateo la București.

Lăsă coșul pe masa din bucătărie, apoi își aranjă canapeaua pentru noapte.

Adormi destul de greu, după ce se răsuci mult timp de pe o parte pe alta.

Capitolul 13

Deschise brusc ochii, speriată. Cineva se mișca silențios prin casa cufundată în liniștea întunecată a nopții. Lotria stătu câteva clipe nemișcată, încercând să descopere poziția intrusului. Privi în jurul ei și nu văzu pe nimeni, asta după ce se obișnui cu întunericul din cameră. Se rostogoli pe covor, pentru a putea cerceta și alte zone. Rămase uimită când observă lumină în bucătărie. Se ridică încet. Trează acum de-a binelea, tânăra se gândi că numai Raul putea da iama prin bucătăria ei la acea oră neobișnuită din noapte. O bucurie celestă o cuprinse în mantia ei fermecată. Ceva mai presus de voința ei o împingea spre geana de lumină. Mintea nu putea accepta atracția pe care o simțea spre acea lumină, dar picioarele ei se mișcară cu lipăituri blânde pe podelele din lemn.

Rămase în ușa deschisă a bucătăriei, privind cu toată dragostea din lume la bărbatul așezat cu spatele la ea. Numai faptul că putea să-l admire în voie era o mare fericire pentru ea.

Ca într-o imagine filmată cu încetinitorul, Raul se întoarse spre ea când se aștepta mai puțin. Lăsă paharul cu lapte pe masă și se ridică în picioare, cu un zâmbet fericit.

– Îți este și ție foame, rosti el, când ajunse lângă ea.

Sufocată sub povara imensei sale iubiri, Lotria nu putu decât să nege cu o mișcare abia perceptibilă a capului.

Câteva clipe se priviră intens, surprinși fiecare să descopere în privirea celuilalt propriile lui sentimente.

Raul întinse brațul și cuprinse talia tinerei femei, în timp ce gura lui culegea de pe buze oftatul de plăcere. Ploaia de sărutări care căzu pe chipul ei o făcu să uite orice gând întunecat și să se abandoneze în brațele lui, cu bucuria regăsirii.

– Mi bella pequeña, murmură Raul în timp ce, cu ea în brațe, porni spre dormitor.

O așeză pe pat cu cea mai mare grijă, ca pe o comoară neprețuită, în timp ce se lăsa în genunchi lângă pat. Lotria, cu brațele în jurul gâtului lui, încercă să-l tragă la ea, dar el se opuse.

– Lasă-mă să te privesc, îi ceru el cu glasul răgușit de pasiune. Ești atât de frumoasă! Ca un mic bibelou de porțelan. Cu gesturi blânde, îi scoase tricoul în care se culcase, apoi o întinse la loc pe perne. Flăcările care ardeau în ochii lui de onix îi făceau sângele să-i clocotească prin vene. Cu o voluptate necunoscută, se lăsă pradă mângâierilor lui măiestre. Fiecare centimetru din trupul ei cunoscu o atenție deosebită până ce deveni o adevărată torță a pasiunii.

Când nu mai putu suporta sublima tortură a buzelor lui, îl trase peste trupul ei fierbinte. S-au iubit cu frenezie și cu sălbăticia așteptării îndelungate. Împlinirea veni cumva prea repede, lăsându-i storși de vlagă, dar satisfăcuți.

În parfumul nopții de vară, împărtășiră experiența primei băi făcute împreună, care se sfârși cu un act de dragoste blând și lung.

Adormiră spre dimineață, atât de strâns îmbrățișați încât nu puteai deslușì unde se termină unul și unde începe celălalt.

Glasuri neliniștite și bătăi puternice în ușă îi treziră câteva ore mai târziu.

Raul își trase grăbit pantalonii, în timp ce Lotria făcea eforturi mari să se dezmeticească.

– Ce se întâmplă? bâigui ea.

– Nu știu, dar voi afla, stai liniștită. Mă voi întoarce imediat.

După ce el ieși, încheindu-și din mers cămașa cam mototolită, Lotria se refugie în baie. Se spălă repede cu apă rece pe față și se îmbrăcă rapid. Auzea glasuri agitate, dar nu înțelegea nici un cuvânt. După fericirea deplină pe care o simțise în brațele lui Raul, o teamă sălcie îi amăra gâtul și gura. Tocmai ieșea precipitat din dormitor când Raul se întorcea. Chipul lui întunecat îi strânse inima de spaimă.

– Ce este? Calmul cu care rosti întrebarea o surprinse și pe ea.

– Un accident, răspunse el laconic.

– Este cineva rănit?

– Din fericire, nu.

Zgomotul cu care ea expiră îl făcu pe Raul să zâmbească.

– Vino aici, mi amor, o trase el în cercul brațelor lui protectoare.

Tânăra se strânse lângă trupul lui viril cu o încredere oarbă. Raul îi sărută creștetul capului și o mângâie cu blândețe. Mii de fluturi începură să-și agite aripile fragile în stomacul ei, când întrebă șoptit:

– Unde a avut loc accidentul?

Raul privi câteva clipe fereastra înainte de a-și întoarce privirea spre ochii ei verzi.

– În dormitorul meu de la castel.

– Cum? sări Lotria, speriată. Cum adică în dormitorul tău?

– Nu se știe cum, o parte din tavan a ajuns în pat, încercă Raul să glumească, dar fără succes.

– Și dacă dormeai acolo, ce se întâmpla? își înfipse ea degetele în materialul moale al cămășii.

– Probabil... acum erai văduvă!

Lotria îl lovi cu pumnul în piept în timp ce striga:

– Nu glumi, cu așa ceva nu se glumește!

Pentru a o împiedica să-l mai lovească Raul o strânse mai tare în cercul de oțel al brațelor, sărutându-i fruntea.

– În noaptea asta, mi-ai salvat viața, micuță vrăjitoare, spuse el apăsat. Dacă nu adormeam în patul tău, acum nu aș mai fi treaz, viu și nevătămat.

O sărută. Un sărut tandru de mulțumire, fără nici o altă conotație.

– Oare țiganul Mădălin să mă fi urmărit până aici? șopti ea pierit.

– Nu, Lo, în nici un caz să nu te gândești la așa ceva.

– Tu nu știi cât poate fi de rău acest om!

Pentru o clipă, Lotriei i se păru că citește pe chipul lui o expresie încurcată de jenă, care dispăru cât ai clipi când îi zâmbi. Totul durase atât de puțin, încât fu convinsă că i se păruse. O coborî pe podea, lăsând-o să alunece pe trupul lui de granit într-o mișcare teribil de excitantă.

– Micuța mea Lo, îi șopti el, va trebui să discutăm serios înainte de plecarea mea, duminică seara, dar nu acum; am puțină treabă și va trebui să ne despărțim câteva ore.

– Ce contează câteva ore în comparație cu câteva săptămâni? atacă Lotria pe un ton plin de obidă.

– Lo...

Tânăra ridică o mână cu palma deschisă într-un gest împăciuitor, care spre uimirea ei avu efect. Raul se opri și așteptă ca ea să continue.

– Ai dreptate, trebuie să discutăm serios, în primul rând câteva din clauzele atotputernicului contract care ne guvernează viețile.

Cu un gest tandru, Raul îi așeză după ureche o șuviță arămie care îi căzuse peste ochi.

– Vom discuta mai multe, promise el, dar acum trebuie să te las, micuță vrăjitoare.

Se aplecă și depuse un sărut pe vârful nasului ei, după care dispăru rapid.

Lotria făcu o incursiune prin bucătărie, unde ciuguli câte ceva din coșul pregătit de Maria, apoi părăsi în grabă casa.

Trecu rapid pe la Fay, în vizita pe care o făcea iepei în fiecare dimineață.

– Astăzi sunt foarte grăbită, scumpa mea prietenă, îi oferi Lotria un morcov, promit ca mâine să stau mai mult.

Cu toate că se grăbi cât putu, trecu mai mult de o oră până reuși să-și termine toate treburile.

Porni grăbită spre castel, ca să afle ce se mai întâmplase. Intră în bucătărie, surprinsă că Maria nu era acolo. Urcă scările câte două o dată spre dormitorul lui Raul. Deschise ușa și rămase șocată în fața imaginii de coșmar care i se înfățișă.

Cam un metru pătrat de tavan era prăvălit în patul impozant. Unul din stâlpii patului era rupt ca un biet bețișor și nu-ți trebuia prea multă imaginație ca să-ți închipui ce ar fi pățit omul care ar fi dormit în acel pat când se întâmplase nenorocirea.

Cu inima bătându-i nebunește, Lotria se aventură mai aproape de locul tragediei. Privirea îi fu atrasă de marginile mult prea perfecte ale tavanului căzut. Observă atentă gaura din tavan și constată că evident cineva tăiase pur și simplu bucata de tavan ca pe un carton presat.

– Cum a putut face cineva acest lucru fără a fi auzit? se întrebă ea cu glas pierit. Alte zeci de întrebări porniră să-i muncească mintea înfierbântată.

Timp de câteva minute bune făcu tot felul de scenarii despre felul cum procedase criminalul, pentru că numai un criminal putea face așa ceva.

Faptul că viața lui Raul era amenințată din cauza ei, o făcu să se hotărască rapid. Trebuia să plece înainte ca bărbatul pe care îl iubea să pățească ceva. Părăsi dormitorul distrus și porni în căutarea lui Raul. Intră în bucătărie, unde dădu peste Maria.

– Unde ai fost? o întrebă imperativ tânăra.

– Să dau o declarație polițiștilor.

– Și Raul?

– În aripa de nord, cu cei doi polițiști.

– De ce acolo?

– Se pare că intrusul pe acolo a intrat.

– Da, partea aceea din castel nu este deloc frecventată.

– Of, este așa de ciudat, se lamentă Maria. Cineva a locuit pur și simplu în castel și noi habar n-am avut. Sunt în serviciu de treizeci și opt de ani și nu mi-a fost frică niciodată, dar cred că de acum n-o să mai ies afară după lăsatul întunericului.

Lotria o îmbrățișă pe Maria într-un elan de încurajare și compasiune.

– Sunt sigură că Raul va rezolva problema, șopti ea pe un ton ezitant.

– Oh, da, sigur că o va rezolva, aprobă energic din cap Maria. Să-l fi văzut ce calm vorbea cu polițiștii, ca și cum nu pe el îl viza criminalul.

Păi chiar este adevărat, se gândi Lotria, eu sunt cea vânată, însă cu glas tare spuse:

– Este un om foarte curajos!

– Pe tine nu te-au chemat să dai declarație?

– Nu, Maria, de altfel, nu pot spune că știu ceva, declară Lotria în timp ce-și încrucișa degetele la spate. Fiind străină, poate nu consideră necesar să-mi ia vreo declarație, mai ales că nu a fost nimeni rănit.

Maria clătină sceptică din cap, dar nu mai spuse nimic.

– Eu mă întorc la pacienții mei; dacă întreabă cineva de mine, sunt la laborator.

– Bine, dar te rog să ai grijă, mai bine ar trebui să te încui în baraca aceea, pentru că nu ești atentă la ce se întâmplă în jurul tău când muncești. Îmi este frică să te știu singură acolo!

– Maria, stai liniștită, cine ar vrea să facă rău câtorva animale bolnave?

– Parcă eu știu, dar nu vezi că lumea e plină de nebuni?

Lotria o aprobă cu o mișcare scurtă a capului, apoi ieși repede din bucătărie. Tâmplele îi pulsau dureros. Dacă o chemau polițiștii, ce le putea spune, și mai ales ce se va întâmpla dacă-i cereau pașaportul? Se mai liniști, spunându-și că va avea Raul grijă să-i țină departe de ea, avea și el tot interesul.

Spaime cunoscute o asaltară din nou. La fiecare zece – cincisprezece pași privea cercetător peste umăr. Vechile obiceiuri nu se pierd prea ușor, își spuse ea cu tristețe. Nu întâlni pe nimeni în drumul spre laborator. Ciudat, își spuse, crispată, parcă toată lumea se hotărâse să se ascundă. Numai zgomotul făcut de animale în grajd era ceva familiar.

Intră în laborator și trase zăvorul după ea. Privi cuștile cu animale și răsuflă ușurată. Nu era nimeni ascuns acolo. Se așeză la microscop să studieze câteva lamele. Munca o făcu să uite de toate

și de toți mai bine de două ore. Când termină ce-și propusese să facă, se ridică de la masa de lucru și își întinse trupul amorțit. Cu pași lenți, se apropie de fereastră.

Ziua era minunată, soarele râdea vesel pe cerul fără nori. Nu putea să nu se gândească ce plăcut ar fi petrecut ziua cu Raul dacă nu intervenea această întâmplare nefericită. Sau poate că s-ar fi certat cu el, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori; oricum, orice era mai bine decât tensiunea în care se afla.

Observă la o cotitură a drumului mașina poliției, care pleca.

– Măcar stau liniștită că nu mă interoghează și pe mine, șopti ea. Raul pe unde o fi acum?

Ca răspuns la întrebarea ei, îl văzu, împreună cu Miguel și încă un bărbat, discutând aprins pe aleea care ducea la laborator. Se opriră, după care Miguel și bărbatul necunoscut o cotiră la dreapta, în timp ce Raul porni spre grajduri.

Lotria mai stătu câteva minute la fereastră, după care se hotărî să plece în căutarea soțului său.

Încuie ușa în urma ei și o luă spre aleea pe care plecase Raul. Nu făcu mai mult de cinci pași când reperă lângă trunchiul unui copac un bărbat îmbrăcat în negru, care evident se ascundea. Sprintenă, sări de pe alee în primul tufiș, așteptând cu inima cât un purice ca străinul să se miște. Printre ramurile dese, îl observă în voie. Bărbatul nu se grăbea, cercetând zona cu multă atenție. La un moment dat, se întoarse cu totul spre tufișul în care se ascunsese Lotria. Privi atât de insistent, încât tânăra femeie crezu că fusese descoperită. Cu toate că era speriată, reuși să-i rețină trăsăturile.

Bărbatul avea o înălțime de peste un metru șaptezeci și cinci, slab, cu trăsături specific spaniole, ten măsliniu, osatură puternică și o încleștare răutăcioasă a buzelor. Cu toate că nu-i distingea

culoarea ochilor, Lotria era convinsă că erau închiși la culoare. Abia când privirea individului se mută în altă parte, Lotria își dădu seama că-și ținuse respirația și inspiră adânc.

Când fu convins că nu este urmărit, bărbatul se mișcă spre cel mai apropiat copac, târându-și puțin piciorul stâng. Lotria făcu același lucru, strecurându-se în urma lui. Aproape o jumătate de oră avansară foarte încet spre grajduri. Mai aveau, bărbatul vreo patruzeci de metri, iar Lotria cam cincizeci și cinci de metri până la primul grajd, când apăru Raul.

Se opri în ușa grajdului, cercetând atent împrejurimile. Nu observă nimic care să-i atragă atenția, așa că porni înapoi pe aleea pe care venise, urmând să treacă prin dreptul celui care-l urmărea.

După încordarea bruscă a intrusului, Lotria trase concluzia că-l va ataca pe Raul, bănuială care deveni certitudine când observă în mâna ticălosului o spadă scurtă, sau poate un cuțit mai lung, nu știa sigur, dar era evident o armă.

Uită de toate temerile în timp ce fiecare mișcare îi era guvernată de un singur gând coerent. Trebuia să-l împiedice pe ticălos să-l atace pe cel mai important om din viața ei.

O furie crâncenă o împingea tot mai aproape de criminal.

Mai avea doar trei-patru pași când acesta se pregăti de atac. Cu puterea disperării, se ridică în picioare și începu să alerge, făcu o bătaie pe ambele picioare și se propulsă ca un acrobat în spatele inamicului. I se agăță cu ambele brațe de gât, strângând cu toată puterea în timp ce urla cât putea de tare:

– Fugi, Raul, fugi!

Raul, care depășise locul unde erau cei doi ascunși, se întoarse uimit de urletele Lotriei, care nu-și dădu seama că, sub efectul șocului, vorbea românește.

De pe buzele lui înghețate se desprinse un:

– Lo? disperat.

Tânăra femeie îl încolăcise pe atacator nu numai cu brațele, dar și cu picioarele, ținându-se cu toate puterile pentru a nu fi aruncată jos.

Văzând că nu scapă de mica furie care îi căzuse în spate, banditul lovi scurt cu spada în coapsa ei care, din cauza durerii, slăbi strânsoarea și fu aruncată la pământ.

– Viperă, șuieră atacatorul, mori, și ridică spada țintindu-i inima pentru a înfige lama amenințătoare.

Și și-ar fi atins scopul dacă un ghem de blană roșcată nu i-ar fi aterizat drept în cap, cu toate ghearele de la cele patru lăbuțe înfigându-i-se adânc în carne. Lovitura căzu însă implacabilă asupra trupului căzut în iarbă al tinerei femei, chiar dacă reușise să se miște puțin. Prin pâcla durerii, Lotria reuși să vadă cum următoarea lovitură a ticălosului decapită pur și simplu motanul, înainte să cadă sub asaltul în trombă al lui Raul.

– Nuuuu, horcăi ea în timp ce gura i se umplea cu sânge.

Cu ochii larg deschiși, fixă cerul de un albastru străveziu. Simțea cum durerea rămâne undeva în urma ei, în timp ce o negură, ciudată pentru acea oră a zilei, o învăluia ca pe un cocon.

Oare Raul se salvase?

Acest gând o făcu să se opună senzației de leșin și să privească spre locul încăierării. Un oftat de mulțumire îi scăpă de pe buze, însoțit de un nou val de sânge, când alături de Raul îl observă pe Miguel și pe alți câțiva lucrători.

Este bine, trăiește, se liniști ea, când un alt gând o frământă. Ce păcat că nu apucase să-i spună cât de mult îl iubea.

Simți cum cineva o ridică în brațe, în timp ce o voce îndepărtată îi spunea ceva. Oare ce? În ce limbă îi vorbea omul acela? Dar asta

nu mai conta. Zâmbi celui ce-și dădea toată silința să comunice cu ea pentru a nu părea nepoliticoasă că nu-i răspunde.

Apoi, negura o înghiți, uitând astfel de durere.

După ce-l dăduse pe atacator pe mâna oamenilor de la fermă, Raul se repezise disperat spre Lotria. Pentru prima oară în viața lui avu o zenzație acută de leșin la vederea trupului mic zăcând într-o baltă de sânge. Ochii ei mai priveau cu o sclipire opacă undeva departe. Buzele i se mișcară în timp ce sângele îi curgea într-un pârâiaș insistent pe la colțul gurii.

– O salvare, chemați repede o salvare, strigă Raul, sau mai bine o duc eu cu mașina la spital, vom ajunge mai repede. Aduceți-mi mașina mai aproape, porunci sacadat, în timp ce strângea trupul Lotriei în brațe. Iubito, nu mă părăsi. Te iubesc. Ești soția mea și vei fi întotdeauna. Te iubesc, te rog, dă-mi posibilitatea să ți-o dovedesc.

Un zâmbet lumină o fracțiune de secundă chipul tinerei femei, ca apoi trăsăturile să-i rămână împietrite sub paloarea care-și pusese pecetea pe fiecare centimetru de piele.

Cu trupul inert al tinerei soții în brațe, Raul urcă pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce Miguel spunea ferm:

– Voi conduce eu. Am chemat deja poliția, care va avea grijă de ticălos.

– Mergi cât poți de repede, Miguel.

– Ce face?

– Nu știu decât că mai are puls.

Parcurseră drumul până la spitalul din Jerez de la Frontera în cea mai adâncă tăcere.

Capitolul 14

Durerea era încă prezentă, dar Lotria nu înțelegea de ce. După moarte, se spune că nu mai simți nici o durere, se gândi ea. Atunci, de ce-i era așa de greu să respire, în timp ce durerea o împungea în diferite părți ale corpului? Să respire? Tresări. Înseamnă că încă trăia. Încercă să-și deschidă ochii, dar pleoapele îi erau parcă din plumb și oricât încercă, nu reuși să le clintească nici măcar puțin.

Lăsă ochii în pace, concentrându-se asupra vocilor care șușoteau în jurul ei.

– De ce nu-și revine, doctore? recunoscu ea cu greu glasul lui Raul.

– A pierdut mult sânge, domnule De Hita.

– Acum două ore m-ați asigurat că în cel mult o oră își va reveni.

– Este adevărat, acceptă calm medicul, am făcut o estimare care s-a dovedit puțin eronată.

– Și dacă și celelalte estimări ale dumneavoastră se dovedesc eronate, nu este mai bine să o mutăm într-un spital din Madrid?

– Domnule, în tonul doctorului se simțea clar supărarea, dacă vreți să o mutați la alt spital nu aveți decât, o veți face pe propria

răspundere și fără acordul meu. În acest moment, pacienta este netransportabilă. Va trebui să vă asumați toate riscurile pe care le incumbă această deplasare. Nu uitați că are plămânul perforat. Operația a reușit, dar nu estimez, accentuă el, prea multe șanse de supraviețuire în cazul efectuării, chiar și în cele mai bune condiții, a celei mai mici deplasări a bolnavei.

Cu un gest nervos, Raul își trecu degetele de la ambele mâini prin păr.

– Vă înțeleg nervozitatea, continuă medicul, dar priviți cum i se mișcă globii oculari sub pleoape. Încearcă să deschidă ochii, dar este greu pentru ea. Poate în acest moment ne aude, vedeți cum i se mișcă degetele. Luați-i palma și încercați să-i vorbiți.

– Lo, iubito, dacă mă auzi, strânge-mă de mână.

Degetele fetei se strânseră ușor pe mâna lui caldă.

– Mulțumesc, Doamne, mulțumesc!

Lotria simți câteva picături calde căzându-i pe braț. Ascultând atentă glasul întretăiat cu care Raul, după ce mulțumise bunului Dumnezeu, îi mulțumea acum doctorului, îi trecu prin minte că plânge. Așa ceva este imposibil medită ea. Nu putea să-l lase să sufere din pricina ei. Cu un imens efort, reuși să deschidă puțin ochii, în timp ce degetele îi bâjbâiau după atingerea lui caldă.

Prin mica fantă deschisă spre lumea înconjurătoare, Lotria recunoscu cu greu chipul lui Raul. Dispăruse mândria, autoritatea, cinismul și ironia, rămăsese doar o tristețe deznădăjduită care smulse bolnavei un geamăt de protest.

Din ochii lui negri continuau să cadă lacrimi, mici diamante care se spărgeau pe brațul ei acoperit cu tot felul de tuburi.

Lotria încercă să articuleze câteva cuvinte, dar i se mișcară doar buzele, gâtul uscat de la anestezie refuza să lase vreun sunet să scape. După mai multe încercări, reuși să spună hârșit:

– Nu plânge!

Cu un gest brusc, Raul își șterse ochii cu mâneca cămășii și zâmbi tandru.

– Sunt lacrimi de bucurie, iubito!

– Mă doare...

– Cum? Unde? Doctore, strigă el impacientat după chirurgul care se retrăsese la fereastra rezervei.

Lotria reuși cu chiu cu vai să-l strângă ușor de degete pentru a-i capta atenția.

– ... inima să te văd așa.

Medicul se apropie de pat, dar observând că incidentul se rezolvase, părăsi camera în tăcere.

– Pe mine mă doare mai tare când te văd în starea asta.

– Sunt bine, șopti Lotria, vreau numai să dorm puțin.

– Dormi iubito, eu te voi veghea.

Pleoapele tinerei femei se închiseră cu regret, în timp ce inima plină de tandrețea acelui „iubito", fremătă de iubire.

Următoarea trezire se produse a doua zi dimineață, când soarele desena pe pereți umbre vesele.

Chiar dacă durerea era prezentă, acum era ceva mai suportabilă. Ochii i se deschiseră destul de ușor și se fixară, ca atrași de un magnet, asupra lui Raul, care așezat într-un fotoliu, dormea cu capul rezemat de tetiera acestuia în timp ce-i strângea protector degetele reci.

Arăta obosit și trist. Vru să-și tragă mâna pentru a-l mângâia, dar el se trezi. Se ridică imediat, privind-o intens.

– Ți-e rău?

– Nu, cred că am obosit să dorm, zâmbi Lotria, mândră de jocul de cuvinte.

Raul se aplecă și o sărută delicat pe buze.

– Zâmbetul tău este ca un curcubeu după ploaie, mi amor.

Lotria era atât de emoționată de dragostea pe care o citea în privirea lui, încât uită să mai respire. Scoase un lung șuierat când plămânul rănit se împotrivi presiunii.

– Raul, spuse ea șoptit, vreau să știi că am încălcat pactul nostru și îmi pare rău dacă te supăr...

– Lo, oricum nu poate fi mai rău decât cele întâmplate.

– Atunci când mi-am pierdut cunoștința, am promis că dacă îmi voi reveni am să-ți spun că... te iubesc.

Ochii ei mari, de un verde intens, pândeau atenți reacția lui. La început, declarația ei aduse un val de uimire pe chipul lui, înlocuită imediat de o mare bucurie.

– Adevărat, mi pichon?

– Te iubesc atât de mult încât când mă gândesc la sfârșitul anului nostru de căsătorie simt că mor câte puțin.

– A, nu, te rog, să nu mai aud de moarte că mă trec toți fiorii. Îmi ajunge spaima prin care am trecut ieri, așa că fie-ți milă și nu mai folosi astfel de cuvinte. Și pentru a înlătura orice posibilă neînțelegere, află că am reziliat acel contract.

Lotria nu putu decât să-l privească uimită.

– Da, ochi verzi, și eu te iubesc, cred că din seara acea ploioasă la București, când m-am împiedicat de tine. Am și eu un secret pe care trebuie să ți-l spun.

– Spune, îl încurajă blând Lotria.

– Căsătoria noastră la București nu era obligatorie, deoarece am reușit să dau de cel care te cumpărase și să-i restitui datoria pe care o aveai la el.

– Doamne, asta a fost înainte de nuntă, când ai venit cu falca învinețită!

– Da, isteața mea soție, dar nu te supăra pe mine că nu ți-am spus. Pe vremea aceea erai atât de rece și de distantă cu mine, încât mă temeam că, spunându-ți adevărul, nu mai veneai în Spania, ori eram în stare de orice pentru a te păstra lângă mine.

– Mai sunt multe aspecte pe care trebuie să le lămurim, dar acum vreau să știu cine era omul acela care vroia să-ți facă rău.

– Un fost coleg de coridă, un toreador care a rămas infirm în urma unui accident. Știam că mă invidiază pentru reușitele mele, dar nu știam că el este autorul scrisorilor care mă amenințau cu dreptatea divină. S-a afiliat unei grupări extremiste pentru protecția animalelor și sub stindardul lor a pus la cale tot felul de atentate. Pentru a-mi proteja familia, am venit în România și așa te-am cunoscut...

– Adică, îl întrerupse Lotria, încă de atunci îți era viața în pericol?

– Da, de asta am și preferat să nu știe nimeni de căsătoria noastră; doream să fii în afara pericolului.

Îi aruncă o privire poznașă înainte de a continua:

– Toată familia abia așteaptă să te cunoască.

– Adevărat? se îmbujorară obrajii palizi ai Lotriei.

Raul îi fură un sărut scurt, după care continuă zâmbind:

– Regret că am fost de multe ori nesuferit, dar nu puteam să-ți spun totul de la început, nu credeai în dragostea la prima vedere și probabil m-ai fi considerat nebun de legat.

Lotria, încă amorțită, nu putea să se bucure deplin de cele ce i se întâmplau.

– Când le-ai vorbit părinților tăi despre mine? dădu ea glas întrebării care o obseda cel mai mult.

– În prima zi când i-am reîntâlnit, după ce te-am lăsat la Castillo de Penon.

– Aha, zâmbi ea fericită.

– Acum, sunt cu toții pe culoarele spitalului, așteptând să te poată cunoaște. Mama și tata au intrat câteva minute aseară, după ce ai ieșit din operație.

– Și? suflă ea cu o umbră de luciditate.

– Au spus că ești foarte frumoasă și curajoasă...

Restul cuvintelor se pierdură în abisurile molcome ale somnului.

– Dormi, iubito, eu sunt aici pentru ca nimic să nu te tulbure. Îi mângâie părul răsfirat pe perna albă, cu deosebită tandrețe.

***

După trei ore, când începu să se trezească, Lotria simți un miros suav de flori. Inspiră adânc pentru a recunoaște mirosul, dar nu reuși, așa că deschise ochii.

Nu mai recunoscu decât aparatele la care era conectată și mobilierul. Zeci de vaze pline cu flori umpluseră camera. Trandafiri, crini, orhidee, buchete cu aranjamente superbe din flori de câmp, ocupau fiecare locșor care înainte fusese gol.

Ochii ei înregistrară totul cu uimire. Raul era tot acolo, privind-o cu toată dragostea din lume.

– Nu am uitat fantezia ta cu florile; am să ți-o împlinesc, într-o zi din luna noastră de miere. Deocamdată, sper că te vei bucura de aceste buchete. Numai unul este de la mine, acela, indică el un imens buchet de trandafiri de mai multe culori. Restul sunt de la noile tale rude, care așteaptă răbdătoare să li se permită să intre aici.

Pentru o clipă, prin ochii rănitei trecu o expresie de panică.

– Stai liniștită, se trase Raul mai aproape, am aranjat cu doctorul să-i țină la distanță până vei fi pregătită să-i întâlnești. Până atunci, vom profita cât mai mult de această izolare impusă.

Se așeză cu grijă pe pat, strecurându-și un braț sub gâtul delicat al tinerei sale soții.

– Vreau să știi că pentru mine ești fiica răzvrătită a Zânei Apelor, alungată pe pământ pentru dragostea nețărmurită ce-mi porți. Voi avea grijă să nu te apropii prea mult de ape, pentru ca mama și tatăl tău să nu se răzgândească și să te ia înapoi. De acolo, din undele cristaline ale apelor, sunt convins că veghează asupra ta. Cea mai bună dovadă a teoriei mele este apariția misterioasă a motanului roșcat care și-a sacrificat viața salvându-te. A fost probabil un spiriduș care a luat forma unui motan pentru a fi lângă tine și a te apăra. Când misiunea lui a luat sfârșit, a părăsit trupul motanului și s-a întors la mama ta. Vezi, totul poate fi privit și din alt punct de vedere, care mie îmi place mult mai mult. Nu este bine să privești în urmă cu tristețe, iar tot ce ți-ai dorit de la părinții tăi ar trebui să dăruiești copiilor noștri. Vom fi astfel un cuplu fericit.

Lacrimi de fericire se rostogoleau pe obrajii trași ai Lotriei. Cu ochii minții, revedea motanul care o apărase de Raul, o condusese

de pe vârful muntelui până la castel și-l atacase vitejește pe criminal, salvându-i viața. O astfel de poveste era minunată.

– Nu plânge, dragostea vieții mele, îi tamponă Raul fața cu un șervețel de hârtie, după care adăugă poznaș: doctorul a spus că pot să te sărut cât vreau, dacă nu te supără plămânul.

Un surâs cu adevărat fericit lumină chipul Lotriei.

– Sărută-mă până am să încep să mă vait.

Și el o sărută, conștient de calitățile excepționale ale ființei din brațele sale. Își descoperise, după ani lungi de căutări, jumătatea râvnită. Atunci, în noaptea ploioasă de martie, nu știuse că ursita îl împiedicase să treacă nepăsător mai departe.

Sfârșit